Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Abril 2011· núm. 127 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

la terra només gira perquè jo sóc aquí
i jo sóc un PALLASSO qui agonitza

Joan Salvat-Papasseit

Disseny: Marta Sabaté Rovira

Dipòsit legal: B 36.887-1992

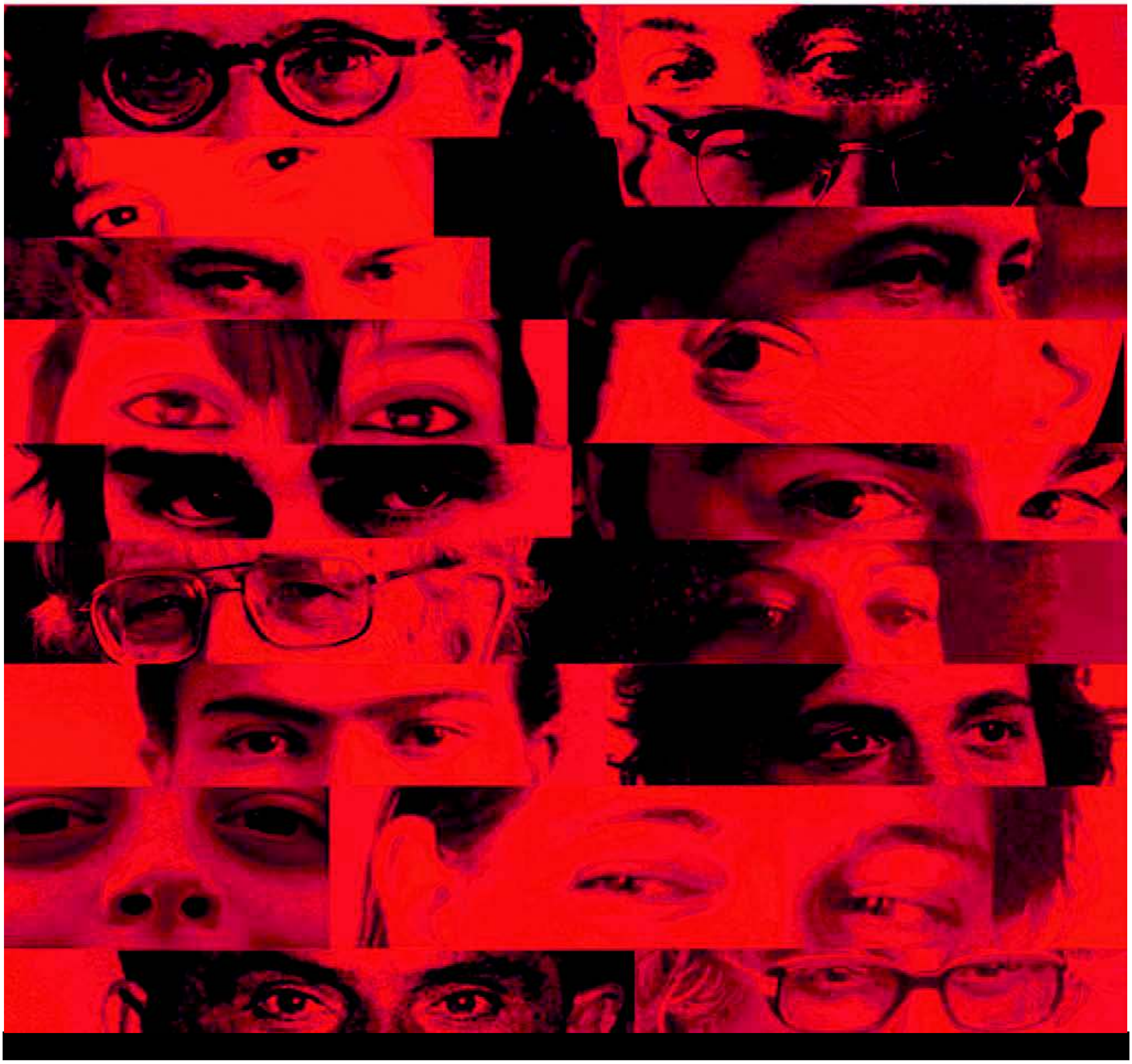
Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 127 · Abril 2011 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

la terra només gira perquè jo sóc aquí i jo sóc un PALLASSO qui agonitza

Joan Salvat-Papasseit

Disseny: Marta Sabaté Rovira

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

Editorial

Organitzem la ràbia

La CGT està immersa, des de fa mesos, en una campanya contra el pacte social i la retallada dels drets dels treballadors i treballadores, i especialment contra la última reforma laboral i els seus efectes i contra la retallada de les pensions, mesures que des del poder estan aplicant amb l'excusa de la crisi.

La CGT està sent l'única organització amb implantació a tot l'estat espanyol que encapçala l'oposició a aquestes mesures, com exemple han estat les convocatòries de vaga general del passat 29 de setembre i la vaga del 27 de gener, aquesta última convocada amb altres organitzacions sindicals de l'àmbit llibertari i alternatiu; encara està en la nostra memòria la gran manifestació que va recórrer els carrers de Barcelona la tarda del dia 27. Al següent dia però es va signar una traïció més a esquena dels treballadors entre els sindicats institucionals, la patronal i el govern, que suposa un Pacte Social regressiu per a la classe treballadora.

Durant aquestes setmanes s'està gestant un acord més entre la patronal CEOE i els sindicats institucionals que diuen i volen representar a totes i tots els treballadors, ara l'excusa és la negociació col·lectiva i la competitivitat, seguint les pautes de l'Europa del Capital que estan construint des de Brussel·les, seguint les directrius del Banc Mundial i de les Multinacionals.

A pesar d'això, la CGT segueix reflectint en el carrer la nostra oposició a aquestes claudicacions dels sindicats majoritaris, com es va veure en la manifestació realitzada a Madrid el 12 de març. No ens resignem, i seguirem lluitant contra aquestes mesures, que només busquen sotmetre i explotar encara més als treballadors i treballadores, en benefici dels banquers i empresaris, que són qui estan sortint beneficiats d'aquesta crisi.

La nostra lluita és més necessària que mai, en uns moments marcats per la crisi econòmica, on més que una mobilització i una lluita generalitzada per part de la classe treballadora, el que estem veient és un progressiu decantament de sectors de les capes populars de la societat més afectades per la crisi, cap al recolzament de postures polítiques de caràcter populista i d'extrema dreta, tal com ha passat en altres països europeus.

Amb el rerefons de la crisi, arreu d'Europa, i també a casa nostra, els grups feixistes i d'extrema dreta -sovint amagant-se darrera d'una disfressa demòcrata- aprofiten la desesperació de la gent per vendre falses "solucions" basades en la xenofòbia i la por, i el nostre deure com a organització antifeixista i antiracista és lluitar contra els seus plans.

Una mostra dels efectes devastadors dels nous populismes a Europa el tenim en la veïna Itàlia, sotmesa a la tirania de Berlusconni i els seus companys de govern. El reportatge d'aquest número del Catalunya ens proposa una immersió en aquest país tant proper i tan llunyà a la vegada.

Encara queden però, a la vella Europa, per sort, sectors dinàmics que protesten i s'organitzen contra els plans del capitalisme. En aquest context són d'agrair les grans mobilitzacions produïdes a Londres el 26 de març, on unes 400.000 persones es van manifestar en una expressió col.lectiva i contundent del malestar social i de la ràbia que les polítiques d'austeritat imposades pel govern causen a la societat britànica. O les manifestacions a Lisboa i altres ciutats de Portugal, el nou candidat a ser "rescatat" per la Unió Europea, on centenars de milers de joves van sortir al carrer a Lisboa i les principals ciutats el passat 12 de març, per protestar contra la política governamental d'afavorir els banquers, contra l'atur i contra el descens de les condicions de vida dels treballadors, sota la consigna de la "Generació de la Precarietat" (Geraçao À Rasca), el grup convocant.

Mentrestant, continua la conflictivitat al Nord d'Àfrica, marcada en aquests moments per la nova guerra "humanitària" dels EEUU i la UE a Líbia, amb l'excusa de interposar-se en la guerra civil existent entre el dictador Gadaffi i els sectors revoltats (que no acabem de tenir massa clar qui són i què proposen), i amb un clar rerefons marcat per les riqueses petrolieres i gasístiques del país.

Pel que fa a Egipte i Tunísia, després d'ocupar totes les portades i l'actualitat diària dels mitjans informatius, pràcticament han desaparegut de l'escena mediàtica, especialment Tunísia, el país on les possibilitats de transformacions socials profundes eren més reals.

No volem acabar sense fer una referència al Marroc, on els moviments socials i sindicals segueixen immersos en una dinàmica de mobilitzacions des del passat 20 de febrer, amb convocatòries de manifestacions a nombroses ciutats i la jornada de mobilitzacions del 20 de març, per a reclamar reformes polítiques i denunciar la corrupció del règim de Mohamed VI. Les mobilitzacions han obligat a la monarquia alauita a moure fitxa i a maniobrar per a desactivar el moviment amb el seu discurs i les seves promeses. La realitat però és que mentre a Mohamed VI se li omple la boca de drets humans i democràcia, la repressió segueix implacable. Des de CGT s'està donant suport actiu als moviments socials del Marroc que s'enfronten a l'autoritarisme del règim.

Agurrelj

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com
Tel. 633 322 033

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Pedro Rosa i Laura Rosich. **Col·laboradors:** Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Llorenç Buades L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

"Només són poetes aquells qui canten en la lluita i blasmen en llurs cançons",

Joan Salvat-Papasseit dins "Un enemic del poble" (1919)

Als anys 70 apareix un moviment format per estudiants, aturats, precaris, treballadors i col·lectius de barri, amb una organització horitzontal i en xarxa.

Altraitalia aplega italians residents a Barcelona: www.altraitaliabcn.org/

Una ullada al país dels escàndols, les màfies, la dictadura mediàtica, la gastronomia i la moda, el Vaticà, les bases OTAN, les migracions, l'art i ... les lluites socials

El mirall italià

Rolando d'Alessandro

El moviment dels anys '70

Ha corregut molta tinta sobre el "maig del 68", analitzat per una munió d'expertes i opinadors sota tots els prismes: social, cultural, polític… En canvi la dècada dels 70, plena tanmateix de lluites i canvis socials profunds i traumàtics ha rebut ben poques atencions. I és estrany si pensem que pràcticament tots els països europeus van ser sacsejats per onades de conflictes socials d'intensitat, durada i extensió únics a la nostra història recent.

I encara més estrany és el silenci indiferent que envolta el cas italià, un país al qual per altra banda els mitjans de comunicació d'aquí dediquen una atenció tan continuada com historicament frívola.

L'any 1981 El País titulava, a l'endemà del cop d'estat del general Jaruzelski, que a Polonia hi havia 3000 presos polítics. Era, curiosament, la mateixa xifra que oficialment les autoritats italianes reconeixien en aquell mateix periode: 3000 persones detingudes en virtut de les lleis especials aprobades al llarg dels anys 70 per "contenir" la conflictivitat social. A aquesta xifra el diari "progre" de referència de l'estat mai dedicaria cap titular.

El context internacional

És una dècada convulsa: comença a trontollar el bloc soviètic. Estats Units són foragitats sortir de Vietnam. L'any 1973 hi ha el cop d'estat a Xile. Després a l'Argentina. A Nicaragua guanyen els sandinistes. Sudafrica s'agita sota l'apertheid. A Camboja imperversa el terror dels kmers rojos de Pol Pot. Mor Mao Tse Tung. Afganistàn es prepara per la intervenció soviètica. Guerra del Yom Kippur… L'economia occidental en el seu conjunt inicia la transició al postfordisme i s'articula l'ofensiva neoliberal. A Europa la seva abanderada és la Thatcher, amb el seu programa de transformació de l'economia britànica mitjançant la reducció de la intervenció estatal segons postulats basats en el liberalisme i el monetarisme estrictes amb fortes retallades dels serveis socials.

Itàlia als anys 70 era un un país caracteritzat per una forta presència de la industria de transformació (Fiat, Pirelli, Olivetti), una certa rellevància encara del sector primari i una difosa implantació de petites i mitjanes industries.

La presència de l'estat era d'enorme rellevància en els sectors estratègics: telecomunicacions, transports, industria pesada (Italsider), petroquímica. Fins i tot l'empresa petrolera de l'estat, l'ENI havia arrivat a plantar cara a les "7 germanes" oferint el 75% del petroli extret als països productors enlloc de l'habitual 50% (el president, Enrico Mattei va morir en un misteriós accident d'aviació l'any 1962).

Es van viure les dues primeres crisis del petroli, per la pujada de preu del barril l'any 1974 i 1979.

Era (i és) el país del Vaticà i de la omnipresència de l'església (l'any '48 per contrastar l'avançada electoral de les esquerres el Papa va anunciar l'excomunió per a qui votés comunista). On un partit de directa filiació catòlica (la Democràcia Cristiana) va governar ininterrompudament per 40 anys gestionant, malgrat l'aparença d'inestabilitat, un complex equilibri entre els diversos sectors que compartien el domini socio-econòmic des de la mateixa unificació (latifundistes al sud, església, burgesia industrial, burgesia especulativa, màfies).

A nivell territorial les diversitats culturals i econòmiques es perpetuaven bàsicament entre un nord desenvolupat i un sud (que la historiografia recent indica com a víctima d'un procès de colonització iniciat amb la unificació del regne) condemnat a un subdesenvolupament endèmic, causa principal de l'emigració – cap a les fàbriques del nord i a l'estranger – de milions de joves meridionals i de la implantació capil·lar de les màfies.

L'estratègia de la tensió

Itàlia era el país frontissa entre blocs a l'època de la guerra freda i en el seu territori serveis secrets de mig món, encapçalats per la CIA, hi van desplegar una intensa activitat. Entre d'altres en la creació de la xarxa Gladio, una estructura paramilitar creada pels serveis secrets italians amb el suport nordamericà. Destinada a aturar l'avançada comunista va arribar a comptar milers d'efectius i centenars de dipòsits d'armes i municions. Una sentència dels anys 90 la declararia "il·lícita".

Però no va ser la única estructura clandestina creada en clau de control social. A mitjans dels anys 70 va desplegar tota la seva activitat una llotja massònica (coneguda com a P2) integrada per un miler d'alts carrecs politics, militars, policials, membres dels serveis secrets, empresaris, bisbes, banquers.

Components d'aquest magma de forces va donar vida a diversos intents de cop d'estat i a allò que s'anomenaria "estratègia de la tensió" amb atemptats indiscriminats i provocacions que acabarien justificant la instauració d'un regim autoritari. Per la seva banda les forces de policia continuaven la feina repressiva de la conflictivitat social que des de finals de la guerra havia acabat amb la vida de centenars de manifestants. Per acabar el quadre no obviem el paper de la Màfia en la "contrainsurgència" amb massacres com la de Portella della Ginestra o assassinats com el de Peppino Impastato.

Va haver-hi morts, molts, moltíssims víctimes de massacres indiscriminades (Italicus, Piazza Fontana, Piazza della Loggia, estació de Bologna). Es van aprovar lleis especials (l'anomenada "legislació d'emergència"). Es va perfeccionar el discurs criminalitzador a tots els mitjans de comunicació, públics i privats. Es van construir presons d'alta seguritat... Es va difondre a taca d'oli el fenòmen de l'heroina...

Però… contra que s'alçava aquest arsenal de mitjans legals i il·legals? En part contra l'espantall d'una arribada al poder, via urnes, del PCI (Partit Comunista Italià), el partit comunista més gran d'occident amb un milió de militants, centenars de municipis, provincies i regions, cooperatives, caixes, una atapeïda xarxa d'associacions. Val a dir però que, amb Enrico Berlinguer com a secretari, aquesta força ja havia emprès amb decisió el camí de la "normalització democràtica" ("compromesso storico", "eurocomunisme", "defensa de les institucions"), amb renuncia a qualsevol vel·leitat revolucionària.

Els nous actors socials

La novetat preocupant, en els anys 70, per a tots els poders –PCI inclòs-, era l'emergència d'una difosa i incontrolada conflictivitat social que prefigurava moltes de les formes de lluita posteriors, fruit de l'acció de nous subjectes polítics i de l'aparició de formes innovadores d'autoorganització social.

Al costat d'estudiants universitaris i obrers de les grans fàbriques apareix en aquesta dècada una àmplia panoplia de sectors: joves aturats i precaris, treballadors dels serveis, col·lectius de barri. Aquesta constel·lació donaria vida a una munió de col·lectius, organitzacions, sindicats i partits polítics que confluirien en "il Movimento", amb una organització horitzontal i en xarxa amb coordinaments i assemblees de barri o ciutadanes. En el seu si van destacar l'"àrea de

l'autonomia" d'inspiració ideològica marxista antiautoritària - molt crítica amb el PCI reformista i amb el seu passat estalinista -, i el moviment de les dones.
Aquest nou subjecte col·lectiu (Toni Negri va encunyar el concepte de "obrer social" com a successor de l'"obrer massa" de les grans fàbriques) posava sobre la taula els temes de la democràcia real, de la justicia social, de la redistribució de la riquesa, de l'emancipació individual i col·lectiva, de l'autoorganització ("contrapoder" i "autonomia de classe"), de la creació d'una nova cultura amb nous llenguatges, nous valors i una nova estructuració social que superés les limitacions de la democràcia formal burgesa. L'acciò directa, en el sentit més ampli del terme, va esdevenir la metodologia, la forma més adequada per l'assoliment de les fites polítiques.
Van ser els anys de l'antipsiquiatria, amb el tancament dels primers manicomis. De la comunicació alternativa i la contrainformació amb centenars de ràdios lliures (algunes encara existents), milers de fulls, pintades, grafitis, datzebao, revistes, editorials alternatives. De la creativitat, amb moviments com els indis metropolitans, publicacions com "A/traverso" "Il re è nudo". Del teatre militant (Dario Fo). Dels músics "compromesos". Dels espais alliberats. De la reivendicació feminista.
Els àmbits de l'enfrontament amb l'estat i els poders fàctics eren difosos: les universitats i les fàbriques, els barris, les places i els carrers. Fins als mateixos cossos de la gent.
Milers d'ocupacions organitzades de cases convertides en habitatges per families trebalaldores (en ocasions pràcticament barris sencers) o centres socials, «compres» proletàries (un grup bloquejava les caixes i la seguretat i la gent buidava les lleixes), mercats «rojos» (venda directa a la plaça de les ciutats per part de cooperatives o petits productors, autoreduccions de serveis (transport, telèfon, aigua, electricitat, gas), expropiacions (des del buidatge d'un aparador de luxe durant una manifestació fins a l'atracament d'una sucursal bancària).
També les presons van rebre aquesta onada amb desenes de revoltes en demanda d'amnistia per a tothom (excepte mafiosos, violadors i feixistes) i centenars d'evasions, amb organitzacions com a «Soccorso Rosso» que s'ocupaven de la defensa dels detinguts o dels fugitius.
La lluita contra els feixistes i contra l'estat no va defugir de l'enfrontament violent, des dels xocs al carrer, a les manifestacions armades de Milà i Roma on van morir policies per arma de foc, (com a resposta a la indignació de polítics i premsa una pancarta deia: «Policies 2 Manifestants 300») al tancament de seus feixistes, a les rondes antidroga, fins a la represàlia contra agents del control social: encarregats de fàbrica, agents de policia, guàrdians de presó, empresaris explotadors, periodistes, magistrats, metges antiabortistes... En general es tractava d'accions demostratives (trets a les cames, pallisses) tot i que no van faltar les morts.
Sovintejaven els episodis de sabotatge (en una nit de campanya contra l'especulació inmobiliària podien cremar o volar desenes o centenars d'agències o maquinària d'obres), les vagues salvatges en nom de la

desobediència i la insubordinació al "comandament capitalista".
I la lluita armada. Amb desenes d'organitzacions: des de les leninistes Brigades Roges a grups d'inspiració libertària com Azione Rivoluzionaria o Prima Linea passant pels NAP, on confluien molts expresos socials.

El PCI com a agent del poder

El PCI, amb tot el seu poder, sota l'eslogan "en defensa de les institucions" va participar en la repressió del moviment. Amb la seva premsa, les seves desautoritzacions i condemnes, la seva acció sindical, les seves institucions. L'episodi de visualització màxima de l'enfrontament PCI/Movimento va ser l'atac a la ocupació de la universitat de Roma per part del lider sindical de la CGIL; Luciano Lama, que va entrar a la ciutat universitària escoltat per l'aguerrit servei d'ordre del sindicat unitari. Les batusses entre autònoms i sindicalistes van provocar un centenar de ferits. Lama i els seus es van haver de retirar. La policia desplegada pels voltants va rematar la feina ocupant "manu militari" la universitat.
La persecució per part del PCI de totes les expressions del "moviment" s'estenia a barris, fàbriques i tribunals. El mateix Berlinguer (secretari general del partit) definia els 100.000 participants a les jornades que l'any 1977 van aplegar a la ciutat "roja" de Bologna sectors movimentistes provinents de tota Italia: "untorelli" (terme amb el qual Manzoni indicava els acusats de propagar la pesta a la seva novel·la "Els nuvis").
El fiscal Calogero, acusador de Toni Negri i autor del teorema "si tens els mateixos objectius d'un terrorista ets un terrorista" (imitat anys més tard pel Jutge Garzón), era un membre de magistratura democràtica, que aplegava militants i simpatitzants del PCI. L'alcalde Novelli – PCI -, a Turí va muntar un dispositiu per recollir denuncies anònimes contra sospitosos de pertenyer a bandes armades.
L'episodi més conegut d'aquesta lluita va ser l'homicidi de Guido Rossa, sindicalista de la CGT i acusador d'un obrer de la Fiat per possessió d'unes octavetes de les BR: Francesco Berardi (que, condemnat a 4 anys i mig per aquell fet s'acabaría suicidant a la presó). Rossa va ser abatut per un escamot de les BR i el PCI el va convertir en màrtir de la lluita antiterrorista.
La determinació del PCI en derrotar aquesta dissidència el va portar fins i tot a formar el nucli dur dels intransigents que, en impedir qualsevol negociació amb les BR, van empenyer, l'any 1978, a l'assassinat d'Aldo Moro, president de la Democràcia Cristiana.
Contra el terrorisme "negre" en canvi la feina del PCI va ser molt ineficaç. Tant pel que fa a la contrainformació, gairebé totalment duta a terme per l'extrema esquerra, com per la lluita al carrer i en la judicial.
Ben al contrari, a zones "rojes" com ara la meva (Toscana) on el MSI (partit hereu del prohibit partit feixista) mai havia pogut organitzar actes ni obrir seus per la violenta reacció popular, va ser el PCI que, gràcies al control de les seves bases, en va permetre i protegir l'aparició pública.
La reacció conjunta de poders ocults, institucions repressives, patronal, màfies i PCI, a més de les innegables limitacions, contradiccions i errors interns acabarien amb la derrota d'aquell moviment tan complex com radicalment inassumible pel sistema: criminalitzat, silenciat i finalment enterrat per la informació i la historiografia de règim.

Quadre polític actual

L'espectacle esperpèntic en què es plasma la situació política italiana als mitjans de comunicació del món sencer sol amagar una realitat molt més seriosa i dramàtica. Berlusconi, a més d'un putero i home de palla de poders econòmics ocults (i un hàbil i sense escrúpols home de negoci que ha aconseguit passar de ser animador en creuers a l'home més ric d'Itàlia en unes dècades) va ser membre de la llotja massònica P2, organització dotada d'un programa polític detallat i que s'ha realitzat gairebé punt per punt fins avui (bipolarització de l'espectre polític amb un centre esquerra i un centre dreta intercanviables, control dels mitjans de comunicació per part del "mercat" - entès com a formulació actualitzada del concepte "sistema", i dels poders que el representen -, "pacificació" dels sectors socials potencialment conflictius, canvis constitucionals i en l'arquitectura institucional del país (per exemple amb un control més directe sobre la magistratura).
El PDL (Poble de la Llibertat) va sorgir de la fusió entre Forza Italia (partit fundat l'any 1994 del "nores" per Silvio Berlusconi recollint la hereditat deixada per la Democràcia Cristiana i altres partits menors escombrats per la crisi de "Mans netes" (atac judiciari contra la corrupció de partits i institucions) i Alleanza Nazionale (ex Movimento Sociale Italiano, continuador "maquillat" del prohibit partit feixista), encapçalada per Fini, actual president de la Cambra, que va abandonar l'any passat el govern tot creant un nou partit i que amb propostes com ara el dret de vot als immigrants ha deixat en evidència en temàtiques de drets socials i laborals la mateixa "esquerra".
Integrant l'actual govern al costat del Pdl resta la Lliga Nord, partit populista del nord d'Itàlia, amb fortes connotacions xenòfobes que ha sabut tant recollir el descontent històric envers la corrupció de l'estat central a les regions més industrialitzades, com ocupar el buit tradicionalment deixat per l'esquerra (jacobina i centralista) – en un país com Itàlia que els especialistes comparen, per la seva varietat lingüística i cultural, a la India – en el reconeixement de les diversitats culturals, històriques, sociològiques i lingüïstiques que caracteritzen aquell país.
L'"esquerra" per la seva banda (les cometes són obligades) té com a pal de paller el PD (ex DS, ex PDS, ex PCI) partit que va heredar l'estructura, els quadres, la xarxa de poders en institucions locals, asociatives, culturals i econòmiques deixats pel gegantí partit comunista al voltant del qual s'aplega un batibull d'organitzacions de tota mena, des de ex socialistes, a verds, a ex democrata cristians.
A la seva esquerra graviten formacions com Rifondazione Comunista, la Federació dels Comunistes Italians i recentment Sinistra e Libertà, liderat (sic!) per Niki Vendola, president de la Regió de Pulles o Sinistra Critica. També compta entre els seus al·liats potencials un dels partits socialistes i "Itàlia dei Valori", formació creada pel fiscal anti-corrupció Di Pietro.
En els periodes d'alternança que hi hagut en el periode berlusconià (governs Prodi i d'Alema1996 i 2006) el centre esquerra va demostrar una ferma adhesió als principis neo-liberals, contribuint al desmantellament de les conquestes socials, i va fallar estrepitosament en la missió que les urnes li havien confiat de limitar el poder econòmic i sobretot mediàtic de Berlusconi.

Migracions

A Itàlia el cavall de batalla de la dreta és avui, com a la resta d'Europa, l'espantall de l'emigració, reforçat per l'espectacularització de les arribades massives que es produeixen periodicament, sobretot de zones en conflicte (avui des de Tunísia, en el seu moment des d'Albania) propiciades per la gran proximitat de la bota a aquestes regions i que en fa la porta d'entrada ideal a Europa.
A l'any 2010, la proporció de ciutadans extracomunitaris a Itàlia era d'aproximadament un 7%, amb uns 4.400.000 residents. La procedència és variada, sense comunitats molt majoritàries, circumstància que afavoreix la no formació de guetos, tot i així es multipliquen els episodis de xenofòbia (que van assolir el climax amb una autèntica expulsió en massa de gitanos rumanesos) que s'afegeixen a la sobreexplotació d'aquests treballadors (tallers textils

amb xinesos al centre nord, treball domèstic i cura de gent gran, petites i mitjanes empreses amb poca o nul·la cobertura sindical, treballs agrícoles controlats per les màfies a Calabria i Sicilia).
Val a dir que els ciutadans italians residents oficialment a l'estranger són 4.028.370: el 6,7% dels residents a Itàlia (un milló més respecte a 2006). Des de 1861, data de la unificació, fins avui les persones emigrades des d'Itàlia es calculen en 29 millons (12 milions nets).

Economia i màfies

L'any 2001 es calculava que el valor de l'economia submergida en el conjunt del país representava el 20% del PIB. Fonts oficials estimen en un 7% el pes sobre l'economia italiana dels fluxos econòmics directament relacionats amb les activitats criminals clàssiques (extorsions, tràfic de drogues i d'armes, prostitució). Les màfies (màfia propiament dita i Stidda, N'drangheta, Camorra, Sacra Corona Unita) controlen però una multitud de sectors "legals", des de la concessió d'obres públiques, la gestió de residus, l'especulació inmobiliària i un llarg etcètera. Innombrables els casos de corrupció (Itàlia ocupa un lloc destacat a la classifica dels països més corruptes del món) que fan parlar d'un autèntic "sistema", i els lligams amb els sectors de l'economia "legal" i de les finances. En el tema de reciclatge de diner negre va suscitar estupor la "manovra fiscal" feta pel govern Berlusconi que facilitava el "retorn" de capitals evadits a l'estranger a canvi del pagament d'un 5%: un manà per la criminalitat organitzada que sol tenir uns costos del 25% en els processos de rentat dels seus capitals.
Cal recordar que Itàlia és un país membre del G8, és a dir una de les economies més industrialitzades i riques del món, amb un teixit econòmic força variat: industria, sectors cooperativistes importants, petites i mitjanes empreses organitzades en districtes industrials, turisme, producció agraria de qualitat i diversos sectors econòmics d'alt valor afegit (moda, disseny, orfebreria etc). Això, junt amb una sèrie de conquestes històriques en el camp dels drets laborals que no han estat del tot esborrades permeten que l'atur a Itàlia no arribi a la meitat de l'espanyol (amb fortes diferències, això si, entre nord i sud).

Altraitalia: Denuncia pels bombardeigs

Altraitalia(www.altraitaliabcn.org/) és una associació que aplega ara mateix un centenar d'italianes/ns residents a Barcelona de diversa procedència geogràfica, generacional i sobretot política dins del magma d'allò que s'anomena esquerra. Precisament la seva creació respon a la voluntat de crear una mena de laboratori on elaborar una pràctica política nova aprofitant també el contacte i els intercanvis amb una cultura política tan diferenta com la catalana. L'associació, dividida en "taules", promou diverse iniciatives dirigides en part a la nombrosa comunitat italiana present a Barcelona (unes 20.000 persones) i en part a establir ponts amb la societat catalana.
Una de les primeres iniciatives va ser la constitució d'una "taula memòria" que pretén forçar el reconeixement per part de les institucions italianes de les responsabilitats de l'estat (llavors governat pel règim feixista) en els primers bombardeigs de saturació duts a terme per l'aviació militar contra una gran ciutat com Barcelona, allunyada del front, i amb l'objectiu declarat d'atacar i aterroritzar la població civil. Mussolini va enviar 700 avions, desenes de milers de "voluntaris" i abundant armament (que Franco pagaría a la República Italiana antifeixista fins a l'any 1967) en una intervenció que resultaria militarment decisiva en el resultat del conflicte.
Tant l'esquerra com la dreta italianes mai no han volgut afrontar obertament una anàlisi d'aquella agressió contra un govern legal feta en violació d'acords internacionals i de les lleis de guerra. Tant és així que avui dia ciutats i pobles administrats per diversos partits segueixen lluint plaques en homenatge als caiguts (feixistes) en la "guerra d'Espanya".
El parlament alemany va votar per unanimitat l'any 1999 una declaració de desgreuge institucional pel bombardeig de Guernika (en el qual per cert també van participar avions italians), el parlament italià l'any 2006 no va ni tan sols respondre a una tímida i genèrica resolució proposada per un diputat verd.

Amb aquesta iniciativa Altraitalia pretén aportar un nou element al necessari debat que ha de contrastar l'actual revisionisme històric imperant a Itàlia dirigit a rehabilitar la dictatura feixista i contribuir, aquí, a trencar la llosa que 40 anys de repressió i 30 anys de transició vigilada han pretès col·locar sobre la memòria dels crims franquistes.

El poder mediàtic construit per Berlusconi a Itàlia

10.260 minuts ha parlat a les televisions públiques i privades el president del consell Silvio Bersllusconi al llarg dels darrers 10 anys. Tres vegades més que els presidents de la República, Carlo Azeglio Ciampi e Francesco Napolitano. I durant el gener de 2011 ja ha doblat la seva mitjana (85 minuts) sortint parlant als telediaris per 160 minuts. La importància de la dada és evident si pensem que la majoria dels italians s'informen gairebé únicament a través dels telediaris, tots estrictament pro-"cavaliere" i sobretot estandaritzats.
Periodistes, directors i reporters que no s'adapten són expulsats del sistema i reemplaçats amb "professionals del vídeo o del paper imprès" més dúctils, si cal a cops d'edictes (com a l'abril de 2002), mitjançant reducció de plantilles, acomiadaments per crisi de la empresa o més simplement fent el buit al seu voltant dins les mateixes redaccions. Com? Per exemple no acceptant la publicació de reportatges "no homologats", oficialment per manca d'espai als telediaris o a les pàgines dels diaris o empenyent-los a dimitir per no compartir la política editorial.
Les pressions en ambdos casos són dobles. Per una banda hi ha la línea editorial dels telediaris o dels diaris, estrictament lligats a un dels partits polítics al govern. Per l'altra hi ha les grans empreses que tenen negocis amb el mateix Govern i que compren pàgines senceres de publicitat.
A Itàlia les fonts de finançament de la premsa són les subvencions governamentals i la publicitat. Mercat, aquest, gairebé totalment controlat per Berlusconi, que, a més, és

propietari de 385 empreses (amb editorials com ara Mondadori, que publica Roberto Saviano, autor de Gomorra, Einaudi, Elemond, Sperling &Kupfer, Le Monnier, Frassinelli), distribuidores cinematogràfiques (distribuidora Walt Disney o Medusa film, que distribueix les pel·licules de Roberto Benigni) i vídeo (Blockbuster Italia), capçaleres periodístiques (Il Giornale, Panorama, Corriere della Sera, TV sorrisi e canzoni), revistes especialitzades, cadenes de televisió (Italia1, Rete4, Canale 5 i des de 1994, quan va ocupar el càrrec de President del Consell també controla directament les tres cadenes públiques: Rai 1, Rai 2, Rai 3) o productores com Endemol (Gran Germà) controlada parcialment per Mediaset.
Es pot parlar en aquesta situació de llibertat de premsa? Segons Ryszard Kapuściński, prestigiós reporter social: "Als Països on impera la censura hom lluita per expressar el màxim d'allò que es vol dir. Als Països on hi ha llibertat de paraula, la llibertat del periodista és limitada pels interessos del mitjà pel qual treballa".
Val a dir que el pla de l'"home vingut del Nord", que l'any 1994 va fundar un partit anomenat "Forza Italia" és molt més ambiciós i comença uns anys abans. Concretament l'any 1978 quan compra Telemilano, que es convertirà en Canal 5 i començarà a canviar la cultura italiana. Entra en totes les llars a través de les primeres TV "lliures", les cadenes Mediaset protegides per Bettino Craxi (President socialista del Consell). Inventa programmes per mestresses de casa, concursos i talk show. Importa Dallas, Dynasty, les telenoveles sudamericanes i també s'ocupa dels nens creant contenedors de dibuixos animats.
La TV fa companyia. La teleescombreria substitueix els programes culturals, que són considerats avorrits i fora de l'abast de l'italià d'a peu que necessita distreure's de les catàstrofes que passen al món, de la feina, dels compromissos familiars, de les dificultats de la vida. El resultat, després de 35 anys d'aquesta "feina", de 17 anys d'informació dirigida, de retallades del nivell cultural nacional mitjançant la TV, d'atac al sistema d'educació pública i d'empobriment del sector cultural, la majoria dels italians creu que "Striscia la Notizia" (programa d'entreteniment de Canal 5) és un telediari.
Silvio Berlusconi arrossega la política des del carrer als platós televisius. Tot esdevé espectacle, amb baralles i llàgrimes. Juga amb els sentiments més primitius dels teleespectadors. Esborra les paraules "dreta" i "feixisme" i utilitza només de forma reiterada la de "comunista". La magistratura és comunista. Els periodistes que informen sobre els assumptes de dubtosa legalitat del Berlusconi empresari són comunistes. Tot està calculat al detall.
La nova dictadura ha de ser mediàtica, tal com preconitzava Licio Gelli, Gran Mestre de la P2. Res de cadàvers al carrer. Si cal i quan cal es canvia l'estratègia. La regla és que qui s'oposa a Barlusconi ha de ser aïllat, marginat, neutralitzat. "Aquesta – diu un entrevistat a la pel·licula "Draquila", de Sabina Guzzanti – és la dictadura de la merda: no actua amb la tortura o la detenció, en té prou amb la difamació".

Aquest no és el camí

Manifest contra les retallades a l'ensenyament públic de Catalunya

CGT, USTEC, CCOO, ASPEPC, UGT

La nova Consellera d'Ensenyament va començar el seu mandat situant davant l'opinió pública que l'objectiu del seu govern era la reducció del fracàs escolar. No obstant la seva actuació i declaracions posteriors semblen contradir el propòsit inicial.

Els darrers anys, el Departament d'Educació ha realitzat retallades constants. I la nova Consellera continua pel mateix camí: noves mesures unilaterals, precipitades i propagandístiques. Les noves retallades continuen afectant de manera negativa la qualitat d'atenció a l'alumnat, als centres públics, als professionals i als serveis educatius i a tota la comunitat. I, el que és més important, incideix en la qualitat de l'educació pública, i més quan:

1. Ja s'han suprimit centenars de professionals a les plantilles dels centres docents i serveis educatius, malgrat que el nombre d'alumnes escolaritzats creix.
2. Es retallen les dotacions pressupostàries dels centres entre un 20% i un 35%, que s'afegeixen a les anteriors, superant el 42% acumulat en els últims 3 anys. Aquestes retallades comprometen el funcionament normal dels centres i poden afectar greument llocs de treball directes o indirectes.
3. L'aprovació de la instrucció 1/2011 per a l'aplicació de determinades mesures previstes en el Decret 109/2011, d'11 de gener, està provocant l'acomiadament de molt personal interí i temporal, trasllats forçosos i la manca total de cobertura de les substitucions per malaltia o d'altres circumstàncies del Personal Laboral (TEIs, TIS, educadores, vetlladores…) i d'Administració i Serveis (conserges, administratius…) dependents del Departament d'Educació.
4. A milers d'interins i substituts se'ls nega la possibilitat d'accedir a un lloc de treball estable, amb una reducció de l'oferta de places d'oposicions a una tercera part de les compromeses.
5. Es paralitzen les noves construccions de centres, mantenint un nivell molt alt d'aules prefabricades.
6. S'han aplicat retallades salarials que estan suposant la pèrdua de poder adquisitiu superior al 8,5%.
7. La Consellera està realitzant determinades declaracions sobre els increments dels horaris lectius del professorat a Primària i Secundària i altres mesures que poden empitjorar les condicions de treball del professorat, afectar a la pèrdua de llocs de treball i van en detriment directe de la qualitat de l'ensenyament.
8. S'està proposant d'introduir taxes als estudiants d'FP pública. L'FP és la via professionalitzadora dels joves, i per tant, una via d'ocupació del col·lectiu que pateix prop del 50% d'atur.
9. Finalment, el conseller d'economia avisa de la possibilitat de privatitzar i externalitzar diversos serveis públics i en concret serveis complementaris a l'ensenyament públic.

Davant aquest atac a l'Ensenyament Públic, les organitzacions sindicals sotasignades volen fer notar a la conselleria que l'aplicació d'aquestes mesures, a més d'incrementar el malestar i la desafecció del professorat i el rebuig de tota la comunitat educativa, dibuixaran un escenari de conflicte.

En aquest sentit manifestem amb rotunditat que ens hi oposarem amb fermesa i prendrem les mesures de mobilització que siguin necessàries.

Estem convençuts/des que l'educació és una eina fonamental per superar l'actual situació de crisi econòmica i social i que l'ensenyament públic ha de garantir la cohesió social i la igualtat d'oportunitats d'infants, joves i ciutadania en general. Una política de retallades no ajuda a avançar en aquesta direcció.

Els sindicats sotasignats continuem apostant pel diàleg i la negociació. És per això que demanem a la Consellera una reunió urgent per començar a parlar de diversos temes pendents, de les prioritats en educació per tal d'evitar que totes aquelles novetats que està comunicant a la premsa i que afecten directament a les condicions de treball del professorat i al bon funcionament dels centres educatius es tirin endavant. I per això plantegem les següents prioritats:

* Restituir als centres les quantitats econòmiques retallades, i un pla de recuperació d'allò perdut en els últims anys.

* Recuperar i ampliar les plantilles dels centres i dels serveis educatius que han estat darrerament disminuïdes, per tal de poder donar l'atenció necessària a tot l'alumnat.

* Recuperar les condicions laborals i salarials afectades de tots els/les professionals de l'educació.

Fem una crida al professorat, a tots els i les professionals de l'educació, a les AMPAs i als Consells Escolars a analitzar i rebutjar les mesures promogudes per la Consellera i el Govern. També us animem a fer resolucions unitàries de denúncia de les retallades i enviar-les al Departament d'Educació, als ajuntaments i al Síndic de Greuges.

No podem acceptar que les retallades acabin afectant a la contractació de personal ni suposin recórrer al copagament dels serveis.

Les organitzacions sotasignades ens comprometem a buscar els suports i les complicitats entre les entitats i organitzacions socials i ciutadanes interessades en la defensa dels serveis públics i dels drets socials de la ciutadania per tal d'impedir l'aplicació d'aquestes polítiques.

Avui les pensions, demà tot i més

Jordi Martí Font, afiliat a la CGT de Tarragona

Les diverses mesures de reforma del sistema públic de pensions adoptades pel govern del PSOE amb l'acord de CCOO-UGT i les diverses patronals és una estafa social a totes les persones que llegiu això i a totes les que no ho llegiran però també les patiran. Si vingués sol podríem dir que el que passa és que aquesta part de la protecció social establerta per l'anomenat «estat del benestar» sobrava (que és mentida) o que era insuportable per al conjunt del sistema (que és mentida per partida doble). Però aquest robatori no ha vingut sol ni ha estat el darrer.

Sí, tenim la crisi que ens obliga a viure amb por de no saber què anirà pitjor demà i ens lliga de mans i peus i no ens deixa ni respirar per tal que no puguem ni tan sols cridar. Sí, tenim una crisi sistèmica a nivell d'especulació immobiliària que ho deixa tot brut i tacat, però ens equivocaríem si a això atribuíssim res més que la creació de més por.

És la por l'autèntica intenció de totes aquestes mesures. Va ser la por també una de les conseqüències d'aquesta forma de viure amb la guillotina de la hipoteca damunt dels caps de bona part de la classe treballadora fa uns anys. Alguns ho anomenàvem especulació immobiliària i altres ens responíem que el que estaven creant era riquesa. Sense cap mena de dubte que en creaven, però per a ells i elles, per als especuladors, que són entre tots els lladres, els pitjors. Per a la resta, misèria i destrucció de barris, pobles i territori en general.

Si no plantem cara (i alguns ja ho hem fet fins i tot amb la convocatòria d'una vaga general el passat 27 de gener), el futur que ens espera no és només un futur de jubilacions als 67 o de jubilacions impossibles sinó molt pitjor. Ens odien a mort i el nostre patiment és vist per ells com una manera més d'augmentar els seus ingressos. Per tant mentre no els plantem cara amb totes les conseqüències, el camí que ens reserven és de merda, de merda pura i dura. Avui les pensions, demà l'educació, ahir la sanitat i passat demà tota la vida.

Militarisme i Crisi Econòmica

Pere Ortega, Coordinador del Centre d'Estudis per la Pau JM. Delàs

Va ser després de l'11-S de 2001 i la posterior guerra contra el terrorisme internacional (Afganistan i Iraq) iniciada pels EUA amb l'ajuda de la majoria dels països europeus, quan els ja de per si importants despeses militars dels diferents països aliats de EUA van començar a augmentar de manera significativa. Així, els EUA porta gastats en les guerres de l'Iraq i l'Afganistan 01/01 bilions de dòlars. A Europa, no es va arribar tan lluny, però si s'observen els pressupostos de defensa dels diferents països aquests van augmentar per sobre dels PIB nacionals, amb una mitjana del 5% anual.

Les coses van canviar de cop a mitjans de 2009 amb l'arribada de la greu crisi econòmica. Crisi que va tenir el seu principal causa en la manca de regulació estatal del sistema financer, ja que va permetre l'emissió d'uns productes d'alt risc basats en sistemes piramidals molt especulatius, els found hedge, que units a una enorme bombolla inflacionària immobiliària va enfonsar els crèdits hipotecaris i de pas les borses de tot el món. Però també hi havia una altra causa, que pocs analistes han assenyalat, que entre els diversos motius d'aquesta catàstrofe econòmica que va llançar a l'atur i l'exclusió a milions de persones, implicant més pobresa i misèria a tot el planeta, potser la guerra i la seva preparació també havien complert una important funció.

És a partir de l'arribada de la crisi que els estats europeus comencen a retallar la despesa militar per fer front als dèficits dels seus pressupostos. Observem alguns casos.

Grècia, el país més militaritzat de la UE, dedica un 3,6% del PIB a despesa militar i ocupa el cinquè lloc en el rànquing mundial de compradors d'armes. Ara, amb la greu crisi econòmica que travessa i per poder rebre ajudes de la UE, Grècia ha estat pressionada perquè redueixi el seu dèficit públic. Entre les mesures anunciades pel govern, figuren retalls en la despesa militar, en concret es reduirà l bilió € del pressupost del Ministeri de Defensa d'aquest any i, per anys successius es continuarà amb retallades fins rebaixar el percentatge militar del PIB fins a un 1,7%.

Entre els països afectats per la reducció d'inversions en armes es trobaven França i Alemanya, que havien signat recentment importants contractes amb Grècia. En el cas d'Alemanya, s'havien contractat dos submarins i hi havia quatre més en negociació, amb un cost final de 1,8 bilions €. En el cas de França, sis fragates, helicòpters i avions de combat Mirage i Rafale per un import de 3000.000.000 €. Davant la possible anul dels contractes, la reacció dels governs d'Angela Merkel i Nicolas Sarkozy ha estat de pressionar el govern grec per impedir-ho, avisant que podrien posar en perill les ajudes de la UE per reflotar l'economia grega.

A Espanya, en el pressupost per a l'any 2011 es proposa una reducció de 1.000.000.000 de €, un estalvi del 7% respecte l'any anterior. Així com es preveu reduir en 3.000 soldats seus 134.000 efectius. Però el més significatiu, és que el govern espanyol no ha anul.lat cap dels seus grans projectes industrials d'armaments en els quals ha d'invertir al voltant de 15.000.000.000 €, limitant-se a dilatar la seva realització per a anys posteriors. La qual cosa significa refinançar els projectes amb les indústries militars i acabar pagant més interessos, encarint el preu final de les armes.

El Regne Unit ha proposat una reducció de 42.000 efectius així com reduir en un 8% la seva despesa militar, 3600000000 lliures en quatre anys. Però no anul la construcció prevista de dos nous portaavions. Per reduir la seva despesa en els projectes d'armament nuclear, ha signat amb França un acord militar per compartir les seves despeses i així poder que

tots dos continuar amb el seu desenvolupament.

Alemanya, aparentment ha anat més lluny en la reducció de la seva despesa i va proposar disminuir en 70.000 soldats seves forces armades. Però en realitat, això obeeix al trànsit d'un exèrcit de reclutament a un professional. Amb la qual cosa no es pot assegurar que al final el pressupost en defensa disminueixi, sinó que fins i tot pot acabar augmentant.

Aquests casos, fan témer que tot i les reduccions anunciades pels diferents governs, és que totes elles obeeixen a la conjuntura actual de la crisi, i no veu en les decisions adoptades, cap voluntat d'abordar el problema de fons que subjau després del despesa militar, que no és altre que la ineficiència per a l'economia productiva.

Una qüestió que s'accepta de manera generalitzada des de l'àmbit polític i econòmic més ortodox, és que l'augment de recursos destinat a despesa militar és una inversió productiva en termes d'eficiència econòmica. Fals, la despesa militar entorpeix el creixement de l'economia productiva. D'una banda, perquè genera endeutament públic, el qual comporta inflació en impedir que es generin ingressos en les arques públiques. De l'altra, perquè impedeix que recursos monetaris, de béns d'equip, de coneixements tecnològics i de mà d'obra improductiva que consumeixen els exèrcits i la producció d'armaments, destinats al sector civil generaria més beneficis, a través dels anomenats "costos d'oportunitat ".

A més, els productes civils faciliten l'intercanvi de béns en els mercats, cosa que no passa amb els armaments, perquè no es regeixen per les lleis del mercat, ja que són adquirits directament pels estats sense entrar en els circuits d'intercanvi. Recordem que les indústries militars tenen un tracte de favor per part dels estats. Aquesta dependència empeny les empreses a no exercir control sobre els costos del preu final de l'arma, no produint economies d'escala i encarint el preu final de l'arma, que sigui quin sigui el seu cost acabarà sent igualment adquirida per l'estat. Fet que converteix a les indústries de guerra a paràsits de l'economia real.

La crisi econòmica actual és una oportunitat per als governs per trobar solucions socialment progressistes a la crisi. Una d'elles, entre altres possibles, seria reduir recursos de la despesa militar per destinar-los a l'economia realment productiva, la que està lligada al desenvolupament humà, a través de la salut, l'educació i el creixement econòmic. Per exemple, només caldria anular algunes de les despeses militars més inútils, sobretot els destinats a inversions en nous armaments per fer front al dèficit públic dels estats així com per crear ocupació.

L'ALTRA REALITAT

Quo Vadis Artur

Pepe Berlanga

El passat 28 de novembre van tenir lloc les novenes eleccions al Parlament des de la reinstauració de la Generalitat de Catalunya, resultat de les mateixes, càstig al tripartitt que havia ostentat la gestió de les qüestions autonòmiques, no obstant això i a pesar del triomf de Convergència i Unió s'instaura un parlament més fragmentat amb set partits. Uns resultats que a pesar de l'eufòria no permeten que la federació nacionalista aconsegueixi la majoria absoluta que anhelaven, la qual cosa els obligarà a arrencar acords puntuals amb la resta d'integrants parlamentaris.

Com era d'esperar, a la tercera va la vençuda, i això va possibilitar que Artur Mas assumís el càrrec de president de la Generalitat de Catalunya el 27 de desembre. Tan sols va precisar de quinze dies per a adoptar una decisió que influirà en el nostre futur, la creació del Consell Assessor per a la Reactivació Economica i el Creixement.

A primera vista una actuació lògica per a enfrontar-se en immillorables condicions a la greu crisi econòmica que venim sofrint, però aquesta vènia llastrada per una motxilla amb parany. Tan sols basta acarar la composició d'aquest insigne grup. Al capdavant com president Salvador Alemany, càrrec que compatibilitzarà amb la seva activitat en la presidència de Abertis i del Cercle d'Economia. No obstant això no queda aquí, i així altres insignes patricis componen tan magne grup de savis, des de diversos catedràtics d'economia fins a representants de les destacades escoles privades de direcció d'empresa, representants de les pròpies empreses,... És a dir un ventall d'eminències que, com és de preveure, vetllaran pels nostres interessos.

Emulant paraules pronunciades per l'avui president, un equip dels millors. Doncs bé, per si havia el menor dubte de quina anava a ser la seva principal comesa, a la primera oportunitat aquest Consell Assessor es despenja proposant diverses mesures davant la celebració de la cimera anticrisis del passat 25 de març, on assistirien, entre altres, els agents socials.

El Consell va anunciar i va anticipar prèviament un informe sobre la necessitat d'establir taxes per la utilització de diversos serveis públics, com la justícia, la sanitat i la universitat. Conseqüentment, copagament sanitari, complementar els costos educatius,… Revisar els serveis públics, mitjançant la reducció de les estructures i redefinició de les condicions dels funcionaris.

Per si no fos suficient, no es van reprimir gens ni mica i proposen la instauració d'un contracte únic amb indemnitzacions moderades, de nou com única solució per a acabar amb la temporalitat i la dualitat entre contractes indefinits i temporals.

Si després d'aquestes mesures proposades cap el menor dubte sobre la comesa que en defensa de les polítiques neoliberals jugarà el govern català, en detriment dels treballadors i classes populars, no s'entén molt bé com "els sindicats" es presten a aquesta pantomima, encara que, com sempre i a pesar del seu inicial rebuig, ens tinguin acostumats a que la seva "responsabilitat" els forci a l'acceptació de les mateixes com mal menor.

Ni polítics, ni CCOO, ni UGT. No al Pacte Social

CGT Barcelona

Polítics i sindicats majoritaris, CCOO i UGT, han signat i difós fins l'avorriment el denominat pacte social, l'expressió més evident del qual és la reforma del sistema de pensions. En qualsevol cas, l'abast d'aquest pacte inclou una clara agressió a la classe treballadora i un retrocés dels nostres drets laborals i socials, que podem detallar en aquests termes:

* Suposa una nova claudicació davant les condicions imposades pel gran capital i els especuladors financers als treballadors/es.
* Manté els privilegis d'aquesta casta sindical i el seu paper a la negociació col·lectiva.
* Dóna via lliure a altres aspectes de la reforma laboral amagats sota l'impacte públic de les pensions, com la desregularització de les condicions laborals, l'acomiadament lliure i gairebé gratuït, i la precarització de la relació laboral al mateix temps que aboca a la joventut a la desocupació i a condicions de treball ínfimes i indignes

Aquest vergonyós acord entre polítics i sindicalistes professionals i verticals s'afegeix a una ofensiva generalitzada contra els drets socials del conjunt de la població que afecta a les nostres vides en molts aspectes:

* Es retallen les prestacions i els serveis públics en educació, sanitat i atenció a persones dependents i s'afavoreix als especuladors disposats a fer negoci en aquests àmbits (mútues, sanitat privada, etc).
* Es finança amb fons públics la ruïna d'un sistema bancari corrupte sense que els responsables siguin jutjats i condemnats.
* Es redueix al no-res el dret a un habitatge digne mentre es reprimeix i criminalitza qualsevol proposta alternativa al problema i s'aprofundeix en l'especulació urbanística desallotjant a la gent dels seus barris i trencant qualsevol teixit social que no es presti a la mateixa.
* Es limita a la mínima o cap expressió la participació dels ciutadans en la presa de decisions sobre qüestions que els afecten directament.

Creiem que aquestes i moltes altres agressions que venim patint en els últims temps fan més necessària que mai la mobilització conjunta de l'anarcosindicalisme i el sindicalisme alternatiu al costat dels col·lectius i els moviments socials, cap a una vaga general estatal.

Per tot això els sindicats CGT-Barcelona, CNT-Catalunya, Solidaritat Obrera i COS, comitès, assemblees i grups socials de barri i els col·lectius socials fem una crida al conjunt de la ciutadania i als treballadors/es a mobilitzar-nos contra el pacte social, la reforma laboral, i el "pensionazo".

Ja n'hi ha prou!! de polítics corruptes i sindicats venuts com CCOO i UGT, signants d'aquest pacte social.

Queda molt per fer, seguim transformant la societat

Cau de Llunes, Tarragona

Un any més, el 8 de març hem commemorat el dia de les dones treballadores, procurant fer-ho des d'una perspectiva radical. L'any passat denunciàvem que la crisi ens feia més precàries, i enguany ho hem constatat i ho seguim denunciant.

Des del 8 de març de 2010 hem assistit a un bombardeig de mesures en benefici dels interessos capitalistes, a base de perjudicar la majoria de la societat, minvant la nostra qualitat de vida. Primer van ser les retallades socials, després la reforma laboral, i el toc de gràcia ha vingut amb la reforma de les pensions. I tinguem en compte la complicitat dels sindicats majoritaris.

Tot plegat, amb el pretext del deute públic, la creació de llocs de treball, el foment de la contractació i la recuperació de la confiança dels mercats. I és precisament aquesta última raó, l'autèntica: l'objectiu de posar en safata de plata els beneficis privats a costa del nostre sacrifici laboral, econòmic, ecològic i personal.

El deute públic és un engany derivat de les ajudes de milers de milions d'euros regalats a la banca; i la creació de nous llocs de treball és una fal·làcia que no s'aguanta per enlloc, en les societats occidentals de l'abundància i la sobreproducció.

El govern, recentment constituït, de la Generalitat de Catalunya, ja ha posat fil a l'agulla per seguir amb la recepta neoliberal; i a la resta del país van pel mateix camí. Avui, els grans beneficis empresarials passen per la privatització d'allò que ens quedava: l'educació, la sanitat i les pensions. Amb la crisi tot s'hi val, i ens menteixen deliberadament sobre la suposada manca d'alternatives.

Davant d'aquesta situació, les dones sortim més malparades. Qui assumirà el volum de tasques de cura que s'estan privatitzant? Quin percentatge de la població podrà assumir despeses privades en llars d'infants, residències per gent gran, mútues o escoles privades?

La combinació dels efectes de les mesures aprovades és un còctel mortal per la nostra emancipació. El panorama que es divisa és desolador. Les dones seguim sent educades en el rol de l'abnegació familiar, la docilitat i la submissió; el pes de la privatització i la precarització dels serveis públics caurà com una llosa sobre nosaltres.

Les mitges jornades per poder tenir cura d'infants o grans són assumides majoritàriament per nosaltres; aquesta dinàmica, evidentment, s'aguditzarà. Alhora, ens obliguen a cotitzar durant més temps, i s'atreveixen a presentar-nos, com si fos un guany històric, l'almoina de nou mesos de cotització extra per cada criatura.

Les xifres de l'atur femení, a més, ja superen les de l'atur masculí. I això que les estadístiques oficials no tenen en compte el treball submergit. Cada cop hi ha més famílies amb tots els membres a l'atur; òbviament un gran gruix correspon a famílies monoparentals, i el 90% d'aquestes estan encapçalades per dones...

Dins les llars, s'incrementen els casos de violència familiar de gènere. A la vegada que les possibilitats econòmiques personals disminueixen i, per tant, es redueixen les possibilitats d'emancipació, tal i com evidencia el declivi de divorcis.

Davant d'aquesta situació dantesca, és indispensable que juntes realitzem una crítica radical i veraç, i que desenvolupem un paper actiu en la lluita pels drets bàsics de les persones: sanitat, educació, habitatge i alimentació.

En conclusió: és aberrant que en ple S.XXI, les dones seguim assumint la major part de tasques de cura. Però el pitjor és que les mesures aprovades aguditzen aquesta situació, doncs tota la retallada en despesa social, relacionada directament amb la cura de les persones, serà assumida per nosaltres.

Davant d'això:

- Cal que exigim el repartiment igualitari de les tasques dins les nostres llars. Trenquem amb els rols de gènere!
- Cal que exigim que l'estat no només no retalli en despesa social, sinó que l'incrementi, per exemple a partir de:

1. El retorn dels diners públics que es van entregar a la banca, sense haver-ho consultat amb la ciutadania
2. Una reforma fiscal contundent que forci a les grans empreses a repartir els seus beneficis
3. El control del frau fiscal efectuat amb els diners públics.
4. La regulació dels salaris (i despeses vàries) dels grans càrrecs públics.

No volem que els beneficis del nostre esforç es quedin en mans de l'elit empresarial. Volem que retornin en forma de sanitat i educació pública i de qualitat.

Cap doble jornada, repartim tots els treballs i la riquesa.

Mobilitzacions a Telefónica contra els acomiadaments

SFT-CGT

La gravetat de la situació patida per la plantilla de Telefònica a causa de la política de repressió que està portant a terme l'empresa, i que ha culminat en els últims acomiadaments, ha mostrat la necessitat d'accions contundents i no la falta de resposta del Comitè Intercentres propiciada per la posició de CCOO i UGT en el mateix.

No entenem com aquests dos sindicats que van cridar a la mobilització contra la reforma laboral el 29 de setembre, ara que es concreten les seves conseqüències en aquesta empresa, impedeixin amb els seus vots que el Comitè Intercentres aprovi una resolució unànime de mobilitzacions contra la seva aplicació.

Per això, perquè són molts els comitès provincials que van fer arribar al Comitè Intercentres resolucions per la readmissió dels acomiadats, i pel rebuig de la plantilla a aquesta política repressiva, AST, CGT, COBAS i STC-UTS vam acordar un calendari de mobilitzacions que es concretava en unes convocatòries de vaga en tot l'estat, les primeres per als dies 17 de Març i 7 d'Abril, de 3 hores i mitja de durada, fins a aconseguir que l'empresa rectifiqui en la seva posició.

El motiu de la vaga era exigir la readmissió de les persones acomiadades en aplicació de la nova reforma laboral imposada pel govern el passat mes de setembre i que permet rescindir el contracte d'aquelles persones amb baixes mèdiques justificades superin el 20% de les jornades en dos mesos.

Telefònica, una de les majors multinacionals espanyoles i que més beneficis obté a pesar de la crisi, se suma així als qui s'estan aprofitant de la crisi per a treure benefici, en lloc d'esforçar-se en generar ocupació de qualitat en moments difícils.

Aquestes mobilitzacions eren la continuïtat de la primera jornada de vaga que havia estat convocada el 24 de febrer per tots els sindicats dels Comitès d'Empresa de Barcelona, Guipúscoa, Navarra i Biscaia, així com la convocada per CGT i AST a Madrid, vaga que va ser considerada com un gran èxit per l'alt seguiment de l'aturada, segons les dades de la pròpia empresa, es va arribar al 71% a Navarra, 65% a Guipúscoa, 60% a Barcelona o Biscaia i més d'un 20% a Madrid. En total gairebé 6000 persones van secundar una vaga per demanar la readmissió dels acomiadats i el cessament de noves mesures similars.

També volem desmentir tota la sèrie de falsedats que s'han abocat contra els acomiadats, sense aportar cap prova, criminalitzant als companys i amb la clara intenció de desmobilitzar i trencar la unitat dels treballadors. Aquestes actituds no les podem consentir. Per això cridem a la mobilització en defensa dels llocs de treball i per l'anul·lació dels acomiadaments.

Des de la CGT entenem que en moments de crisis, són les grans empreses i sobretot les que han estat públiques, les que han de generar ocupació de qualitat, en lloc de destruir-la per qualsevol via i seguir externalitzant activitat a tercers països.

L'expoli de les caixes d'estalvi

Pep Juárez, afiliat a CGT Balears i Secretari d'Acció Sindical de FESIBAC-CGT

Un article referit a l'expoli que s'està duent a terme amb la privatització de les caixes d'estalvis. Aquesta privatització, junt a les d'Aena, Loteries, Sanitat, etc. a més de les que es varen dur en el passat: Ibèria, Telefònica, Endesa, Tabacalera, Argentària, Correus, etc. ens reafirma la idea que s'inclou dins l'article: que, en aquesta dictadura del capital, volen que tots nosaltres, i les nostres vides, siguem simples àrees de negoci privat.

Des de fa ja massa anys, quan escoltam la paraula "reforma" se'ns disparen les alarmes. Emprada eufemísticament, "reforma" sol ser sinònim d'importants retallades, pactades, imposades o consentides, de drets socials. L'última andanada la patim des que el govern de Rodríguez Zapatero va decidir fa nou mesos abraçar definitivament el catecisme neoliberal. Diríem que, amb esquerres així, no hem de menester dretes. Zapatero s'ha dedicat a castigar amb ferotgia a la majoria del seu propi electorat, fent la feina bruta fins a uns límits que difícilment la dreta s'hagués atrevit a arribar. Entre d'altres mesures de retall de la despesa social, tres "reformes" s'han implementat contra els interessos de la ciutadania: La Reforma Laboral, La reforma de les Pensions i la Reforma del Sistema Financer.

Com en el seu moment denunciàvem, la "Reforma Laboral" ha demostrat la seva ineficàcia per a generar ocupació (1), deixant-nos amb l'herència de l'abaratiment de l'acomiadament i la destrucció de la seguretat jurídica dels llocs de treball. D'igual manera, la "Reforma de les Pensions", aquesta vegada a través del pacte amb la burocràcia sindical còmplice de CCOO i UGT, lluny de garantir el cobrament de les mateixes, suposa una rebaixa del 20% de les prestacions totals, a més de l'exclusió d'importants sectors de treballadors, especialment els precaris, de l'accés al sistema públic de pensions. La tercera gran reforma, l'anomenada "del Sistema Financer", està centrada gairebé única i exclusivament en el procés de privatització de les Caixes d'Estalvi.

Totes aquestes "reformes" han necessitat de la creació prèvia d'un "estat d'opinió" que les afavoreixi. A la "reforma laboral" li va precedir una campanya sobre la "rigidesa del mercat laboral", el "car" que resultava acomiadar, o la criminalització dels sindicats i de drets com el de vaga. La "reforma de les pensions" es va dur a terme després d'una campanya d'intoxicació sobre la suposada inviabilitat del sistema públic, a causa de l'augment d'esperança de vida, augment de la població passiva, etc. La privatització de les Caixes també s'efectua, després de convèncer a bona part de la societat de la dolenta gestió que han patit, i de remors sobre potencials perills de fallida. Mitges veritats o mentides que més prest, o per ventura quan ja és tard, queden al descobert.

Les Caixes d'Estalvi han estat institucions financeres, en teoria sense afany de lucre ni propietaris privats, almenys fins ara. Provenen de l'evolució dels antics "montes de piedad" dels segles XVIII i XIX. Es regeixen per uns òrgans de govern amb participació d'institucions públiques, dipositants i treballadors de cada entitat. Una part dels seus beneficis, una vegada pagats impostos, són dedicats a projectes socials a través de l'Obra Social (2).

En si mateixes, aquestes entitats no constitueixen una alternativa ètica, al negoci de la banca privada, ja que competeixen en el mateix mercat amb ella, quant al rendiment de dipòsits, interessos dels crèdits i preu dels serveis. Però, atès que les Caixes d'Estalvi posseeixen al voltant d'un 49% de quota del mercat financer espanyol, la seva privatització suposa una mossegada molt apetible per al capital especulatiu, objecte del seu desig des de fa molt de temps, i que ara una classe política, enterament al seu servei, li serveix en safata.

1.- El Pacte Zapatero-Rajoy

Com titelles estirades per la mateixa corda, Zapatero i Rajoy van aparcar la brossa de la crispació i la seva confrontació política d'atrezzo, i el dia 5 de Maig de 2010 van acordar, de manera sorprenentment ràpida, impulsar el procés de fusió i privatització de les Caixes d'Estalvi. Quatre dies més tard, el 9 de Maig, en la reunió del Consell d'Economia i Finances, ECOFIN, el Govern espanyol va rebre la resta de les receptes neoliberals assenyalades anteriorment i que, com l'alumne més aplicat d'aquesta part del continent, es va afanyar en dur a terme.

Del pacte del 5 de maig entre Zapatero i Rajoy es va derivar l'anomenada Llei de Caixes, que va ser aprovada finalment pel Parlament dos mesos i mig després, el 21 de juliol, amb els vots de PSOE, PP, CC i UPN. La Llei estava encaminada, bàsicament, a l'entrada de capital privat, fins a un 50%, mitjançant les anomenades "quotes participatives", i el que anunciaven com "despolitització de les Caixes", és a dir, la reducció de la presència institucional en els òrgans de govern de les mateixes, d'un 50% a un 40%. Però si llevem polítics i els substituïm per especuladors, hi ha raons per a pensar que potser sigui pitjor el remei que la malaltia.

2.- El procés de fusions... finançat amb els diners de tots nosaltres

Clar que, per a fer atractiu el pastís a la iniciativa privada, les Caixes havien de ser "fortes" i "rendibles", segons els criteris del capital financer. Responent a aquest objectiu, tant des de la Unió Europea com des del Banc d'Espanya, es va forçar un procés de fusions, anomenades "fredes" i SIPs (Sistemes Institucionals de Protecció, per a funcionar com qualsevol banc privat). Les SIPs comporten, entre altres conseqüències no desitjades, el desarrelament de moltes caixes dels seus entorns socials i territorials, la reducció o desaparició de les Obres Socials, i la desaparició d'entitats, amb la conseqüent pèrdua de milers de llocs de treball a conseqüència del tancament massiu d'oficines, duplicades o no. Les majories polítiques parlamentàries, especialment PP i PSOE, responent diligentment a les recomanacions de gent tan poderosa (i tan sospitosa) com els caps del FMI, la CE o el BCE, van unir les seves forces i influència política en els òrgans de govern de les caixes d'estalvi, i es van emprar a fons per a "sanejar" el negoci en aquesta direcció.

El primer procés de fusions dut a terme abans de l'estiu passat, es va mostrar nu de tota intenció que no fos l'alleugeriment de costos, especialment de personal, per a fer "atractiva", i altament rendible, l'entrada de capital privat. Els 7 processos d'integració de Caixes d'Estalvi van sumar 10.189 milions d'euros d'ajudes del FROB (3), segons el quadre que adjuntem al final de l'article, extret de l'Informe de Situació del Banc d'Espanya, a 29/06/10, sobre la reestructuració de les Caixes d'Estalvi.

Si a això afegim els 800 milions dedicats al sanejament de CajaSur (que disposa d'altres 1500 addicionals, no utilitzats fins ara), i els 3.775 milions anteriorment destinats pel fons de Garantia de Dipòsits per a tapar el forat de Caja Castilla-la Mancha, el muntant dedicat a la primera reconversió i sanejament del sector de caixes d'estalvi, en perspectives de privatització, arriba als 16.264 milions d'euros. És a dir, una quantitat superior als 15.000 milions de tot el Pla d'Ajust, per a tres anys, anunciat i imposat l'any passat pel govern (amb la complicitat parlamentària), i que es pretenen extreure de la retallada de la inversió pública i de la despesa social, a base dels sacrificis de pensionistes, funcionaris, aturats i persones dependents.

És molt important tenir en compte que, excepte les dues caixes intervingudes pel Banc d'Espanya (Caja Castilla-la Mancha i Caja Sur), la resta d'entitats d'estalvi sempre havien donat beneficis, i fins i tot s'ha bravejat públicament d'això (4). S'han obtingut guanys fins i tot en els anys més durs de la crisi, a pesar de l'augment de la morositat i dels crèdits dubto-

LA MIRADA INDISCRETA

Les retallades a l'ensenyament públic del govern dels millors

Emili Cortavitarte Carral

Una de les poques promeses concretes d'Artur Mas i de CiU en les passades eleccions catalanes va ser la constituir el govern dels millors. Altra. una vegada arribat al Palau de la Generalitat, la de fer més amb menys. Com podeu observar minimalisme tret d'un llibre d'autoajuda bàsic. Només han calgut dos o tres mesos per fer evidents les línies mestres del Govern de Convergència i Unió respecte de l'ensenyament públic: aprofitar-se de l'excusa de la crisi econòmica per procedir a retallar aspectes fonamentals i de qualitat.

Mentre es manté públicament un discurs políticament correcte de preocupació pel fracàs escolar i de sortida de la crisi des de la millora de la formació, ens trobem davant: no cobertura de les substitucions per malaltia o d'altres circumstàncies del personal laboral (tècniques d'educació infantil, tècnics d'inserció social, vetlladores…) i d'administració i serveis (conserges, administratius…); paralització de les noves construccions de centres i manteniment de les aules prefabricades; congelació del programa d'implantació de portàtils a les aules...

A més, els centres públics han rebut comunicació de la reducció de les dotacions entre un 35% i un 20%, que s'afegeix a les rebaixes de l'anterior Conseller (al voltant d'un -42% de mitjana, en els últims 3 anys) i que compromet el normal funcionament dels centres (neteja, llum, aigua, laboratoris, materials...), pot afectar greument llocs de treball indirectes (treballadors de neteja, si l'opció presa fos la de repercutir la retallada en determinats serveis) i l'ampliació del copagament a l'ensenyament públic. Després d'assumir que ni llibres ni altres materials, sortides, colònies siguin gratuïtes o quasi, ara ens podem trobar que les famílies facin un nou esforç econòmic per cobrir l'afectació que sobre la qualitat de l'educació dels seus fills i filles pot tenir la retallada.

Podem veure el següent pas, anunciat per la Consellera Rigau en tots els mitjans de comunicació, la retallada de plantilles sota el nom eufemístic d'optimització de recursos. Volen fer front a l'augment de més de 12.000 nous alumnes amb la mateixa plantilla. Aquestes agressions a l'ensenyament públic també ho són als i les alumnes, als pares i mares, al professorat i al personal laboral, amb contracte amb la Generalitat, altres administracions o altres empreses; i, a les classes populars que perdem qualitat i garanties en serveis essencials. Amb lo fàcil que ho tenen els millors eliminant les subvencions a la privada i dedicant-los a la pública.

Entidad	Activos	Crédito sector inmobiliario	Créditos dudosos ladrillo	Hipotecas dudosas	Riesgo total ladrillo	Porcentaje sobre activos totales
Banco financiero y de ahorros	328.099	41.280	26.160	3.619	29.779	9,08%
La Caixa	265.724	26.284	10.389	971	11.360	3,98%
Banco base	135.329	23.286	13.994	1.051	15.045	11,12%
CatalunyaCaixa	76.649	12.774	8.892	853	9.745	12,71%
Novacaixagalicia	76.604	11.150	7.963	273	8.236	10,75%
Mare Nostrum	71.000	11.554	7.584	568 [2]	8.152	11,48%
Banca Civica	70.963	9.187	5.418	703	6.121	8,63%
Caja España-Duero	45.656	8.067	4.098	335	4.433	9,71%
BBK/CajaSur	44.620	3.574	3.209	461	3.670	8,22%
Ibercaja	42.716	4.636	2.059	277	2.336	5,47%
Unicaja	35.167	2.948	1.900	281 [2]	2.181	6,20%
Unnim	28.339	3.598	3.226	376	3.602	12,71%
Kutxa	20.906	1.714	1.208	251	1.459	6,98%
Cajatres	20.285	3.576	2.734	162 [2]	2.896	14,28%
Cajavital	9.252	1.253	624	37	661	7,14%
TOTAL	**1.291.309**	**164.881**	**99.458**	**10.218**	**109.676**	**8,49%**

Fuente: Datos facilitados a la CNMV por las propias entidades

(1) Créditos de dudoso cobro con promotores e inmobiliarias
(2) Previsión suponiendo un porcentaje de hipotecas dudosas sobre activos en la media del sector
(3) Faltan los datos de Caja Pollença y Caja Ontiyent

banco financiero y de ahorros: caja madrid, bancaja,
caja insular de canarias, caja de ávila, caixa laietana, caja segovia, caja rioja
banco base: cajastur, caja mediterráneo, caja de extremadura y caja cantabria
mare nostrum: caja murcia, caja granada, caixa penedés y sa nostra
novacaixagalicia: caixa nova y caixa galicia
banca cívica: caja navarra, cajasol, caja general de canarias y caja de burgos
unnim: caixa sabadell, caixa terrassa y caixa manlleu
caja tres: caja inmaculada, cajacírculo de burgos y caja de badajoz

sos (5), originats majoritàriament en el mercat hipotecari, a causa de l'empobriment general de la població endeutada. I també a pesar de la dolenta gestió de moltes d'elles, amb inversions d'alt risc i desenfrenament de les pilotades relacionades amb el totxo (veure següent quadre, amb dades de les pròpies caixes, referides a 2010). Tot això enmig d'alguns dubtes raonables (o d'altres fabricats en cercles especulatius, com les "agències de qualificació"), respecte a la seva solvència.

3.- Destrucció d'ocupació i malversació de fons públics

Capítol a banda mereixen les fórmules de reducció de plantilles que, al llarg dels últims mesos, s'han estat realitzant en els diferents processos de fusió. En pràcticament tots els casos s'han signat acords amb les majories sindicals (6) al voltant d'Expedients de Regulació d'Ocupació (EROs) o "prejubilacions amb dret a atur". És a dir, utilització massiva d'acomiadaments pactats i, per tant, fraudulents. En ells, una part de la "compensació" al treballador, per abandonar l'entitat, va a càrrec dels diners de tothom: d'una banda, la fiscalitat zero del màxim legal de la indemnització per "acomiadament improcedent" (pactat a l'òrgan de mediació corresponent) i, d'altra banda el cobrament, per part de la persona "prejubilada", del subsidi d'atur, generalment per dos anys.
Si a això s'afegeixen les ajudes del Fons de Garantia Salarial (FOGASA) en alguns casos, en aplicació de la nova "reforma laboral", podem afirmar que les rebaixes de plantilles, en el marc de les fusions dutes a terme en el sector de caixes d'estalvis, no són solament una mesura de destrucció massiva d'ocupació (amb uns objectius d'al voltant de 30.000 llocs de treball menys) sinó que, a més, suposen una escandalosa malversació de fons públics. Fons que podrien dedicar-se, amb més justícia, a altres col·lectius realment necessitats. És convenient assenyalar que, a més de la complicitat dels sindicats domesticats del sector, tots aquests pactes fraudulents de destrucció d'ocupació han comptat amb la necessària col·laboració del Govern, a través del Ministeri de Treball que, coneixent el detall del seu contingut, els ha permès i encoratjat.
En una valoració realitzada per CGT sobre de les diferents propostes dutes a terme, i sumant fiscalitat, subsidi d'atur i altres, cada lloc de treball destruït li costaria a les arques públiques, addicionalment i pels conceptes abans assenyalats, una mitjana de 70.000 euros. Si els multipliquem per 30.000 baixes anunciades, l'assumpte pot arribar a incrementar-se en més de 2.000 milions euros, a fons perdut, a afegir al generós finançament amb els fons del FROB, abans descrita. Tot això amb els diners de tots, i a major glòria del capital privat.

4.- La bancarització de les caixes

Un cop acabat el procés dels Sistemes Institucionals de Protecció (SIPs), les entitats resultants ja han començat a funcionar, de fet, com a bancs. La majoria d'elles fins i tot ja ha adaptat la nomenclatura: CAIXABANC, el grup de La Caixa; BANKIA, abans BANCO FINANCIERO Y DE AHORROS, (Caja Madrid, Bancaixa, Àvila, Segòvia, Insular, Laietana, Rioja); BANCO BASE, (Cajastur, CAM, Caja Cantàbria i Caja Extremadura); BANCA CÍVICA (Caja Navarra, Cajasol, Caja de Burgos i Caja de Canarias); BANC MARE NOSTRUM (Caja Murcia, Penedès, Sa Nostra, Caja Granada); UNNIM (Caixa Sabadell, Caixa Terrassa, Caixa Manlleu); CATALUNYACAIXA (Caixa Catalunya, Caixa Manresa, Caixa Tarragona); NOVACAIXAGALICIA (Caixa Galícia, Caixa Nova).
El segon impuls al procés de privatització ho ha donat el Govern amb l'aprovació del Reial decret del 18 de febrer de 2011 (BOE 19/2, validat pel Parlament el 10-03-11) anomenat "Pla de Reforçament del Sector Financer", la principal finalitat del qual és obligar a les entitats a una capitalització mínima d'un 8% sobre els actius ponderats per risc, encara que les condicions del Decret obliguen "de facto" a entitats com les Caixes a pujar aquest percentatge al 10%. Aquest sobreesforç, a molt curt termini, suposa per a les entitats d'estalvi una pressió per a captar ràpidament capital privat (sense descartar la seva sortida a Borsa). El Banc d'Espanya estima aquest pla de recapitalització de les Caixes en 14.077 milions d'euros(7), en informe del mateix dia 10 de març de 2011, coincidint aquesta estimació amb el Servei d'Estudis del BBVA, que ho xifra entre 13.000 i 17.000 milions, tot i que altres opinions ho eleven diverses desenes de milers de milions més (8).
En cas de no ser assolida la capitalització en els terminis exigits (octubre 2011), seria coberta per l'Estat amb partides addicionals del FROB (hi ha a disposició, recordem-lo, fins a 90.000 milions d'euros). No es tractaria, com ja s'ha afanyat a aclarir la ministra Salgado, d'un "procés de nacionalització", sinó d'una adquisició "transitòria". En altres paraules, una altra mesura per a "sanejar" el sector amb enormes quantitats de diners públics per a, posteriorment i una vegada que les entitats siguin suficientment "atractives", vendre-les al capital privat.

5.- Benefici social per benefici privat

Entre els anys 2005 i 2009, les Caixes van destinar a obra social un total de 8.531 milions d'euros, dedicats a Assistència Social (36,15%), Cultura (37,11%), Educació (16,82%) i Patrimoni (9,92%). L'aportació de les diferents entitats es produeix de manera desigual, segons la seva grandària. En primer lloc destaca La Caixa, que cada any ha aportat 500 milions d'euros per a la seva obra social, a gran distància de la resta. En 2010, fins i tot havent caigut un 21% el pressupost per a obra social, les Caixes han destinat 1.400 milions d'euros a aquest fi, suposant una inversió del 26,9% dels beneficis. A més, és important assenyalar que aquesta activitat social dóna ocupació a 33.600 persones, segons dades de 2010 (9).
La privatització de les Caixes d'Estalvi suposa una ferida mortal per a la supervivència de l'Obra Social. Sense ser cap panacea, el fet que almenys una part dels beneficis generats siguin destinats a l'Obra Social, ha conferit fins a ara a les Caixes una utilitat pública, amenaçada ara per la cobdícia privada. En el procés de privatització, la majoria de les obres socials de les caixes seran gestionades per fundacions. Però això no és el pitjor, sinó que els nous accionistes reclamaran la seva part de la tallada, i molt ens temem que, més prest que tard, acabin apropiant-se de la totalitat de la mateixa. A més, el nou decret de 18-02-11 (Pla de Reforçament del Sector Financer) permet al Banc d'Espanya la possibilitat d'obligar a les Caixes a destinar tot el seu benefici a reserves, en teoria per a elevar la seva solvència, en detriment dels fons socials.
De fet, ja s'han anunciat importants retallades de l'obra social de les caixes d'estalvis. Bancaixa reduirà en un 64% dels diners destinats a la seva obra social; també Caixa Madrid anuncia la reducció a la meitat de la seva dotació; La Caixa, una retallada del 8,2%, de 425 a 390 milions, encara que anuncia que, de moment, complementarà el seu compromís dels 500 milions; Ibercaja reduirà la seva dotació un 26,3%; reducció major en el cas de Caja Canarias, que deixarà en la meitat les seves aportacions, i així successivament. Amb aquest panorama, molt ens temem que l'interès públic de les Caixes, a través de les inversions de la seva obra social, sigui una espècie en via d'extinció, i a més en via ràpida.

6.- La banca pública, alternativa a la bancocràcia

Una societat bancaritzada, com l'actual, és una societat hipotecada, política i econòmicament. L'especulació financera no solament ha estat i és responsable de la crisi econòmica. La banca privada, a més, des de la seva posició privilegiada de monopoli, és un poderós instrument de dominació de classe i xantatge permanent, que converteix les nostres vides en simples àrees de negoci.
Basta veure, a tall d'exemple, com el sacrosant dret constitucional a un habitatge digne ha estat convertit en negoci hipotecari. El deute de moltíssimes economies familiars, disparat amb les operacions d'adquisició d'habitatge en mig de l'especulació immobiliària, pesa com una llosa sobre bona part de la societat, i contribueix a dibuixar un panorama de submissió, desert de rebel·lia davant els excessos, orfe de contestació social. El poder de la banca s'ha manifestat també en l'última "reforma" de

Ayudas del FROB. Procesos de integración		
Catalunya+Manresa+Tarragona	1.250	10.189 M Participaciones preferentes
Sabadell+Terrassa+Manlleu	380	
C España-C Duero	525	
CAM-Cajastur-CCM-Cantabria-Extremadura	1.493	
C Galicia-C Nova	1.162	
Caja Madrid-Bancaja-Ávila-Segovia-Insular-Laietana-Rioja	4.464	
CajaMurcia-Penedes-Sa Nostra-Granada	915	
Ayudas del FROB. Intervención		
CajaSur (ayudas provisionales) (*)	800	Cuotas participativas

les pensions. L'interès per promoure fons de pensions privats ha pressionat decididament, a l'hora d'empobrir les pensions públiques.

En un escenari de greus retallades socials, la generositat gairebé sense límits del Govern i de la classe política, cap al capital financer i la banca, resulta escandalosa, fins i tot obscena. Davant la debilitat, submissió i generositat dels governs de torn, la bancocràcia imperant respon, de manera arrogant i immoral, encarint els serveis i tancant l'aixeta del crèdit. D'aquesta manera s'ofega l'economia productiva, amb el conseqüent tancament de milers de petites i mitjanes empreses (on es troba el 80% de l'ocupació), l'augment espectacular de l'atur i l'empobriment general de la població.

Hem de reconèixer, per a bé o per a mal i mentre no siguem capaços de canviar el sistema, que els serveis financers ocupen un lloc primordial en l'economia i en l'organització social. Per aquest motiu, una Banca de caràcter públic ha de ser una de les pedres angulars del canvi social (10). En aquest sentit, la privatització de les Caixes d'Estalvis no suposa solament un expoli. És, a més, una oportunitat perduda per a desenvolupar un projecte de Banca Pública, ja que les entitats d'estalvi, amb la seva potent quota de mercat, podien haver estat la base d'aquest projecte. La seva venda constitueix, per tant, una operació política diametralment oposada als interessos i necessitats de la societat. Per això, aquesta anomenada "Reforma del Sistema Financer" tindrà unes conseqüències tant o més greus que les altres "reformes".

Qualsevol avanç social de repartiment del treball i de la riquesa, juntament amb la reactivació de l'economia productiva, passa per trencar les regles de joc del sistema bancocràtic. És necessari acabar amb el monopoli actual de la banca privada i, en la línia de la defensa dels serveis públics, reivindicar la creació d'una banca pública de qualitat, al servei dels drets dels treballadors i de la ciutadania, sense ànim de lucre, amb un funcionament ètic, ben gestionada i controlada democràticament. És un pas imprescindible per a una sortida social a la crisi. Però també ho és per a aconseguir una societat futura més justa i igualitària.

Notes:

(1) Des que la Reforma Laboral va entrar en vigor, al juny de 2010, l'EPA indica que en el 3er. Trimestre de 2010 va haver un augment de l'ocupació de 69.900 persones en l'Estat espanyol (degut fonamentalment a l'estacionalitat), però en el 4rt. trimestre de 2010 l'ocupació va disminuir en 138.600 persones, amb un augment, en el conjunt de 2010, de 370.100 aturats més, fins a arribar oficialment a les 4.696.600 persones, un 20,33% de la població activa.

(2) La Llei els ha obligat, fins a ara, a destinar el 50% del seu excedent, a reserves obligatòries. La resta s'havia de destinar a l'Obra Social.

(3) Fons de Reestructuració Ordenada Bancària, dotacions de diners públics que, en teoria, s'han de retornar al 7,75% d'interès.

(4) Olavarrieta (director general CECA): "La veritat és que totes les caixes [excepteCCM iCajastur] estan en beneficis a 30 de setembre. A més, s'han pres les dades de les caixes per separat, però ja estan integrades en fusions fredes o SIP, que és on cal comparar-les" (El País, 07-01-11) "Totes les caixes d'estalvis espanyoles estan en beneficis a 31 de desembre i ho estaran a 31 de març" (Gestinova Radio, 10-01-11).

(5) En l'actualitat, els bancs s'han equiparat a les caixes d'estalvi en morositat. Segons dades del Banc d'Espanya, ambdós grups d'entitats van tancar 2010 amb una morositat al voltant del 5,81%. Altres fonts parlen d'una morositat potencial (crèdits dubtosos) superior al 14% tot i que, segons Olavarrieta (director general CECA): "sobre un total de 51.800 milions d'euros de crèdits dubtosos, les caixes d'estalvis han provisionat ja 38.000 milions" (Gestinova Radio, 10-01-11).

(6) CGT no ha signat cap d'aquests pactes, ja que té acordat no avalar EROs en empreses amb beneficis. Les majories sindicals del sector (CCOO, UGT, CSICA, CIC) van pre-pactar els acords sobre EROs i acomiadaments, ocultant-los durant el procés d'eleccions sindicals en el sector d'estalvi, del qual el dia de votació va ser el 24-11-10. A partir d'aquesta data, es va anar coneixent, i aplicant, el contingut d'aquests pactes.

(7) Per entitats: Bankia, 5.775 milions d'euros; Banco Base, 1.447; Unnim, 568; Novacaixagalicia, 2.622; Banca Cívica, 847; Caja España-Duero, 463; Catalunyacaixa, 1.718, i Mare Nostrum, 637.

(8) "Moody's creu que les caixes necessiten 50.000 milions de capital. L'agència duplica la xifra que preveuen el Govern i el Banc d'Espanya" (El País, 01-03-2011).

(9) Diari "Público", 28-02-11.

(10) En quant a serveis financers, banca pública i caixes d'estalvis, veure els Acords del XVI Congrés Confederal de la CGT. Màlaga, 4, 5, 6 i 7 de juny de 2009, Pàg. 120 a 124.

Acomiadat el delegat de CGT a Maymo per reclamar el seu salari

CGT Tarragona

El passat 8 de març l'empresa Maymo Tarragona SL -dedicada al muntatge- va acomiadar al delegat sindical de CGT i membre del comitè al·legant que havia actuat de mala fe al reclamar les diferències salarials fixades en el Conveni del metall i l'Acord de millores signat pel comitè d'empresa i la mercantil l'any 2008. Nicasio Malde ha estat acomiadat sense dret a indemnització ni liquidació. Aquesta és la tercera vegada que l'empresa procedeix a acomiadar-lo de forma disciplinària. El primer cop, les mobilitzacions dels treballadors van obligar l'empresa a readmetre'l i el segon, l'any passat, Malde va guanyar el judici que declarava el seu acomiadament nul, per la qual cosa Maymo va haver de reincorporar-lo al seu lloc de treball.

El passat mes de setembre el Jutjat Social núm.3 de Tarragona va reconèixer que l'empresa devia a Malde 2.778,9 € en concepte de diferències salarials a causa de la falta d'abonament de la mitja dieta i el quilometratge. Sorprenentment, l'administrador de Maymo Tarragona SL, Vicente Úbeda Ornaque, no va recórrer la sentencia davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, per la qual cosa aquesta ha adquirit fermesa i es troba en fase d'execució. Tot i això, l'empresa no ha abonat aquesta quantitat al treballador i ha procedit al seu acomiadament argumentant que no tenia que haver reclamat els salaris deixats de percebre.

La conducta de Maymo Tarragona S.A. suposa una fragant vulneració del dret fonamental a no ser acomiadat per reclamar un dret legítim, com és el de percebre el salari marcat en el conveni i els acords entre representants de treballadors i l'empresa. A més, aquest acomiadament infringeix també el dret a la tutela de llibertat sindical i és una clara acció de represàlia contra el delegat LOLS per exercir la seva activitat sindical.

Maymo Tarragona SA, que també ha sancionat a un altre afiliat de CGT, Alejandro Miras Enyores, amb una suspensió de sou i feina de 21 dies pel mateix motiu, presta serveis a Ercros, Aiscondel, Poliglas i Aragoneses - entre d'altres- i ha estat sancionada pel Ministeri de Treball per una infracotització de més de 1.600.000 € ja que no abonava la cotització dels salaris a la Seguretat Social. Contra aquest acomiadament, el delegat LOLS i membre del comitè interposarà la corresponent demanda judicial, exigint una indemnització per danys i perjudicis, i iniciarà una campanya amb la finalitat de ser readmès al seu lloc de treball en les mateixes condicions.

Contra les retallades a l'Hospital Clínic de Barcelona

Secció Sindical CGT Hospital Clinic

La CGT a l'Hospital Clínic denunciem la reducció de llits, la paralització d'intervencions quirúrgiques i el tancament de les consultes externes. CGT de l'Hospital Clínic, volem mostrar la nostra repulsa davant l'ordre que ha donat la direcció de l'Hospital amb el beneplàcit del CatSalut de reduir llits, de la paralització d'una part de les intervencions quirúrgiques programades però no notificades i el tancament de consultes externes.
També han anunciat una reducció dràstica de tots els contractes temporals i un més que probable Expedient de regulació d'ocupació encara falta per concretar el nombre d'afectats.
L'objectiu que persegueix la Generalitat és desvincular de l'Hospital Clínic i canviant l'estructura jurídica per potenciar la sanitat privada en detriment de la pública. Recordem que dins de l'Hospital Clínic ja hi ha una empresa privada anomenada Barnaclínic que es va crear per acontentar el col.lectiu mèdic i que augmentessin el seu poder adquisitiu. Aquesta empresa utilitza instal·lacions públiques, personal públic en detriment de la sanitat pública en benefici d'aquesta empresa privada amb l'objectiu que les persones que acudeixen a ella se salten les llargues llistes d'espera, proves diagnòstiques i intervencions quirúrgiques no sense abans cobrar una suculenta suma de diners. Aquesta empresa, Barnaclínic, va ser l'encarregada de gestionar el rei Juan Carlos.
Des de CGT entenem que el canvi d'estructura jurídica per potenciar la sanitat privada en detriment de la Sanitat Pública ira lligada a l'augment pressupostari d'aquesta empresa comandada i dirigida per l'elit mèdica de l'hospital Clínic.
En una concentració realtzada el passat 17 de març al vestíbul de l'hospital, la CGT va informar els treballadors amb les dades que disposem després de les reunions mantingudes per l'empresa sobre les retallades i les seves afectacions.
CGT també tenim previst reunirnos amb associacions de veïns de l'Eixample i informar a la societat en general sobre les conseqüències en la població de privatitzar el millor hospital de l'Estat espanyol i un dels millors de Europa.
CGT defensarem una Sanitat Pública i de Qualitat al servei dels ciutadans, amb els recursos humans i mitjans materials suficients per cobrir les necessitats sanitàries de la població i el manteniment d'unes condicions dignes dels treballadors.

Lleida: mobilitzacions a Trainasa i Atento

CGT Lleida

A ssetjament laboral a Trainasa

Des de fa gairebé 3 anys els/les treballadors/es de Trainasa venen patint per part de l'empresa episodis de vexacions, amenaces, intimidacions i tot tipus d'assetjament laboral. Aquestes agressions han donat lloc a un ambient de treball insuportable que ha portat a algunes treballadores a agafar baixes per depressió.
Aquesta situació s'ha agreujat recentment quan, fartes de patir aquesta situació, la majoria de les treballadores, van decidir organitzar-se i crear la secció sindical de la CGT. Aquest fet ha originat un agreujament de la situació amb acusacions i denúncies falses tant a treballadores com a familiars per part de la superior directa.
Per aquests motius, i com a últim recurs, ens hem vist obligats a denunciar públicament aquests fets i a començar una campanya contra aquesta situació insostenible, per la salut de les treballadores, la relació amb els seus familiars i el correcte desenvolupament de la tasca laboral.
En aquest sentit el 18 de març 2011 vam convoqcar una concentració a Lleida al davant d'Aqualia.

Delegat acomiadat a Atento

Atento Lleida ha acomiadat el delegat de la CGT Juan Manuel Salas El passat dia 26 març 2011 li va ser notificat l'acomiadament a través d'un telègraf, tot i que la notificació es feia aquell dia el contingut era peculiar ja que en ella l'acomiadament es feia efectiu des del dia 7 de març, i 23 dies després es recorden de notificar-ho.
Cal destacar que Atento va obrir la seva plataforma a Lleida l'any 2006, des de tal data ha vingut menyspreant de manera reiterada els drets dels seus treballadors / es, però fa uns 7 mesos un grup de companys / es van decidir unir-se a la CGT, fet que pel que sembla a l'empresa no els va agradar, des de la creació de la Secció Sindical de la CGT, s'han interposat més de 20

denúncies en Inspecció de Treball, a més de diversos Judicis per acomiadaments improcedents on la nostra secció sindical ha aconseguit demostrar que Atento no respecta els drets dels treballadors / es i per la qual cosa ha estat condemnada l'Empresa a pagar quantioses quantitats econòmiques.
El nostre company Juan Manuel ha estat un plat de mal gust per a aquesta empresa sense escrúpols, el no s'ha callat i per això l'han perseguit constantment, ell ha denunciat i per això l'han acomiadat.
Però la CGT no callarà, des de la nostra Secció Sindical se li declara un conflicte permanent a Atento fins que el nostre company sigui readmès i es paralitzi l'assetjament que la CGT està patint a Atento.

Retallades a la sanitat: Qui avisa......

Secció Sanitat CGT Tarragona

Aquesta és una reflexió en veu alta, per això la compartim públicament en lloc d'enviar com a carta al Conseller de Sanitat, Boi Ruiz. Tot arrenca de les primeres declaracions anunciant la retallada de llocs de treball i la creixent privatització de la sanitat pública , i de les més recents de principis de març en què el panorama cada cop es pinta més negre.
A la Sanitat els colors són el blanc o el verd (segons el servei). El negre, com el panorama que pinta, no hi és ni al mortuori.
La crisi, tant la global com la financera, no l'hem creat precisament els treballador; ben al contrari, en som els patidors i els qui paguem amb els nostres impostos i retallades (com es capitalitza la banca, sinó?).
Parla de rebaixar contractes d'interinitat i treballadors eventuals, a més de reduir les proves de diagnòstic i tancar quiròfans a la tarda…. Bé, això aboca a l'increment inexorable de les llistes d'espera i a la pèrdua de la qualitat de la sanitat pública, començant per la relació humana amb el pacient (un intangible difícil de quantificar, eh?, però de valor en el procés de qualitat i satisfacció de l'usuari)
Senyor conseller. En els últims 10 anys la població de l'àrea del Camp de Tarragona ha passat de 360.000 a 487.500 habitants, 127.500 més, un 35% d'increment, que no es correspon, ni de bon tros, amb els recursos de la sanitat.
Cert que també parla de rebaixar càrrecs directius. Potser aquesta hauria de ser la mesura prioritària.
Com a sindicat assembleari, posem a la vostra disposició aquesta eina tan democràtica com és la participació. Per què no escoltar els representants dels treballadors? La veu de l'experiència de tots els estaments i torns segur que ofereix coses positives a prendre en consideració.
D'altra manera, veiem que ens porta cap a un camí sense sortida. Una sanitat pública de segona, en benefici, és clar, de la privada. De fet, la seva trajectòria professional s'ha desenvolupat en el si de la Unió Catalana d'Hospitals, la patronal del ram de la qual en va ser Director General i President, i a través de la qual va accedir a vocal de Foment del Treball.
"Qui avisa no és traïdor", segons la dita popular, i vostè no enganya. Nosaltres, els treballadors, tampoc; per això, com a sindicat que en defensa els interessos, també volem advertir que no tolerarem ni l'explotació, ni els retalls injustificats, ni la degradació de la sanitat pública. Ni que actuï com a representant d'una patronal intransigent, sense negociar amb els representants de l'estament que suporta la Sanitat Pública de qualitat. Qui avisa…..

La sanitat pública en perill

Assemblea Ciutadana de Ponent "Que la crisi la paguin els rics"

Copagament, retallada del 10% del pressupost, afavoriment de les mútues, més llistes d'espera, contractes precaris, privatització, retallades salarials,…
El govern de CIU, amb el conseller Boi Ruiz al capdavant, està protagonitzant una agressió envers la sanitat pública que té com a principal beneficiari les empreses privades i el capital financer. El discurs que legitima les retallades en sanitat és que calen retallades per reduir el dèficit i que en la sanitat hi ha molta gent que abusa dels serveis.
Així veiem com es redueixen els sous i es precaritza el treball dels professionals de la sanitat, es tanquen i desplacen serveis sanitaris, s'incrementen les llistes d'espera, es paralitzen inversions, s'aposta per l'autogestió dels centres d'atenció primària per concedir la seva gestió a empreses privades, s'intenta culpabilitzar als usuaris de l'ús de la sanitat amb l'estratègia de la "factura a l'ombra", pas previ per legitimar el copagament.
No ens serveixen excuses. Mentre la mitjana de l'Unió Europea en despesa sanitària és del 9,4% del PIB l'Estat espanyol gasta el 8,4%. Per tant, no es malgasten recursos i si volem ser europeus ens cal millorar la sanitat.
Amb Boi Ruiz (que abans de ser conseller era el màxim responsable de la patronal hospitalària de Catalunya) tenim assegurat el camí cap a la privatització de la sanitat. No podem permetre que es responsabilitzi del deteriorament de la sanitat als més febles i al immigrants. De fet, com recalca un estudi de la Universitat de Lleida, els immigrants gasten quatre vegades menys en medicaments que la resta de lleidatans.
Els veritables responsables de les retallades socials són els poderosos de la societat (sector financer, constructores, multinacionals…) que amb l'ajuda dels polítics de diferent color (CIU, PP, PSOE) ens fan pagar la crisi al més febles, pensionistes, treballadors, immigrants, estudiants, etc.

ERO, acomiadaments i tancaments sacsejen el Vallès

Redacció i CGT
Vallès Oriental

La situació de les comarques dels dos Vallés (Oriental i Occidental) està molt complicada, veient-se especialment castigades en els últims temps per un seguit d'Expedients de Regulació d'Ocupació i tancament d'empreses que amenacen la destrucció de més de 3000 llocs de treball, al que cal sumar el degoteig diari d'acomiadaments individuals. Davant això, des de la CGT i els moviments socials anticapitalises s'estan organitzant mobilitzacions i actes de protesta,

En aquest sentit el 2 d'abril la CGT va convocar una manifestació a Mollet per denunciar l'actual política empresarial d'acomiadaments massius que assola la zona del Vallès Oriental i Occidental (Yamaha, FCC Logística, Estampacions Sabadell, Valeo, Sharp, Derbi, Ficosa, Alstom…). En molts d'aquests casos, a més és tracta d'empreses amb beneficis. Des de la CGT no ens pensem quedar de braços creuats mentre centenars de treballadors/es són expulsades a les llistes de l´atur. I quan la nostra comarca, és de les que més s'està veient colpejades per l'atur i els desnonaments.

A tot això, cal sumar-hi totes les retallades socials i laborals que ens afecten al conjunt de la població de Catalunya i de l'estat espanyol (reforma laboral i de les pensions, etc). Una bona mostra, és l'anunci fet per la direcció de l'Hospital de Granollers de reduir en gairebé 130 treballadors/es la seva plantilla. Anem a fer un repas a la situació a diverses empreses:

FCC Logística

L'empresa de serveis logistics FCC Logística del centre de treball de Palau-Solità i Plegamans, que dóna els seus serveis a quatre clients en aquest centre, sent un d'ells la multinacional Reckitt Benckiser que entre els seus productes es troben marques tan conegudes com preservatius Durex, detergent Colon o la línia infantil Nenuco, ha decidit endur-se l'operativa del centre de Palau al centre de la mateixa empresa a Alovera, Guadalajara, provocant amb aquesta situació 10 acomiadaments immediats a 31 de març i de la resta de personal, 13 persones, o s'en van a Guadalajara o al carrer.

L'empresa va portar el cap de setmana del 26 i 27 d'abril personal d'un altre centre per a anar traient el material i important-se'l a la destinació, amb nocturnitat, alevosia i en cap de setmana, mentre treballadors de la factoria vallesana van procedir a realitzar una concentració de protesta davant l'empresa.

L'any passat, FCC va tenir uns beneficis de 307 Milions d'Euros. I avui ja tenim 23 persones més aturades a la comarca.

Sharp

La multinacional Sharp Electrònica, situada a Sant Cugat del Vallès i dedicada a la fabricació de televisors, ha presentat en només un any i mig el seu tercer expedient de regulació d'ocupació temporal. L'ERO, que afectarà 281 treballadors d'una plantilla de 330 treballadors i que tindrà una durada de 135 dies, suposa un pas més i amenaça d'emportar-se les ocupacions.

La gravetat d'aquest tercer ERO és que l'empresa no dóna cap alternativa a la viabilitat de l'empresa, amb unes càrregues de treball ridícules a la fàbrica de Sant Cugat del Vallès, mentre desvia la producció a països com Polònia o Turquia amb la gastada excusa dels elevats costos de producció. Afegir que Sharp Coorporation en l'exercici econòmic de 2010 va presentar un compte d'ingressos nets de 14.332.000 de iens pel que la seva situació financera és bona i el no dotar de treball a la fàbrica de Sant Cugat, és una decisió estratègica de la multinacional que els treballadors de Sharp estem pagant. Ens trobem de nou amb una actitud empresarial que conscientment desvia el treball cap a altres països, quan fins fa ben poc gaudia d'exempcions fiscals i de subvencions per part de les administracions.

L'aplicació d'aquest ERO, minvarà el poder adquisitiu dels treballadors, que veuen com l'empresa no entra a negociar, ni a garantir els llocs de treball a la finalització d'aquest; utilitzant l'ERO en benefici propi (esprement als treballadors per treure la producció prevista) sense pensar en el benestar ni en futur dels treballadors. De nou es presenta un ERO fraudulent per salvar la mala gestió d'uns directius que ens estan portant al desastre.

Des de la secció sindical de CGT a Sharp es va mostrar l'oposició a l'ERO, entenent que l'empresa el presenta només per reduir les pèrdues econòmiques, originades per la mala gestió de la direcció, que pretén estalviar els sous dels treballadors, sense proposar cap pla de futur per a la fàbrica ni garantir els llocs de treball.

El 23 de març es va fer a Barcelona una concentració en defensa dels llocs de treball enfront del Parlament de Catalunya.

Derbi

Els treballadors de Derbi a Martorelles es troben davant el tancament de la seva empresa. Una empresa de capital català que va ser venuda fa uns sis anys a Piaggio i que ara decideix endur-se les produccions a Itàlia, a pesar que el centre de Martorelles és un dels més rendibles del sector. Només saber-se la notícia es van convocar mobilitzacions de protesta. La primera el 21 de març amb una concentració de 300 persones a Mollet del Vallès, davant l'Ajuntament, a favor del manteniment dels llocs de treball de la planta de Derbi i contra la deslocalització que l'empresa té prevista durant els propers mesos. I el 23 de març es van concentrar també davant el Parlament de Catalunya.

Des de CGT exigim a l'administració el compliment del pacte que es va firmar davant la mateixa administració el desembre de 2009. En aquest pacte el grup Nacional Motor Sau es comprometia a fabricar els models de marxa de petita cilindrada de 50cc a 125cc a la planta de Martorelles. Per a més viabilitat de l'empresa, en aquest acord s'incloïen algunes prejubilacions.

Creiem que el trasllat de la producció és un tema més polític que no pas de producció, ja que Derbi, l'any passat, podem afirmar que va tenir beneficis. Alhora, considerem lamentable la posició del Govern de la Generalitat qualificant de cas aïllat la pèrdua dels llocs de treball de Derbi.

Homenatge a Catalunya II

Joana Conill, Manuel Castells i l'Àlex Ruiz

Homenatge a Catalunya II és un documental, una recerca, una història d'històries sobre la construcció d'una economia sostenible, solidària i descentralitzada. Teixint xarxes que superen la individualització i la divisió jeràrquica del treball. Milers de persones cada dia arreu del món. Aquí i ara.

És fruit d'un projecte de Joana Conill, Manuel Castells i l'Àlex Ruiz. Produït per l'IN3, sota llicència Creative Commons. Existeixen tres versions, en català, castellà i anglès.

"Homenatge a Catalunya II" és un documental que és part d'una investigació acadèmica. Investiguem noves cultures econòmiques, noves formes de viure i d'entendre l'economia. A l'IN3, l'Institut de Recerca de la Universitat Oberta a Catalunya.

Estudiem l'impacte social de les economies que no segueixen els patrons del mercat, on els beneficis són la prioritat, i que tenen com a objectiu la satisfacció de les necessitats i els desitjos de les persones.

Realitzat l'any 2010, està fet amb el material de setanta entrevistes, més de quaranta hores gravades, realitzades en catorze indrets del territori català, amb un equip professional.

Vam tirar endavant aquest projecte per generar debats i per fer visible un fenomen invisible que creix a casa nostra i arreu del món. Les reaccions, les respostes i les discussions generades a partir del seu visionat ens permeten continuar investigant. Per tant "Homenatge a Catalunya II" és una eina de recerca. No és un treball acabat, conclusiu i tancat, sinó un treball en progressió. Una recerca en la que seguirem treballat durant tot el 2010-2011. Volem que aquest documental sigui obert a tothom, dins i fora de l'àmbit universitari, per això té llicència Creative Commons.

La web

La web del documental és un espai obert a totes les persones, pensat per compartir comentaris i per intercanviar idees. També pots fer-ho penjant les teves opinions en vídeo a Vídeos d'opinions. Un espai de trobada per totes les persones que es vulguin expressar. I és l'espai que d'ara endavant utilitzarem per informar sobre aquest projecte.

La pàgina web, des de la qual es pot també descarregar el documental, és: www.homenatgeacatalunyaii.org/

En lluita a Parcs i Jardins contra els acomiadaments

Secció Sindical de CGT Parcs i Jardins

El 10 de març els jardiners de Barcelona vam fer vaga i ens vam manifestar contra els acomiadaments, contra la vulneració del Conveni Col·lectiu i per la contractació de personal.

La mobilització va ser una resposta als acomiadaments produïts el 2 de març (en aquest cas una companya major de 60 anys) i el dia 4 de març d'un altre company (aquest amb discapacitat), més de 500 jardiners de Barcelona vam seguir la vaga i ens vam manifestar pel centre de la ciutat fins a la Plaça Sant Jaume.

La decisió de no complir amb el que està establert en conveni: "A la finalització del contracte del treballador rellevista, aquest mantindrà la seva prestació laboral mitjançant contracte d'interinitat, en els termes previstos a la legislació vigent, fins a la cobertura definitiva de la plaça mitjançant oferta pública d'ocupació", fet que va a suposar l'acomiadament de 11 persones al llarg del present any, i 85 fins a l'any 2015, és una mostra més de la incoherència de ICV-EUiA que d'una banda declara el seu candidat a alcalde Ricard Gomà que faran dels ajuntaments "la gran trinxera de defensa de l'Estat del Benestar" i d'altra banda acomiaden al personal que tenen sota la seva responsabilitat sense demostrar cap sensibilitat per persones que pertanyen als col·lectius més desprotegits de la societat.

Aquesta vaga i manifestació és un més dels actes i accions programades pels treballadors/es de Parcs i Jardins contra la política d'ocupació executada per la Direcció de Recursos Humans de l'Institut, i avalada per la Sra. Imma Mayol, presidenta del mateix, i per l'equip de govern municipal de Barcelona.

CGT entén que és també responsabilitat de l'alcalde, Sr. Jordi Hereu, intervenir en la solució d'aquest conflicte, màxim en un moment com aquest de crisi econòmica i amb unes dades d'atur com els que es donen entre la ciutadania de Barcelona.

Davant els greus incompliments del Conveni que s'estan produint en l'actualitat i la situació de bloqueig de les relacions laborals i la negociació col·lectiva, vam fer arribar al Consell d'Administració la seva més contundent repulsa davant la política d'ocupació que s'està duent a terme a Parcs i Jardins, sobretot en la situació de crisi que està vivint la ciutat de Barcelona, i tenint com a màxims responsables als qui s'erigeixen com a garants de la defensa dels drets dels treballadors i treballadores de la ciutat.

Mentre la Presidència fa públic a la premsa l'augment de zones verdes de les que gaudeix la ciutat de Barcelona, som testimonis i víctimes del seu progressiu deterior, per la manca de personal que s'ocupi del adequat manteniment, fet que provoca que periòdicament, s'hagi d'invertir grans quantitats de diners públics, - a benefici d'empreses privades -, per posar a punt els espais dels que gaudeixen els ciutadans. Amb aquestes polítiques de manteniment sota mínims, Parcs i Jardins ha deixat de ser el referent professional que va a ser algun dia, i conseqüentment, la ciutat de Barcelona no destaca precisament per la qualitat de manteniment dels seus jardins. Curiosament, quan van tornar els ajuntaments democràtics, es va fer una aposta clara per municipalitzar el servei, absorbir les contractes i augmentar la plantilla, i 32 anys després, les mateixes opcions polítiques opten a tot el contrari.

Per tot el que hem exposat anteriorment, i davant la imposició i la manca de respecte mostrada a l'incomplir el nostre conveni, que ha comportat l'acomiadament de dues persones i 9 més en portes, fins arribar, com ja hem citat,a un total de 85 fins a l'any 2015, ens seguirem mobilitzant fins que rectifiquin tals incompliments, perquè les conseqüències sofertes son insostenibles per la plantilla de Parcs i Jardins, i tanmateix instem a que facin pública la seva posició respecte al model municipal de gestió directa amb personal fix propi, preferentment, o si, per contra, avalen la privatització del servei.

Alguns resultats d'eleccions sindicals

Institut Catala de la Salut (ICS)
CGT obté 23 representants a l'Institut Català de Salut d'un total de 397 delegats que s'escollien, incrementant àmpliament els 4 que havia obtingut el 2007. La distribució dels delegats obtinguts ha estat la següent: A Hospitals: Viladecans: 7 delegats de CGT d'un total de 17. Joan XXIII Tarragona: 7 delegats de CGT d'un total de 23. Vall d'Hebron: 2 delegats de CGT d'un total de 33. Bellvitge: 3 delegats de CGT d'un total de 27 A Atenció primària: Lleida: 2 delegats de CGT d'un total de 23. Barcelona Metropolitana Sud: 2 delegats de CGT d'un total de 29.

Codelco Mercantil SA de Barcelona
A les eleccions sindicals realitzades a l'empresa Codelco Mercantil SA (lectura de comptadors), a Barcelona, del sector d'Oficines i Despatxos, la CGT ha obtingut l'únic delegat que s'escollia.

Administració General de l'Estat a Catalunya
La CGT obté uns excel·lents resultats a les eleccions sindicals a l'Administració General de l'Estat a Catalunya i segueix creixent en representació.
A la demarcació provincial de Barcelona CGT-CAT passa d'11 a 15 representants a la Junta de Personal ("funcionaris/es"). Els resultats han estat els següents: de 31 representants a triar, CGT ha aconseguit 15 delegats; CCOO, 6; UGT i USO, 3 cadascun; i CSIF, 4. Al Comitè d'Empresa de la Seguretat Social, CGT ha assolit 5 representants, mentre que la candidatura formada per UGT-CCOO-CSIF ha obtingut 4. Al comitè d'empresa del Ministeri d'Economia i Hisenda, els 13 delegats s'han repartit així: CGT 5, CSIF 4, UGT 2 i CCOO 2. Al comitè d'empresa del Ministeri de Defensa, els 13 delegats s'han repartit així: CGT 2, CSIF 2, UGT 5, USO 3 i CCOO 1.
A les Juntes de Personal de Tarragona i Girona manté CGT 7 representants sobre els 21 elegibles, a la de Lleida passa de 3 a 4 sobre 17. A Tarragona el repartiment ha estat: CGT 7 delegats. CCOO 4. UGT 2 . CSIF 4. USOC 2. FEDECA 2. A Girona els 21 delegats a escollir s'han repartit així: CGT 7, CSIF 5, CCOO 4, UGT 3, USO 2. A Lleida el resultat final ha estat: CCOO 4, CGT 4, CSIF 3, UGT 3, USO 2 i FEDECA 1.

Ajuntament de Molins de Rei
La CGT, amb tres delegats, es consolida a l'Ajuntament de Molins de Rei (dos del Comitè, un en la Junta de Personal), on fins ara tenia 2 delegats.

Ajuntament de Reus
La CGT es consolida com a segona força sindical, passant de 4 a 7 delegats. El repartiment ha estat el següent: A la Junta de Personal, CCOO 4, CGT 3, ADEF 3, SPPME 2, UGT 1. Al Comitè, CCOO 5, CGT 4.

Universitat Autònoma de Barcelona
Bons resultats de CGT a les eleccions sindicals realitzades a la Universitat Autònoma de Barcelona. A la Junta de personal CGT manté els 3 delegats que tenia, i al comitè d'empresa pujada espectacular passant de 3 a 7. El repartiment ha estat: Junta de Personal: CCOO 9, CGT 3, CSIF 5, UGT 6. Comitè d'empresa: CCOO 10, CGT 7, CSIF 6, UGT 4.

Adif i Renfe Operadora
CGT és l'única força sindical que manté (Adif) o puja (Renfe Operadora) la seva representativitat en les eleccions sindicals. Dels tretze membres del comitè d'empresa de Renfe a nivell estatal, Semaf tindrà 4 representants, CCOO 3, UGT 3, CGT 2 (amb el que guanya així un, en detriment de CCOO) i el Sindicat Ferroviari 1. En el cas de Adif, tots els sindicats mantindran el mateix nombre de representants d'entre els tretze que també componen aquest comitè, que no s'ha vist així modificat amb el procés electoral. CCOO i UGT tindran 4 representants cadascun, el Sindicat de Circulació Ferroviària (SCF) 2; CGT 2 i el Sindicat Ferroviari 1.

Els pobles àrabs volen canviar el seu model de societat

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

CGT es solidaritza amb la mobilització social a la recerca de les llibertats. L'absència de llibertat, règims dictatorials-autoritaris, pobresa, misèria, atur i manca absoluta de drets civils i laborals han portat a la població d'Algèria, el Marroc, Tunísia, Egipte, Líbia, Iemen, etc .. a sortir al carrer exigint pacíficament un canvi en el model de societat.

Al llarg de la història els governs dictatorials autòctons han explotat i esclavitzat a la seva població, tot això consentit per l'imperialisme americà i sobretot europeu.

Els països occidentals (Alemanya, França, Itàlia, Espanya, EUA) tenen grans interessos comercials i geoestratègics polítics amb aquests règims autocràtics i dictatorials ja que els asseguren energia (petroli i gas) i els proporcionen mà d'obra molt barata (deslocalització de multinacionals europees en aquests països, Telefónica, Gas Natural-Fenosa, Repsol, Inditex, etc, etc)

En una economia tan globalitzada els interessos comercials econòmics i polítics estan per sobre dels drets humans, de la llibertat i de la justícia social.

Aquí, a Europa, el Capitalisme segueix ajustant els plans de retallada de drets a l'estat de benestar, els preus de les matèries primeres s'encareixen cada vegada més, la inflació es dispara, els tipus d'interès del deute augmenten, és a dir, la societat europea cada vegada va a pitjor. Hem de conscienciar a la nostra societat del model social i econòmic que ens estan dissenyant al mateix temps que motivar per treballar per un canvi social profund i necessari. Cadascun de nosaltres hem de ser un motor en el procés de transformació.

El poble àrab ens ha donat una bona lliçó d'unitat i mobilització en la lluita contra la injustícia. Ara ens toca a nosaltres. Actuem.

Tema del mes

Per una transició energètica sense nuclears ni energies fòssils

El tancament progressiu de les centrals nuclears ha de ser un objectiu fonamental de la nostra societat

Ecologistes en Acció

Davant l'actual alerta nuclear al Japó per l'accident de la central de Fukushima, volem recordar l'enorme perill que suposa la producció d'energia mitjançant les tecnologies nuclears. A hores d'ara, les explosions en quatre reactors de la central de Fukushima I, d'idèntica tecnologia a la de Garoña, han llençat a l'exterior núvols de material, en part radioactiu, a més d'un km d'alçada, els quals se sumen a les emissions controlades de gasos radioactius pel venteig de la contenció. Segons les dades de l'Agència Internacional de l'Energia Atòmica les medicions de radioactivitat estan 8 vegades per sobre de la dosis que una persona pot absorbir.

Dels sis reactors en actiu de la central de Fukushima, el núm. 1, el més antic, més afectat i primer en patir la fusió del nucli és idèntic al reactor de la central nuclear de Santa Maria de Garoña, a Burgos, tant en construcció interna com en el seu edifici de contenció. De fet varen construir-se i inaugurar-se amb mesos de diferència. Malauradament, les pressions de CiU, PNV i el PP han fet canviar les promeses electorals del govern actual de tancament progressiu de les nuclears, i el Ministre d'Industria amb la complicitat de l'Alcalde d'Ascó pretenen construir a Ascó un abocador de residus radioactius, anomenat Magatzem Temporal Centralitzat, per allargar la vida de les nuclears, posant en greu perill a tots els ciutadans i ciutadanes i no programar un calendari de tancament.

El tancament progressiu de les centrals nuclears ha de ser un objectiu fonamental de la nostra actual societat. La seva relació amb l'ús militar, els grans impactes ambientals, els perills malauradament recent demostrats i la generació de milers de tonelades de residus d'alta activitat pels que no existeix solució, són suficients raons per eliminar urgentment les centrals nuclears. D'altra banda, l'ús de carbó, gas i petroli són els principals causants de l'escalfament global. Canvi climàtic que tothom en la seva vida quotidiana dia a dia, estació a estació percep. Per tot plegat, és imprescindible que les polítiques energètiques dels nostres governs fomentin una important i ràpida retallada, aquesta sí que la ciutadania reclama, del consum d'energia i d'emissions de gasos d'efecte hivernacle. Cal que els governs estatals i autonòmics apostin per un canvi de model energètic, on la energia es generi mitjançant fonts netes i renovables 100 %, per tant, cal que fomentin la producció energètica mitjançant energies renovables diversificades i distribuïdes.

Cal un nou marc legislatiu on s'internalitzin els costos de construcció de les centrals de producció nuclears i de la gestió dels residus i on es determinin com a responsables penals dels possibles i indesitjables accidents al "Consejo de Seguridad Nuclear" i al propi Congrés dels Diputats.

Contra l'energia nuclear i en solidaritat amb el poble japonès

Manifestem la nostra solidaritat amb el poble japonès i exigim un pla per al desmantellament progressiu de les centrals nuclears i la paralització del projecte del magatzem temporal centralitzat.

Les explosions en quatre dels reactors de la Central de Fukushima han suposat la fugida de material radioactiu que amenaça el poble japonès. Malgrat el secretisme amb el qual una vegada més es porten els assumptes nuclears, la catàstrofe és innegable. Ja hi ha més de 200.000 persones afectades per la qual serà una de les majors catàstrofes de la història d'aquesta font energètica.

Per això una vegada més s'ha tornat a demostrar que les centrals nuclears no són segures i que els governs segueixen sense tenir cap inconvenient de sotmetre a les seves poblacions a aquest enorme risc per seguir garantint el benefici de determinades companyies elèctriques. Ha tornat a desemmascarar-que aquesta font d'energia és potencialment catastròfica, genera uns riscos inacceptables i els seus residus són un llegat inadmissible per a les generacions futures. Una vegada més, les mentides amb les que el lobby nuclear ve bombardejant a l'opinió pública espanyola, alhora que sotmet les voluntats de partits polítics han quedat al descobert. Això s'ha produït, malauradament, a costa de la salut de milers de treballadors i treballadores japonesos que estan veient perillar la seva salut i la del territori on habiten pels volums d'aigua i gas radioactius.

Volem manifestar la nostra repulsa per la deriva pro-nuclear d'aquest Govern propulsada pel ministre Sebastián amb el Magatzem Temporal Centralitzat al capdavant, la connivència de Mariano Rajoy i del PP que, com els seus aliats del Fòrum Nuclear pretén prorrogar per 10 anys la vida de la Central Garoña.

També volem denunciar la complicitat dels sindicats majoritaris amb les fonts energètiques brutes, enfront de les energies renovables que, a més de tenir uns riscos insignificants, generen molt més ocupació i una major distribució de la riquesa.

L'accident de Harrisburg empetitit davant el de Fukushima

El 28 de març es complien 32 anys de l'accident de Three Mile Island (TMI), a Harrisburg, Pensilvania, EE UU. Una fusió parcial del reactor va provocar grans emissions de gasos radioactius a l'atmosfera que mai es van quantificar, ni tampoc els seus efectes en la població.

Els efectes de l'accident de Fukushima Daichii superen de bon tros als del de TMI. El reactor TMI-2 va sofrir greus danys i una emissió de gasos radioactius que va afectar a unes 25.000 persones. Va ser qualificat com nivell 5 en l'escala INES.L'accident de Harrisburg comença amb una fallada del circuit secundari, que fa que la temperatura del reactor augmenti. En aquest moment, un operador va prendre una decisió errònia i va introduir grans quantitats d'aigua freda en el circuit primari de refrigeració per a intentar baixar la temperatura. Però aquest aigua va bullir, formant bombolles de vapor. A més es va produir hidrogen, igual que a Fukushima, que va ser necessari ventejar per a evitar una explosió dintre de la contenció. Aquest venteig va donar lloc a un núvol radioactiu. La fusió del nucli no es va poder evitar i va ser necessari llançar aigua i sorra a l'interior. Encara que aquesta concatenació de successos era improbable en opinió dels experts en energia nuclear, va acabar per produir-se, amb efectes catastròfics. 32 anys després, l'accident de Fukushima ha provocat la fusió parcial de tres reactors (números 1, 2 i 3) i emissions procedents de la piscina de combustible gastat del reactor nombre 4. Les emissions de triti, iode i cesi estan superant -segueixen produint-se- en diverses vegades la magnitud de la catàstrofe de la central nord-americana i, segons estimacions, arriben als nivells d'entre el 10 i el 50 % de les emeses a l'accident de Txernòbil (Ucraïna).

Els seus efectes sobre les persones encara estan per determinar, encara que ja s'estan constatant les primeres víctimes. La radioactivitat mesurada en l'aigua i la llet supera en més de tres vegades els nivells permesos a uns 40 km de la central. Les verdures presenten concentracions radioactives d'unes 30 vegades les permeses i s'han registrat punts contaminats en el terreny amb més de 3.000 vegades la contaminació de cesi-137 permesa. Això és greu, atès que la vida mitja d'aquest isòtop és de 30 anys, el que significa que trigarà uns 300 anys a desaparèixer. A més es fa imprescindible el control del peix i dels mol·luscs, atès que l'aigua contaminada per la refrigeració dels reactors s'ha abocat al mar. Per si tot això fora poc, s'ha detectat contaminació radioactiva en cinc purificadores d'aigua a Tòquio i existeix ja preocupació a Corea i Xina que el núvol dugui quantitats no menyspreables de radioactivitat a aquests països.

La indústria nuclear anuncia, com va fer llavors, que aprendrà dels errors i els corregirà perquè les centrals siguin més segures. Diversos accidents s'han succeït des de llavors i el lobby pronuclear no ha après el principal, que la seguretat absoluta no existeix i que els successos, per improbables que siguin, acaben per produir-se. La pregunta que ha de ferse no solament la indústria nuclear, sinó tota la societat és: Si podem prescindir de l'energia nuclear, per què seguir mantenint aquest immens perill?

Ecologistes en Acció ha elaborat una proposta de generació elèctrica per a 2020 en la qual es demostra com es pot prescindir de l'energia nuclear i del carbó mantenint coberta la demanda ininterrompudament al llarg de tot l'any.

Parlem

Enric Casañas, milit

"La dignitat dels perdedors,

Txema Bofill

L'Enric Casañas és un anarcosindicalista de 92 anys. L'entrevista la fem a casa seva a Gràcia. Ha tornat al mateix barri on va néixer, després de recórrer mig món. És dels últims que ens poden donar testimoni de la revolució col·lectiva de 1936 i com la van estar preparant. Testimoni del front d'Aragó a la 25 divisió, la d'Ortiz. Testimoni dels bombardejos a civils per part dels franquistes mentre es retiraven cap a França. L'Enric junts amb 30.000 milicians va estar contenint l'exèrcit franquista fins al final, fins a la frontera, donant suport als 250.000 a 350.000 civils que fugien, segons unes o altres estadístiques.

L'Enric Casañas és dels perdedors de la guerra, representant de cents de mils d'oblidats que no surten als diaris, dels menyspreats i calumniats pels mitjans corporatius. Els perdedors són el poble, com sol passar en les guerres. I els guanyadors, els colpistes militars que es van alçar per mantenir els privilegis d'una minoria. Els guanyadors son els privilegiats de sempre, els militars, els borbons, les multinacionals, els rics, els que ens governen i ens expliquen la guerra a la seva manera.

L'Enric amb el seu amic Josep Gatell de Santa Coloma va participar a l'assalt de la caserna de Sant Andreu i van anar junts al front d'Aragó. També van exiliar-se junts i sofrir els camps de concentració de Barcarès i Argelers. I van tornar clandestinament a Espanya, on van mantenir contacte amb la CNT i antifeixistes. En veure que era difícil la lluita a l'interior, al 1951 legalitzen la situació amb l'amnistia de pròfugs i desertors, i s'exilien al Brasil. Allà van seguir militant en organitzacions llibertàries brasileres i en la CNT. Josep Gatell i l'Enric ja eren amic de petits, de l'escola racionalista a Santa Coloma.

L'Enric Casañas va tornar a Barcelona, mort en Franco, després de 23 anys d'exili al Brasil. Entre moltes de les seves activitats, cal destacar que que va posar en contacte a Antonio Ortiz Ramírez amb els historiadors de Santa Coloma Juan José Gallardo Romero i José Manuel Márquez. L'Ortiz que fou fuster al llarg de la seva vida, vivia a Barcelona oblidat, silenciat. Fou acusat i perseguit no sols per Negrín sinó també per la CNT, que no li va permetre explicar-se al llarg de la seva vida. L'Enric Casañas va ajudar i animar a fer i a publicar el llibre: "Ortiz, general sin dios ni amo", fet que els historiadors reconeixen en la introducció. Editorial Hacer, l'any 1999. També ha col·laborat junt amb altres companys en l'edició del llibre de Ponzán, escrit per la seva germana Pilar, i en el llibre de Joan Català.

Per a quina revista és l'entrevista?, pregunta.

- Pel Catalunya, la coneix?
- Em pots dir de tu. Si és pel Catalunya, som companys i podem parlar en confiança.

- Així la coneixes?
- Sí. És la revista d'en Peiró, l'única de la CNT que es feia en català. Ha estat molt de temps sense sortir. Quina finalitat té l'entrevista?

- Ens interessa que ens expliquis la teva participació a les lluites d'abans i durant la revolució del 1936, que està molt oblidada i sou pocs els que esteu vius per recordar-nos-la. Has escrit memòries, articles?
- No he escrit res. Més aviat he fet escriure. Em pregunten, volen saber coses sobre la guerra, la CNT i contesto.

- Com vas esdevenir anarquista? Què et va motivar a afiliar-te a les Joventuts llibertàries?
- A casa eren de la CNT. Tenia un avi federalista. I un oncle, en Simó Piera (1) que fou un dels fundadors de la CNT. Els pares vivien separats i jo vivia amb la meva mare, que era de la CNT. Jo també sempre he estat de la CNT, però no fanàtic, tot el contrari. L'oncle Simó, era amic d'en Salvador Segui, el noi del sucre.

- El vas conèixer?
- No, jo era petit, en Seguí havia estat a casa i se'n parlava molt.

- Què t'atreia de la CNT?
- La CNT sempre ha lluitat per a la classe treballadora, ha fet vagues, les col·lectivitzacions, etc. L'oncle Simó Piera va aprovar les bases de la vaga de la construcció i seguir-la. L'oncle Simó, com a petit constructor, des de l'inici va complir tot el que els treballadors demanaven i donava suport a la vaga, que va durar molt

- A quina escola vas anar?
- A la pública de Santa Coloma, on vivia. Però la vaig deixar als tretze anys per anar a treballar a un taller. Anava a l'escola racionalista al vespre. Era l'escola del sindicat. Se'n deia la Casa del Poble, que era el nostre ateneu llibertari. Era l'edifici més gran de Santa Coloma. Hi havia anat el Durruti, el Garcia Oliver a fer xerrades i d'altres. Allà vaig conèixer en Gregori Jover (2), que vivia a de Santa Coloma.

-Quins mestres tenies a l'escola racionalista?
- José Berruezo (3), un home instruït, un company, que era l'ànima de la Casa del Poble. Màxim Llorca.

- Quina és la teva primera acció que recordis?
- El 6 d'octubre de 1934 vaig participar a la vaga general. Tenia quinze anys. Vaig anar amb els amics a la plaça San Jaume, abans plaça de la República, on el president Lluís Companys va proclamar l'Estat català. Per cert, hi ha una foto en un diari, on surto amb un company que tenia 2 anys més que jo. Ell era més alt, i jo amb cabells arrissats i ara estic calb... Com que no hi havia transport, van anar a peu fins a Santa Coloma de Gramenet. Allà els mossos ens van aturar i hi hagueren aldarulls i tirs. Uns dies després nosaltres vam entrar a l'Ajuntament i vam agafar les armes que els escamots d'Estat Català i ERC havien deixat el dia abans. Sabíem on estaven amagades. Hi havia rifles i altres armes i les vam dur a la muntanya i aquestes armes van sortir al juliol del 36 contra els cop dels feixistes i militars.

- L'any següent et detenen i t'empresonen. De què t'acusaven?
- De sabotatge. Ens acusaven de cremar diversos tramvies. Hi havia una vaga dels tramvies. Era un conflicte que va durar anys. La companyia no cedia. Finalment es va resoldre a favor dels treballadors.

- En els diaris de l'època parlen de la vostra detenció, i la policia a tu et va posar el sobrenom «el cardenal»
- (riures) Em van posar cardenal a causa del cardenal Casañas. Els Casañas som pocs, però no hi ha parentiu amb el cardenal, que jo sàpiga. Vaig tenir sort, solien posar noms pitjors.

- A quina presó et van dur?
- A la Model. Vaig estar 17 dies incomunicat. I com em faltaven unes setmanes per fer els setze anys, em van dur a l'asil Duran (4). Vaig fer el viatge al revés. Allà vaig rebre molt. Era un reformatori molt dur i nefast de capellans malparits.

- Era tan horrorós com el pinten l'asil Duran?
Fou molt dur. Sortint del treball, et feien anar a jugar o fer coses, i jo vaig dir educadament que no. I em van fotre un clatellot molt violent, que em va tirar a terra, i un grup de nanos grans em van apallissar a puntades. Calia fer allò que deien i no pensar. Hi havia molt maltracte als menors.

- I quan vas sortir?
- El meu oncle Simó Piera, va venir i em va treure. I es va fer càrrec meu. Llavors jo vaig treballar per ell.

- En un documental, parles d'en Miquel Badia, cap de la policia de la Generalitat reputat per torturar a anarquistes i per detencions injustificades.
- Sí, en Badia es va destacar per perseguir els anarquistes. Apallissava ell mateix als detinguts. Era boxejador. El van matar junt amb el seu germà a l'abril de 1936 al carrer Muntaner uns companys de la FAI

- Els van detenir?
- Al Justo Bueno, el van detenir a Marsella, i el van portar a Espanya i quan van saber que havia matat en Badia, el van afusellar al camp de la Bota el 1944.

- Es preveia el cop d'estat dels militars?
- Sí, ja sabíem que podia haver-hi un cop d'estat contra la República i ens anàvem preparant. El dia 18 de juliol, a la nit abans, vam anar a requisar armes als sometents (5) i requetés. Aleshores tenia 17 anys i estava amb un grup d'afinitat del sindicat de la construcció de la CNT. Calia aconseguir quantes més armes millor per poder fer front al cop dels militars i per la revolució.

- Fou fàcil desarmar els sometents?
- Bastant. Sols hi hagué un problema, un accident, el d'un industrial de dretes i alcalde, que en anar-lo a desarmar i agafar-li el camió, es va esverar, va sortir fugint i corrents. Va morir en el tiroteig.

- I el dia 19 de juliol què vas fer?
- El dia 19 de bon matí sonaven totes les sirenes de totes les fàbriques de Barcelona i pobles. Era impressionant. Vaig participar a l'assalt de la caserna de Sant Andreu. Hi vam anar amb camions. Els soldats que hi quedaven van quedar

amb...

ant anarcosindicalista

, que van il·luminar el món”

desbordats. El poble va entrar al quarter. La meva mare també hi era. Jo no la hi vaig veure. Ella va endur-se dues astra. Jo vaig agafar una parabellum collonuda amb quatre carregadors. Devia ser d'algun feixista, o carlí, d'aquells que entraven als quarters per participar al cop d'estat.

- I que en fèieu de tantes armes?

- Les vam utilitzar per combatre els feixistes i assegurar la revolució. Nosaltres estàvem a disposició dels Comitès revolucionaris de cada poble, que era el nou nom dels ajuntaments. En els Comitès revolucionaris hi havia els diferents grups polítics i nosaltres de la CNT i la FAI.

- Quan decideixes anar al front de milicià?

- Al cap de deu dies em vaig enrolar a la centúria Ascaso.

- Què recordes del front?

Sobre el front recordo moltes coses. Tenia 17 anys i vaig fer tota la guerra. Hi hagué situacions molt dramàtiques, bombardeigs, gent destrossada, trasllat de ferits. Aquestes coses afecten molt. I ens jugàvem la vida en operacions arriscades. Per exemple, una nit vam anar a buscar bestiar en zona enemiga. Érem tres grups i ens acompanyaven dos pastors de Belchite. Era bestiar requisat pels nacionals. Vam anar fins a Azaila i després a peu tota la nit i vam aconseguir agafar el bestiar de tres corrals, uns 3.000 caps, i el vam dur a les nostres files nostres. Els bens feien molt de xivarri i a un milicià se li va disparar l'arma i així i tot no va passar res. Vam tenir molta sort. Jo em pensava que no ens en sortiríem.

- Com expliques que els nacionals no es moguessin?

- Crec que devien pensar que era un trasllat d'ells mateixos. No es devien imaginar de cap manera que poguessin ser milicians, que els hi estàvem robant el bestiar. Amb l'Ortiz, el cap de la divisió, i d'altres ho vam celebrar.

- Aquesta fou una acció del grup “petróleo”. Quina era la vostra missió?

- El grup “petróleo” era un grup guerriller-dirigit per Ernest Herrero de Santa Coloma, un grup ampli d'intel·ligència d'uns 37 milicians, i 12 érem de Santa Coloma. Vam participar en l'operació «Comuna Libre»: la conquesta de Saragossa, una operació secreta que sols ens faltava l'autorització. Ho dirigia en Saturnino Carod i Manuel Ortiz. I ni nosaltres sabíem de què es tractava, però ho intuíem. Es va anar retardant i no es va fer. Al grup “petróleo” hi havia una noia que es deia Carme Crespo, la francesa, ja que va venir de França a les Olimpíades populars de Barcelona i es va enrolar de milicia-na. Estava amb nosaltres i la van matar. També el capità Jover.

- Què vas aprendre al front?

- Vam aprendre a caminar en silenci, orientar-nos a la nit, a no parlar, no fumar, a dispersar-nos en cas de perill, a observar, a prendre decisions, i seguir les ordres. Ens van fer oficials a uns joves ja que preparaven l'operació de prendre Saragossa. Abans no cobrava i lluitàvem amb il·lusió. Ara cobro com oficial republicà. Coses de la vida!

- La mort de Durruti us va afectar?

- La mort de Durruti ens va afectar bastant. Fins i tot uns companys com a venjança van anar a liquidar uns oficials franquistes. Foren reaccions de ràbia. Tothom s'estimava molt al Durruti.

- Et van ferir o vas posar malalt?

- Ferit, mai. I malalt, no ho recordo... De moment estic aquí. Me n'he anat sortint de totes.

- La retirada Com va anar? Quan decideixes marxar?

- A València amb l'amic Josep Gatell ens fem els papers per anar a Barcelona. Per terra ja no s'hi podia anar. Aconseguim embarcar-nos i no vam poder desembarcar a Barcelona. Ja estava en mans dels nacionals i vam anar fins a Palamós. I d'allà caminant cap a Ripoll. Ens reenganxem amb els combatents en retirada que contenen com poden l'avançament feixista i van permetre una retirada menys caòtica del que ja va ser.

- Les armes veu haver de lliurar a la frontera. Era el signe de la derrota, no?

- Sí, les lliuràvem però molts n'aconseguíem passar-ne alguna. Jo vaig poder passar una pistola que després vaig vendre en el camp de concentració d'Argelers per 40 francs. Era molt poc. La vaig vendre a un soldat francès entre els reixats de filferro. Vaig poder comprar pa i llonganissa.

- Vas entrar per Prats de Molló. A quants camps de concentració vas estar?

- Primer al camp d'Arles. Era un camp de passatge. No hi havia res.

- I si plovia o nevava

- Havies d'aguantar-te. Després al camp de concentració de Barcarès. Ja hi havia barraques, fetes pels mateixos espanyols. També vaig al Chateau de la Gaillarde, a Marsella, de l'ambaixada de Mèxic. Pensàvem embarcar-nos cap a Mèxic però va venir la segona guerra mundial.

- Dins el camp de concentració amb quin grup anaves?

- Cada un tirava per ell, però ens ajuntaven per afinitats, amb els amics. Entre comunistes i CNT no hi havia massa empatia.

- Al Brasil els de la CNT us reuníeu, qui hi havia?

- Al Centre d'Estudis Socials (CES) de Sao Paulo, que encara existeix, ens trobàvem en Puig Elies, mestre i pedagog racionalista, el metge Pujol, l'amic Josep Gatell, en Manuel Pérez, un destacat dirigent de la CNT, i altres que ara no recordo.

- Com veus les divisions actuals de la CNT

- Estic en contra les divisions. Estic a la CNT i a la CGT, perquè hi ha companys en un sindicat i en l'altre. Jo ho veig d'aquesta manera. En primer lloc jo ja estic unit. Penso així i estic tranquil. La finalitat ha de ser ajuntant-se. «Sigui deu o el dimoni, salvem el patrimoni». Si no hi ha dimoni, no hi ha deu. M'anima pensar el que penso. Considero que sóc tots, dels uns i dels altres. Sempre he estat a la CNT i obert completament, i tinc explicacions i arguments pels qui posen traves i problemes i volen seguir dividits.

- Com veus l'anarquisme en el moment actual?

- L'anarquisme és comprensió i anar endavant. Hi ha gent que ho practica i ni es dona compte. Són anarquistes i no ho saben. Les seves actuacions són anarquistes. De fet, allò que compta són els fets. Molts practiquen l'anarquisme sense saber-ho. La mateixa vida fa que una parella practiqui l'anarquisme al llarg de la vida. La base és entendre's. La comprensió és molt important. I tranquil·litza molt ser coherent i entendre's i comprendre. Puc canviar de pensar, però de moment és així.

- I els treballadors d'avui com els veus?

- Ara no ho veig massa bé. Ara ho veig fluix. La part antifeixista la veig despreocupada. La gent no s'interessa per les condicions laborals i els problemes socials. Nosaltres érem més seriosos, ens preocupàvem per canviar la situació, per aprendre, per saber, per lluitar. No hi ha consciència. Avui, els treballadors volen les coses fetes, que el burges pagui i no els molestin, i el burgés pagant pot exigir. Les coses van canviant. Els treballadors es belluguen poc.

- Què es pot fer?

- Anar endavant. Sempre es poden fer coses, diàriament. Si vols fer coses, està a la teva mà. A mi aquestes xerrades em donen vida. M'agrada respondre a les preguntes, explicar que les coses van canviant, ho hem de saber.

- Ens pots dir un companys per entrevistar

- En Floreal Barberà. Estava a Veneçuela. Era amic de l'oncle Simó.

Notes

(1) Simó Piera i Pagès va participar el 1919 al miting de les Arenes amb Salvador Seguí, Miranda, Josep Díaz, Rafel Gironès, on es van reunir 20.000 treballadors i van acordar les jornades de 8 hores i l'alliberament dels empresonats en la vaga general de la Canadenca. El govern va accedir el 3 d'abril la jornada de treball de 8 hores.

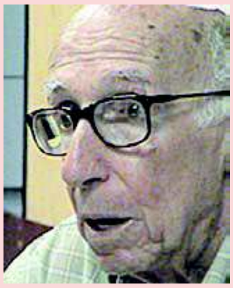
(2) Gregori Jover, Terol, Aragó, Mèxic 1964.
Fuster. Formà part del grup Los Solidarios, amic personal de Durruti i Ascaso, Amb ells participà a expropiacions de bancs a Llatinoamèrica, que serviren per muntar escoles racionalistes i biblioteques. A Santa Coloma fou dels animadors de la Casa del Poble, centre de formació del proletariat de Santa Coloma: www.alasbarricadas.org/ateneovirtual/index.php/Gregorio_Jover

(3) José Berruezo. Sindicalista i mestre des de 1913 a Mazarrón (Murcia) de l'escola racionalista. Detingut al 1914 per pintades a favor de Ferrer i Guàrdia. El 1919 emigra a Santa Coloma. Fou l'impulsor del sindicat de classe de la CNT. President de la Casa del Poble durant la República. Organitzà la resposta al cop militar del 36. Fou membre actiu del comitè revolucionari i alcalde fins al 39. Mort el dictador va tornar a Santa Coloma, l'impressionà veure tants bars i tan pocs centres culturals. L'Enric Casañas el va animar a escriure les seves memòries. «Por el sendero de mis recuerdos. Veinte años de militancia en Santa Coloma de Gramanet (1920-1939)”.

(4) Asil Duran. D'una reputació terrible, sinistre. Aquest asil fou denunciat per un escriptor francès de mare espanyola i pare francès, Michel del Castillo en la novella Tanguy on explica detalladament tots els horrors que hi va viure i va constatar. Els franquistes van sol·licitar als depravats religiosos de San Pedro Ad Vincula per regentar de nou l'asil Duran. Segons Manuel Vàzquez Montalbán, en el prefaci de Tanguy, «la millor novel·la de postguerra», l'asil Duran fou un sinistre viver de delinqüents i una horrorosa presó on es maltractaven els menors.

(5) Sometent. El sometent, dissolt des de 1978, fou en els seus inicis un grup paramilitar i d'autoprotecció civil típicament de la burgesia i gran burgesia catalana.

> LES FRASES...

“Les armes les vam utilitzar per combatre els feixistes i assegurar la revolució”

“Ens preocupàvem per canviar la situació, per aprendre, per saber, per lluitar”

“Estic a la CNT i a la CGT, perquè hi ha companys en un sindicat i en l'altre”

10.000 persones es manifesten a Madrid el 12 de març

Contra el pacte social i en defensa dels drets socials i la justícia ambiental

Gabinet de premsa CGT

En el matí del 12 de març, milers de persones, unes 10.000, van participar a Madrid en la manifestació convocada per la Confederació General del Treball (CGT), i recolzada per diverses organitzacions sindicals, socials, polítiques i internacionals, contra el Pacte Social, pel repartiment de l'ocupació i de la riquesa, la jubilació als 60 anys i la jornada laboral de 35 hores com a mesures per crear ocupació. Els manifestants, militants de CGT i d'altres organitzacions, provenien de tot l'Estat espanyol.

La manifestació, que va partir a les 12:30 h. des del carrer Alcalá i va travessar el centre de Madrid per finalitzar al passeig de Camoens, es va desenvolupar en un gran ambient reivindicatiu, amb la presència de diverses organitzacions i col.lectius de tot l'estat espanyol, com Ecologistes en Acció, Baladre, moviments socials de Madrid i sindicats alternatius.

Al finalitzar la mateixa, i davant diversos milers de persones concentrades al passeig de Camoens, s'han produït les intervencions dels convocants i després de les mateixes s'ha celebrat un concert amb diversos grups.

Jacinto Ceacero, secretari general de CGT, va declarat que "la mobilització serveix, que després de la signatura del pacte social entre el Govern, la patronal i els sindicats UGT i CCOO, les i els treballadors no hem de decaure en el desànim, i molt menys sentir-nos derrotades, que per contra hem d'aprendre la lliçó que ens estan donant els pobles àrabs ".

"No hem delegar nostre protagonisme, hem de seguir reivindicant i lluitant pels nostres drets que ens han estat arrabassats per la signatura del recent Pacte Social: la reforma laboral i de les pensions, la retallada de salaris, l'eliminació de les ajudes a la desocupació" va manifestar Ceacero, assenyalant les properes batalles a les quals hauran de fer front les i els treballadors com són "la reforma del dret a la negociació col.lectiva i les privatitzacions dels serveis públics".

CGT, que valora positivament la manifestació celebrada a Madrid, considera que aquesta no és el final de cap campanya, sinó la continuació de la lluita que ja va començar a la Vaga General del 29 de setembre. CGT reitera la crida a seguir pel camí de la mobilització i la lluita contra la pèrdua de drets socials i laborals de la classe treballadora i altres sectors populars.

500 persones es manifesten a Barcelona contra el pacte social

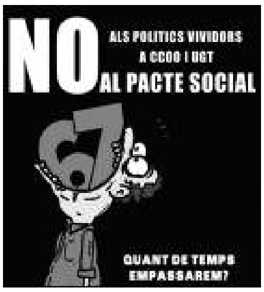
Redacció

Sota el lema "No al pacte social, la lluitacontinua" unes 500 persones es van manifestar el dissabte 26 de març pel centre de Barcelona per mostrar el seu rebuig als pactes socials, les retallades, la reforma laboral i el Pensionazo, i per a denunciar als polítics vividors, als empresaris corruptes i explotadors i als sindicats traïdors i venuts CCOO i UGT.

La protesta, que estava convocada per CNT-Catalunya, CGT Barcelona, COS i Solidaritat Obrera, va començar entorn de les 6 de la tarda enfront de la Borsa de Barcelona en el Passeig de Gràcia, controlada per un ampli desplegament policial.

Durant el recorregut es van escoltar nombrosos crits de "Comissions i UGT: sindicats del poder", "aquí estem, nosaltres no pactem", "en diuen crisi i és diu capitalisme" o "així, així, ni un pas enrere, contra el capital: lluita social"

La manifestació va baixar cap a Plaça Catalunya, va girar per Fontanella, i va baixar per Via Laietana, on els manifestants es van aturar en diversos punts, com la comissaria de Mossos d'Esquadra, el sindicat de policia SEP-UGT, la seu de CCOO i l'edifici de Foment del Treball. Posteriorment, la manifestació va arribar a la plaça de Sant Jaume i va continuar per les Rambles fins a un dels edificis d'UGT. Allí es van cremar diversos cartells que rebutjaven el pacte social enmig del soroll dels petards. Després es va llegir el comunicat i es va donar per desconvocada la manifestació.

Actes a Tarragona en homenatge de Juan Gabriel Rodríguez Knafo

Ateneu Llibertari Alomà

Amb motiu del 35è aniversari de la mort de Juan Gabriel Rodríguez Knafo, l'Ateneu Llibertari Alomà va organitzat uns actes per commemorar la figura d'aquest treballador assassinat l'any 1976 a Tarragona.

Segons la versió oficial, el 5 de març de 1976 Rodríguez estava participant en una manifestació organitzada pels treballadors de les empreses de muntatge a la refineria ENTASA (l'actual REPSOL) quan va morir a causa de l'impacte d'una pilota de goma. No obstant, familiars i companys defensen que l'obrer va ser assassinat per un tret de la Policia Nacional i va ser llançat al carrer pel balcó d'un pis del carrer Unió

El 4 de març a les 19h l'Ateneu Llibertari Alomà es va fer al local de l'Ateneu la xerrada "Quan els obrers morien pel carrer", a càrrec d'un familiar de Juan Gabriel Rodrigo Knafo.

El 6 de març a les 13.30h membres de l'Ateneu, la CGT i els familiars del treballador van fer una ofrena foral al portal del pis on va morir Rodríguez, al cap de munt del carrer Unió proper a la Rambla Nova.

Can Vies de Sants es queda de nou al barri

Secretaria de Jurídica
CGT de Catalunya

El Centre Social Autogestionat de Sants guanya per segona vegada el judici sobre el seu desallotjament. El passat 18 de febrer es va celebrar per segona vegada el judici del CSA Can Vies de Sants, Barcelona. El primer cop la jutgessa va estimar les pretensions de Can Vies, que deia que no havien estat denunciades totes les parts del procediment, i va fer que TMB hagués de tornar a començar el procediment.

El nou procediment tampoc ha aconseguit que Can Vies pugui ser desallotjat. La jutgessa del cas, en la seva sentència, ha considerat que el procediment seguit contra la CNT ha estat el correcte i, per tant, diu que el Sindicat ha d'abandonar l'espai. Però considera que el procediment seguit contra la resta d'entitats i organitzacions, entre elles la CGT, és inadequat i, per tant, si TMB vol que marxin ha de tornar a iniciar el procediment contra totes les altres entitats.

La sentència anul·la la demanda per un error de procediment dels demandants, fet que els obligarà a iniciar un nou procés si persisteixen en desallotjar el CSA. Així doncs, les entitats que formen part de Can Vies podran continuar gaudint de l'espai, que en contra del que argumentaven l'Ajuntament i TMB no està afectat per les obres de cobriment de les vies ni per la remodelació de l'estació de Mercat Nou. El propi Ajuntament de Barcelona va publicar el passat desembre els plànols definitius de les obres, que no afecten al centre social.

Amb aquesta sentència Can Vies guanya de nou. Des de la CGT de Catalunya volem felicitar a les companyes per tota la feina feta i celebrem juntament amb elles aquesta nova victòria contra l'especulació i contra TMB.

Can Vies es queda a Sants!!

La CGT de Badalona reprèn la reivindicació d'un local

Federació Comarcal
Barcelonès Nord de la CGT

La CGT de Badalona, vol informar als ciutadans del conflicte que manté des de fa anys amb l'ajuntament de la ciutat:

Des de fa anys, l'ajuntament ha concedit el gaudi sobre alguns locals de propietat Municipal a diferents entitats: sindicats institucionals, associacions de diferents tipologies, etc.Ja en l'any 2004, la llavors alcaldessa, va prometre públicament un local adequat a la labor que fa des de fa dècades aquest sindicat a Badalona. Promesa que mai va tenir intenció de complir.A aquest Sindicat estan afiliades centenars de persones; els treballadors de la ciutat han votat a desenes de companys per a representar-los en les seves empreses; fa molts anys que treballem al costat d'altres moviments socials de la ciutat…

Si mirem com és la contribució del sindicat al teixit social de Badalona, resulta rar que hàgim de continuar realitzant assemblees en un parc públic perquè no tenim accés a reunir-nos en un local suficientment gran per a la nostra activitat.

A que es deu llavors aquesta insistència a discriminar a la CGT? Doncs que som un Sindicat que no combrega amb la idea de societat que tenen els partits polítics, i per tant, no som votants potencials. És a dir que, a l'hora de repartir els locals entre entitats que els necessitin per a desenvolupar la seva activitat, no importa com sigui aquesta activitat, el seu volum, o el bé que aquesta faci a la societat de Badalona, en aquest cas als treballadors. L'única cosa que importa és si el nostre interès en l'activitat els reportarà vots, si no és així, ja pot ser un sindicat, associació o el que sigui; tenir 100 afiliats, 1000 o 25000. Que el patrimoni de la ciutat s'ofereix sempre als votants potencials.

Per tot això ens hem declarat en lluita contra els que es creuen que són propietaris del patrimoni de la ciutat i pensen que poden utilitzar-lo per a comprar vots. Seguirem sense creure en la societat que ells volen i insistirem en reclamar el que creiem que és just.

Amb la nova legislació de Wisconsin els treballadors no tenen cap dret a negociar

La gent està enfadada, però no derrotada

Wisconsin encén les lluites sindicals arreu dels Estats Units

Diane Krauthamer, Wisconsin

Diane Krauthamer, militant del sindicat IWW (International World Workers, un sindicat combatiu amb una llarga trajectòria de lluita) als Estats Units, explica en aquest article la lluita dels treballadors nord-americans contra l'onada de lleis anti-sindicals que els republicans han intentat aprovar en alguns estats. La lluita a l'Estat de Wisconsin per impedir que s'hi aprovi una llei contra els drets dels treballadors públics ha esdevingut un referent arreu del país.

Quan la mestra d'escola pública Kathy Ponza va començar a protestar contra les retallades del pressupost estatal aquest mes de febrer, no s'imaginava que encendria un moviment obrer de masses. Però quan va saber que l'Estat li prendria els seus drets i el salari, que ella, els seus tres fills i els seus companys necessiten per sobreviure, va saber que no tenia més remei que lluitar en aquesta batalla.

"La majoria de nosaltres guanya menys de 50.000 dòlars l'any. No estem vivint en abundància, només estem vivint", explica. Ara, la Kathy protesta contra la legislació recentment aprovada que imposa severs retalls del pressupost i ataca el dret de negociació col lectiva dels treballadors, entre d'altres. "Això perjudicarà tothom", lamenta.

L'11 de març, el governador de Wisconsin, Scott Walker, va aprovar una llei que exclou els sindicats del sector públic del dret a la negociació col lectiva sobre qualsevol qüestió laboral que no siguin els salaris bàsics. Amb la nova legislació, els treballadors no tenen cap dret a negociar sobre les seves pensions, els seus plans de salut, la seguretat en el treball o qualsevol altre tema. Walker diu que el projecte de llei permetrà estalviar 30 milions de dòlars per ajudar a pagar un dèficit pressupostari de 137 milions de dòlars.

Resposta contra la llei del governador de Wisconsin

Walker va donar a conèixer la seva proposta de retallada l'11 de febrer d'enguany. Els següents dies, els sindicats i els treballadors del sector públic es van mobilitzar contra el projecte de llei, i el 15 de febrer hi va haver protestes a gran escala, amb milers de manifestants que van ocupar el Capitoli (seu del Parlament de Wisconsin).

Milions de manifestants més es van mobilitzat en solidaritat a ciutats de tots els EUA. El 17 de febrer, la protesta va anar més enllà quan 14 diputats demòcrates del Senat de Wisconsin van fugir a Illinois per bloquejar l'aprovació de la llei. Per tal d'aprovar qualsevol mesura relacionada amb la fiscalitat cal que hi hagi 20 senadors per fer quòrum, així que no es va poder aprovar.

La setmana següent, les protestes massives van continuar i van arribar suports d'arreu del món. El 23 de febrer, la Federació del Treball del Centre-Sud (SCFL), una federació que aplega més de 97 organitzacions sindicals que representen 45.000 treballadors, va aprovar començar a preparar una vaga general.

Les trampes dels republicans per aprovar la llei

Mentre la gent de Wisconsin continuava les mobilitzacions, els polítics tampoc no es quedaven quiets. Així que, malgrat les manifestacions massives, els senadors republicans van aprovar per unanimitat una resolució que declarava els 14 demòcrates absents en rebel lia i els amenaçava d'acomiadar-los i d'arrestar-los.

El 9 de març, un comitè va eliminar alguns elements fiscals del projecte de llei (una maniobra dels republicans per poder aprovar la votació sense la necessitat del quòrum mínim) i el Senat de Wisconsin el va aprovar. Finalment el 10 de març, el projecte de llei va tornar a l'Assemblea, on va ser aprovat. L'endemà, l'11 de març, el governador Walker va promulgar la llei.

La gent està enfadada, però no derrotada. Saben que l'aprovació de la llei de Walker és només una etapa en una lluita llarga. Si la gent cregués que cada vegada que una llei s'aprova es perd una batalla, no haurien continuat la lluita.

La manifestació més gran de la història

El 12 de març, l'endemà de l'aprovació, hi va haver la manifestació més gran de la història a Wisconsin. Més de 100.000 treballadors del sector públic i privat, lluitadors comunitaris, funcionaris electes, estudiants, Wobblies (militants del sindicat IWW) i gent de totes les classes socials es van unir als carrers de Madison, la capital, per animar a convocar una vaga general, demanar la retirada de la llei. I també van cantar antics èxits dels Wobbly com "Solidarity forever" i "Which Side Are You On?", del nou "Very Little Red Songbook" ("Petit cançoner roig").

"Ha estat molt encoratjador rebre el suport d'altres sindicats i de persones que ni tan sols són dels sindicats, però que veuen que aquest projecte és perjudicial per una part àmplia de la població", va dir satisfeta Kathy Ponza durant la manifestació.

Russ Faulkner, un Wobbly de Mississippi que viu des de fa poc a Madison, hi coincidia: "Estem construint una coalició amb el nombre de persones més gran possible, no només les que estan ja organitzades". Faulkner treballa juntament amb dotzenes de membres actius de la IWW de Madison, Twin Cities, Chicago i els seus voltants per tal "d'encendre la consciència dels treballadors i avançar cap a canvis reals en aquest país".

El Wobblies estan treballant per convocar una vaga general, explica Russ Faulkner: "Estem treballant per la vaga general perquè sabem que és l'eina més poderosa de la classe obrera contra les grans empreses i els seus titelles".

La lluita contra les lleis antisindicals s'estén arreu dels EUA

A mesura que l'impuls cap a una vaga general està creixent a Wisconsin, la IWW està treballant amb els sindicats del sector públic i privat i els seus aliats en la construcció d'una diversitat de tàctiques per oposar-se a les legislacions similars que es volen aprovar arreu dels EUA. s el que succeeix per exemple a Iowa, Michigan, Indiana, Michigan, Idaho, Missouri, Colorado, Nebraska, Tennessee o New Hampshire.

A Indianapolis, Indiana, milers de sindicalistes van envair la Casa de Govern cada dia durant tres setmanes per oposar-se a 11 projectes de llei en estudi. Seguint l'exemple de Wisconsin, senadors demòcrates van fugir a Illinois per bloquejar l'aprovació de la legislació. I això va obligar els republicans a deixar aparcat el projecte de llei sobre el dret al treball.

L'11 de març a Sant Louis, Missouri, més de 5.000 fusters, peons, lampistes, calderers, mestres, treballadors de l'automòbil, camioners, porters, infermeres, policies, vidriers, maquinistes i electricistes es van unir per oposar-se a projectes de llei que perjudiquen les famílies treballadores. Finalment, el 14 de març, després de debatre el projecte de llei sobre el dret al treball durant tres hores, els senadors republicans no van poder reunir prou suport per aprovar-lo, i el projecte va ser arxivat.

A Columbus, Ohio, almenys 20.000 afiliats als sindicats del sector públic i privat i els seus aliats es van reunir a la Casa de l'Estat el 8 de març de oposar-se a un projecte de llei perjudicials contra els treballadors que vol eliminar el drets a la negociació col lecgtiva dels treballadors públics.

La legislació antisindical s'està propagant ràpidament arreu dels Estats Units. Però la solidaritat i la consciència de la classe treballadora estan creixent. Els sindicats del sector públic i privat estan aparcant les seves diferències per lluitar al mateix front, i en molts casos, estan guanyant.

Aquest moviment va començar amb els mestres i altres treballadors públics a Wisconsin que, com Kathy Ponza, senzillament lluiten per mantenir els seus drets fonamentals, però ha encès un foc que ja s'està estenent ràpidament a tot el país. El foc està cremant les barreres que ens divideixen per raça, religió, sexe o afiliació política. Per sobre les divisions, aquestes lluites ens uneixen com a treballadors. Hem de continuar units, la classe obrera d'aquest país tenim la capacitat de fer el que calgui per recuperar els nostres drets, els nostres salaris i les nostres vides.

Per a més informació: http://madison.iww.org

Bloquegin els règims dictatorials, suprimeixin els paradisos fiscals que els acullen, donin-li veu al poble, forcin una solució pacífica dels conflictes

Ens han ficat una altra vegada en una guerra "humanitària"

BALA PERDUDA

J.B. MasCulla

Toni Àlvarez

Fa uns dies l'historiador J.B Cullà es preguntava a un diari de tirada estatal on era Wally (o Willy). Ja sabeu, aquell personatge de ratlles vermelles i blanques que intentava passar desaparcebut en mig de dibuixos i escenaris molt poblats. Els que vau llegir l'article ja esteu al cas que, el que realment volia i pretenia l'historiador, era humiliar i deixar en evidència als "tirititeros" famosos que es dediquen a opinar en veu alta, i en públic, sobre els temes calents d'actualitat. Fins i tot, agosarats alguns d'ells, donen suport d'una forma més explícita a aquestes lluites que agafen com a icona per lucrar-se i exhibir-se: Irak, Afganistán, el Sahara, Gaza i Palestina!!. Ells i elles que es dediquen a fer pel·licules i obres de teatre, que han de dir sobre la política mundial?

És més a la policia periodistica del règim, la que controla qui fa que, qui diu que i qui va a segons quines manifestacions, no se li escapa que, personatges que fa uns mesos van cridar contra l'ocupació al sahara, no es manifestin publicament contra l'ocupació a Líbia. Més gros encara, com pot ser que ataquin a Israel i defensin a Gadafi? Clar, són antisionistes!

I és que, l'atac d'en J.B, no era només contra el "tiritito" Willy, pel camí anaven caient tots aquells que s'han significat per criticar a l'estat d'Israel en la seva política de saltarse resolucions de la ONU, en la seva política de devastar i ocupar territoris. En J.B. es preguntava, a més, on som els milers de "almas buenas" que vam sortir al carrer amb el No a la guerra d'Irak, imaginant i donant per suposat que estem a casa, escoltant Alò presidente i llegint el Gramma.

Que busqui l' historiador, i si vol la Pilar també, a les webs antimilitaristes quants anys fa que denunciem el tràfic i venda d'armes al sàtrapa Gadafi, entre molts altres sàtrapes i dictadures mundials, amigues d'estats democràtics. Ara li és fàcil parlar i construir la seva demagògia. I mentir, es clar.

És molt lleig aprofitar-se de mitjans de comunicació de masses per donar una opinió com si fos una veritat absoluta, són moltes les webs, i alguns diaris, que fa dies que tenen els comunicats dels grups antimilitaristes d'arreu de l'estat, per posar l'exemple més proper. Però el més patètic de tot no és la questió estètica, sinó la disfuncional, inventar-se una historia i una realitat per fer un relat a conveniencia dels seus interesos, en aquest cas els interesos del estat amic del J.B, l'israelià.

J.B masculla, luego cabalgamos.

Ni Gaddafi ni l'Imperi, No a la guerra

Pep Juárez, afiliat CGT Balears

Ens han ficat una altra vegada en una guerra "humanitària". Curiosament, també un 19 de març, com fa vuit anys. Encara que aquesta vegada el gos li han posat el collaret d'una resolució de l'ONU, el de Líbia és de la mateixa ventrada que el de l'Iraq o el de l'Afganistan: Un règim tirànic com el de Gaddafi, fins ahir amic de les potències occidentals, on venia a plantar el seu haima, amb els seus camells i verges, i que ara també serveix d'excusa per a un atac bèl.lic que, sens dubte, igualment té uns objectius aliens als de promoure la democràcia i els drets humans.

En el seu dia també van ser els talibans, a l'Afganistan, o Saddam Hussein, a l'Iraq, tots ells criatures made in usa , les excuses per iniciar unes guerres que només van servir a la indústria armamentística, al robatori dels immensos recursos energètics i el control geoestratègic de la zona, per part dels Estats Units i Israel.

Que ningú tingui cap dubte que les potències occidentals, a les quals s'ha unit de manera tan entusiasta el govern espanyol del altre temps pacifista Zapatero, no donen puntada sense fil. D'una banda, està en joc el futur control dels recursos energètics de Líbia i, d'altra, el control de les incipients revoltes democràtiques en els països àrabs, que ja estan provocant mals de cap, entre d'altres, a l'estat sionista.

Han deixat podrir la situació, sense intentar ni de bon tros una solució pacífica al menys cruenta possible. Qualifiquen com a necessari l'atac "per evitar mals majors", i han convençut a l'opinió pública que no hi havia una altra alternativa. Pot ser que, també aquesta vegada, a les veus crítiques amb l'atac sobre Líbia se'ns apunt com partidaris de Gaddafi, com al seu dia se'ns va acusar de fer-li el joc a Saddam Hussein. Però em temo que ara, molts d'aquells actors i intel.lectuals del "no a la guerra", com també els principals dirigents polítics i sindicals d'aquesta esquerra de cartró-pedra aferrada a les institucions, faran de claca de les decisions de Zapatero.

Mentrestant, a Bahrain i al Iemen s'assassina a desenes de manifestants, sense que la "coalició" mogui una pestanya. El mateix val per als sàtrapes i petromonarcas que componen mitja Lliga Àrab, encoratjadora de la "zona d'exclusió aèria" per Líbia. L'exèrcit d'Aràbia Saudita, per cert, veritable "exemple" d'estat democràtic, ha entrat a Bahrain per sostenir el règim tirànic amenaçat per les revoltes populars, sense que els vaixells de la "coalició" hagin posat proa a la mar d'Aràbia. La hipocresia occidental no coneix límits. O millor dit, els límits els marquen els interessos econòmics i geopolítics purs i durs, importa un rave els drets humans i altres romanços.

Bloquegin els règims dictatorials, suprimeixin els paradisos fiscals que els acullen, i donin-li veu al poble. Parin aquesta guerra, deixin de matar víctimes innocents, forcin una solució pacífica i democràtica del conflicte. Aquesta nova guerra, com la que va començar fa exactament vuit anys, ni es fa en el nostre nom, ni comptarà amb el nostre silenci.

A favor d'una solució antimilitarista en el conflicte de Líbia

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

Després de molts dies d'inoperància dels governs i institucions amb responsabilitat directa en acabar amb la massacre del poble de Líbia per part del dictador Gaddafi i els seus miserables mercenaris, la "solució" trobada i "legitimada" per l'ONU, la Unió Europea, Estats Units, l'OTAN, la Lliga Àrab i altres països rics … ha estat la intervenció militar. Comencen els bombardejos amb una ostentació de precipitació, improvisació i objectius difusos.

Les institucions mundials i els governs dels principals països del món han estat incapaços d'adoptar cap tipus de mesures prèvies per evitar la brutal repressió i genocidi del poble libi en demanda de llibertat, respecte dels drets humans i justícia social.

Una vegada més s'ha demostrat que per als dirigents polítics, no és prioritari evitar el sofriment dels pobles, el sofriment de les i els treballadors, sinó que han preferit jugar a la política, han preferit escenificar les seves protagonismes i personalismes, han optat per pensar primer en els interessos econòmics de les grans multinacionals i en el futur del petroli de Líbia.

Han estat incapaços d'embargar i bloquejar els comptes del tirà Gaddafi, la seva família i els seus generals, incapaços de bloquejar la venda d'armes, de bloquejar els seus ports, d'establir zones d'exclusió aèria, incapaços de trencar les relacions comercials, d'identificar i perseguir als responsables de la repressió i aplicar la justícia universal, incapaços d'iniciar cap procés de mediació o de negociació per trobar una solució pacífica al conflicte.

En canvi, l'única mesura adoptada ha estat la intervenció militar. Per a CGT, aquesta mesura no solucionarà el conflicte sinó que provocarà més morts, incentivarà un clima de guerra civil i prolongarà el conflicte d'una forma indeterminada, de conseqüències incalculables, com succeeix en els països en què s'ha intervingut recentment, l'Iraq o l'Afganistan.

CGT està en contra de la participació espanyola en la intervenció militar i denuncia que novament governs dels països més rics trien l'ús de la força militar com l'única forma de "ajuda" als pobles i en especial als pobles que consideren del tercer món.

CGT condemna l'ús de la força militar com a forma de resoldre els conflictes socials i populars que s'estan produint en els països àrabs, i en concret a Líbia, l'origen està en la manca absoluta de llibertat i justícia social.

Per a CGT, el president Zapatero torna a sorprendre'ns amb la seva aposta entusiasta per la intervenció militar oblidant l'actitud clarament pacifista del nostre poble. El govern espanyol no ha de prestar-se a la militarització dels conflictes, ni ha d'autoritzar l'ús de les bases militars, ni enviar tropes, sinó que ha de mantenir una permanent defensa d'una solució pacífica als conflictes.

Una nova era en el món àrab

Les transformacions i revoltes en aquests països s'estenen davant el temor dels interessos d'EEUU i Europa

Iñaki Gutiérrez de Terán

Les revolucions en el Magrib són imparables després d'anys de misèria, abandó i corrupció. Aquest 2011 ha ofert dos canvis polítics de gran magnitud en el món àrab: la caiguda de Ben Ali a Tunísia i Hosni Mubarak a Egipte. Dos esdeveniments excepcionals perquè la tònica política àrab dels últims quaranta anys ha estat l'immobilisme. Dirigents eterns que han reduït les seves nacions a finques particulars d'ús i gaudi exclusius d'una oligarquia selecta de familiars, militars i homes de negocis afins.

Totes les àrees geogràfiques del planeta han vingut experimentant canvis de major o menor envergadura en les seves estructures polítiques, socials i econòmiques; però els països àrabs segueixen a la cua del desenvolupament en democràcia, drets humans i pluralitat política.

Indicadors vergonyants

Més encara, indicadors bàsics com l'analfabetisme o l'accés als serveis bàsics, que han millorat en molts llocs, registren en el món àrab percentatges vergonyosos (entorn del 50% o més d'analfabetisme al Marroc, Egipte i Iemen). A Llatinoamèrica o en l'Àfrica subsahariana hem assistit al llarg de les últimes dècades a canvis polítics que, almenys en algun cas, han propiciat un major clima de llibertat i transparència. Però en els països àrabs, res.Al contrari, la cosa anava a pitjor: presidents i reis que manipulaven les institucions i els textos constitucionals per a ampliar les seves competències i perpetuar-se –ells i les seves famílies– en el comandament; serveis d'intel·ligència i seguretat brutals, totpoderosos;

elits empresarials i econòmiques engreixades per uns règims emanats gairebé sempre de cops d'estat o dinasties impulsades des d'occident.

Ningú esperava un aixecament tan impetuós del "carrer àrab" ni podia preveure que la primera llebre hauria de saltar a Tunísia, tingut per gairebé tot el món com exemple d'estabilitat política i desenvolupament econòmic. El pitjor és que ni el poder egipci ni cap altre està en condicions de fer alguna cosa per a pal·liar l'enuig dels seus súbdits. Fer-lo conduiria a posar en perill els mecanismes que han permès la perennidtat de governs despòtics.

En el plànol interior, perquè la lluita contra la corrupció, el principal motiu d'irritació ciutadana, restringiria les generoses vies de finançament de les "famílies", el suport de les quals és vital per a la continuïtat del president, rei o emir de torn. És aquesta corrupció, imbricada en tots els ordres de la vida social, econòmica i política dels Estats àrabs, la que sustenta el tràfic de prebendes i favors recíprocs en el sí de la màfia dirigent. Per això, en els anys 90, vam assistir a processos de privatització accelerada: l'objectiu era vendre-ho tot, fer negoci amb la telefonia, l'aigua, l'administració de ports, aeroports i carreteres, les importacions, la comercialització dels recursos energètics, etc.

En el plànol exterior, per a vergonya d'aquest occident que tant presumeix de liberal, els règims àrabs s'han convertit en peons imprescindibles de la política exterior de nord-americans i europeus. Ja no es tracta que dirigents com el saudita, el jordà, el kuwaitià, el marroquí o el propi egipci siguin "aliats importants" en la regió; s'ha establert un vincle d'interdependència vital entre els grans interessos occidentals i els líders locals. Aquells volen controlar els pous de petroli i les vies de transport més sensibles, així com disposar de mercats barats, i terrenys on implantar les empreses transnacionalitzades. Per als reis i presidents àrabs, la sustentació occidental és la seva única base de poder. Quan les protestes estaven al punt àlgid a Tunis, els francesos van oferir a Ben Ali la seva experiència en la lluita antidisturbis i la propaganda de la por contra el terrorisme islàmic.

Si més d'un règim àrab porta dècades en el poder l'hi ho deu a l'Administració nord-americana i el seu llast insidiós en la regió, el règim de Tel Aviv, que afirma sense dissimular el que la mentalitat oficial de Washington no vol dir: la democràcia i la voluntat popular estan molt bé però no a l'Orient Mitjà. És el petroli, la roba barata, la venda d'armament a l'engròs… és Israel, estúpids!

El discurs "democràtic"

Són tantes les contradiccions dels discursos "democràtics" d'europeus i nord-americans que l'àrab del carrer ni es molesta en escoltar-los. Per fortuna, la supèrbia d'aquests dirigents se'ls està canviant en pànic. Els sorprèn la determinació d'unes gents a les quals sempre han menyspreat; però només els passen pel cap mesures cosmètiques. Un canvi de Govern aquí –com si algú que no fos el rei o el president tingués capacitat real de decisió–, noves eleccions legislatives –com si servissin per a alguna cosa– o pujades simbòliques dels sous – com si poguessin aplacar els preus–. Algunes solucions, com el manteniment dels subsidis, no trigaran a despertar l'hostilitat del Fons Monetari Internacional.Ens trobem davant un alçament global, nascut en societats fartes de pobresa, opressió i menyspreu, i difícil de neutralitzar perquè ni està ideologitzat ni sotmès a una doctrina política o religiosa determinada, per molt que la propaganda occidental i els propis Estats àrabs atiïn la por a l'islamisme, el gran "dolent" de la nostra era. Per això, ni els règims que es postulen com independents d'EE UU i Israel, com el sirià o el sudanès, estan salvats del contagi. D'antuvi, tots, 'moderats' i 'radicals' segueixen cenyint-se al guió opressiu de costum. I a Tunísia i Egipte, si de cas, ni esmentar-los.

** Article extret del núm. 144 de la revista Diagonal*

Desenes de milers de manifestants a Londres contra les retallades

Redacció

Més de 400.000 britànics van protestat el 26 de març contra les polítiques d'austeritat del govern, en la manifestació més important realitzada a Londres des de les contràries a la invasió de l'Iraq de l'any 2003.

La gran manifestació de Londres va estar marcadament eclèctica, amb presència d'organitzacions de tot l'àmbit de l'esquerra, dels sindicats i dels moviments socials, i va finalitzar amb greus incidents quan alguns centenars de manifestants anarquistes van provocar destrosses a comerços de luxe i bancs a les principals artèries de la capital, produint-se violents enfrontaments amb la policia.

Com la resta de governs europeus, el govern conservador de David Cameron ha posat en marxa una sèrie de mesures encaminades a reduir el dèficit públic del país, però el país s'ha revoltat. Les retallades no són més fortes que les que han aplicat o estan aplicats altres governs europeus, però han caigut com una galleda d'aigua freda en un país com Anglaterra, on l'estat del benestar ha estat sempre fràgil. El govern de Cameron assegura que no té cap altra alternativa que fer una gran retallada econòmica per rebaixar el dèficit, però els milers de manifestants no estan disposats a deixar que el pla d'austeritat es porti a terme.

Sota els anys dels laboristes, els anglesos s'havien acostumat a una despesa pública sense precedents, que no va aconseguir alterar molts serveis, danyats de mort durant els anys de governs conservadors, però que van insuflar una nova autoestima en veure com àrees com la sanitat o l'educació rebien injeccions milionàries per millorar-les. Els laboristes van jugar la carta de la por als tories per intentar frenar la seva victòria, però no ho van aconseguir. Amb tot, Cameron no va donar detalls de quines retallades volia fer durant la campanya i, fins i tot ara, es mostra reticent a donar males notícies als britànics. El cert és que la mala reputació dels conservadors, que van convertir serveis modèlics, com el dels ferrocarrils, en la rialla d'Europa, els precedeix i marca totes les seves iniciatives. Això explica que les mesures de retallades -que deixaran petits pobles sense oficines de Correus o biblioteques- hagin provocat un fort rebuig a Anglaterra.

SALUT I ANARQUISMES

Les coses bones

Josep Cara Rincón (Berga)
www.berguedallibertari.org/pepcara

Amb el petit sindicat que hem fet a Berga ja hem guanyat un conflicte, també petit. Per mitjà de l'acció directa. És poc però està molt bé tenint en compte el marge real que ens dóna, a dia d'avui, el món laboral per a la transformació social. El mitjà, l'acció directa, és molt important. D'altra banda, en l'àmbit universitari —treballo a la UB— també estem intentant evitar els acomiadaments massius —no renovacions— que s'estan cuinant. Des del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs estem treballant en l'edició de diversos treballs i acaben de sortir dos llibres dels quals en som coeditors. També estem acabant les feines de l'agenda llibertària d'enguany i ja preparem la del 2012 i, clar, seguim programant xerrades i activitats junt amb l'Ateneu Columna Terra i Llibetat per mirar d'obrir consciències. De fet, ara celebrem els 25 anys del centru reinaugurant el local al qual hem rentat la cara. La biblioteca la tenim gairebé catalogada i El pèsol negre segueix sortint. Farem també un hort col·lectiu. I comencem a fer excursions amb la Xiruca Llibertària. Els dies s'allarguen i aviat el fred anirà rendint-se. Si es treballa amb insistència van sortint els resultats. La Xarxa de Biblios Socials també tira endavant, igual que la Marxa-Homenatge als Maquis que ja ha encetat l'incombustible col·lectiu a les trinxeres de ponent.

Com podeu veure no parlo de coses dolentes. Avui no en tinc ganes, prefereixo centrar-me en allò que sé que es fa bé. Dels problemes eterns del moviments socials, avui passo. De les pudors de les confederacions no tinc ganes de parlar-ne més. Ja hi pensaré demà si de cas.

I si avui no parlo de les nostres desgràcies més íntimes encara menys ho faré de les desgràcies que ens imposen com són les eleccions municipals i que, per molt que diguin que és un front on hi hem de ser presents, per mi segueix estant massa allunyat de les nostres lluites; les antiautoritàries.

Cal contagi entre l'anarquisme social i el vivencial, és a dir, canviar les nostres vides, la nostra conducta cap a un actuar més ètic, més d'acord amb les idees llibertàries i, alhora, activisme i lluita a la feina, als ateneus, als carrers. D'una cosa sense l'altra en surt una bèstia ben coixa.

I per acabar aquesta columna que avui sembla un reportatge de propaganda sobre com de bones són les coses on jo participo, felicitar per la seva feina les persones que fan el Catalunya, que fer un periòdic mensual no és poca cosa.

Salut i anarquia!

Les dones contra les retallades socials

Comissió 8 de març
2011 Barcelona

El 8 de març, Dia Internacional de les Dones, les dones feministes vam sortir indignades al carrer per a dir que ja n'hi ha prou!
Mentre els grans clubs de banquers, especuladors i empresaris continuen engreixant els seus beneficis, nosaltres malvivim en un mercat que, de reforma laboral en reforma de les pensions, ens aboca a l'atur, a la dependència, a les feines més precàries, als desnonaments i a la pobresa. Fent les mil i una per a compaginar el treball remunerat amb el treball domèstic, reproductiu i de cura, les dones assegurem que el sistema continuï, treballant el doble però cobrant la meitat. L'economia "globalitzada" i "competitiva" se sustenta sobre aquesta doble explotació. I mentre ens inflem de pastilles per a suportar-ho i la nostra salut va fent-se miques, els governs, es diguin de dretes o esquerres, retallen sense vergonya els pocs drets socials adquirits a base de lluites ferotges, tot sigui per a satisfer els dictats neoliberals que triomfen arreu del món. Si nosaltres parem, s'atura tot! Per quan una vaga de dones?

Per si no fos prou, dia sí, dia també, una d'entre nosaltres és assassinada per l'expressió més brutal de les desigualats entre homes i dones que és la violència masclista. A penes instal·lat, el nou govern de CiU no s'ho ha pensat dos cops per a anunciar tot tipus de retallades, començant per eliminar sense complexes el Programa de Seguretat contra la Violència Masclista, que entre d'altres coses, va demostrar que una de cada quatre dones ha patit violència masclista greu en algun moment de la seva vida a Catalunya. Amb aquest gran "ímpetu estalviador", els convergents han eliminat també la Direcció General d'Igualtat d'oportunitats en el treball, perquè la igualtat al mercat laboral "seria un detall sense importància"… Un "detall" que en ple segle XXI, els homes, sols per ser-ho, cobrin un 30% més que nosaltres en el mercat laboral.
Mentrestant, la nova llei del dret a l'avortament està pendent d'aplicació (i de finançament per part de les CCAA), i potser resultarà que fins i tot ens les haurem de continuar empescant per a poder exercir aquest "luxe" de decidir sobre els nostres propis cossos i maternitats… Per no parlar de la coneguda com Llei de la Dependència, de la que a vegades, les persones en reben l'ajuda quan ja és massa tard, si és que l'arriben a rebre. Però de què ens queixem? Que no hi ha peles i estem en crisi! A no ser que vingui "sa santedat" Ratzinger a Barcelona, llavors sí que els poders públics deixen anar alguns milions d'euros de les nostres butxaques per a costejar el viatge d'un medievalista misogin i homòfob declarat, ja que la seva visita al temple modernista atraurà més turistes a aquesta Barcelona-aparador, la "millor botiga del món".
A la vora dels congressos per a homes amb corbata, prop dels hotels de luxe, malviuen vídues amb pensions irrisòries, dones migrants en condicions d'explotació absoluta per unes lleis d'estrangeria que permeten tot tipus d'abusos, dones joves amb salaris miserables que amb prou feina arriben a pagar uns lloguers astronòmics per la bombolla immobiliària, dones perseguides i multades per exercir la prostitució, dones que ja no poden accedir als serveis bàsics perquè porten un vel integral… Ah, sí! Perquè ara resulta que alguns polítics ben apoltronats diuen que ens volen "alliberar" a cop de prohibicions! No ho tenen clar que del nostre alliberament ens en encarreguem nosaltres mateixes?
I tenim molta feina, ja que patim més que ningú una crisi creada per uns delinqüents financers, vivint l'agudització de les retallades socials, la violència sexista ens afecta a totes, els feminicidis i els crims d'odi cap a nosaltres que se succeeixen arreu del món en tota impunitat. La lesbofòbia i la transfòbia són el pa de cada dia de milers de dones. I "la cirera del pastís" patriarcal: l'especulació sobre els nostres cossos, la imposició d'un model que ens vol objectes sexuals, complaents, obedients, sempre somrients a les imbecil·litats de certs desigs masculins… Mantenint-nos contínuament insatisfetes amb la nostra imatge, patint anorèxia o bulímia, sent carn de canó de publicitats sexistes i degradants que inunden la ciutat.
Que els serveis públics són poquíssims? Que des de fa 40 anys els homes incrementen la seva participació al treball de la llar a raó d'un minut per any? Que cada vegada ens violenten més, a casa o al carrer? Calleu! Que juga el Barça! I aquí sí que no s'hi nota la crisi. Un altre gran "club d'homes", i és que si haguéssim de parlar del futbol professional i de la FIFA, sols podríem dir que són com el Vaticà, funcionen a partir d'una discriminació oberta i no qüestionada cap a les dones, que sols servim per a netejar algun altar… o per fer d'acompanyant dels "grans futbolistes". Companyes, apaguem la TV i solidaritzem-nos amb les nostres camarades egípcies, tunisianes, algerianes i amb les dones del món sencer que resisteixen i lluiten per aconseguir ser dones lliures! El camí de la nostra emancipació passa per la conquesta de reivindicacions que reclamem des del primer 8 de març!
* Prou retallades de drets i de recursos. No volem perdre cap de les conquestes assolides.
* Prou assassinats, prou violència masclista contra nosaltres. Exigim recuperar el Programa de Seguretat contra la Violència Masclista. Exigim recursos per fer front a aquesta xacra social.
* Exigim una fiscalitat progressiva, el control dels paradisos fiscals i una taxa a les transaccions bancàries, per un millor repartiment de la riquesa.
* Exigim un increment del sou mínim i de les pensions no contributives.
* Exigim polítiques socials a favor de les dones, perquè milloren la qualitat de vida i perquè creen llocs de treball.
* Volem llocs de treball a tots els sectors i categories, sense riscos, de qualitat, i sense discriminacions.
* Exigim una llei que ens permeti decidir sobre els nostres cossos: Avortament lliure i gratuït.

El jovent precari es mobilitza a Portugal

Redacció

Centenars de milers de joves portuguesos van sortir al carrer de les principals ciutats portugueses el passat 12 de març per protestar contra la política governamental d'afavorir els banquers, contra l'atur i contra el descens de les condicions de vida dels treballadors. A Lisboa van sortir unes 200.000 persones que es van manifestar sota la consigna de la "Generació de la Precarietat" (Geraçao À Rasca), el grup convocant. La protesta també va tenir ressò en altres ciutats, com Porto, on s'haurien manifestat unes 80.000 persones.
"L'anunci de més mesures d'austeritat és una completa vergonya. Aquesta manifestació és el començament d'una sèrie de protestes", declarava Joana Manuel, professora universitària subcontractada de 34 anys que perdrà el seu treball a finals d'any.
Divendres 11 de març el Govern lusità va anunciar noves mesures antipopulars d'ajust fiscal que representen el 0,8% del PIB el 2011, el 2,5% el 2012 i el 1,2% el 2013.
"La crisi és la seva excusa", es podia llegir en una de les pancartes dels manifestants. Un altre cartell sostenia que "no és país per a joves" mentre els manifestants corejaven consignes com "polítics grossos, gent prima!" mentre recorrien l'avinguda de la Llibertat per acabar a la Plaça Pública, al costat del Tajo.
El grup convocant, Generació Precària, es dirigeix a "nosaltres, aturats, cincentseuristes i altres malpagats, esclaus disfressats, subcontractats, treballadors temporals, falsos treballadors autònoms, treballadors discontinus, becaris, treballadors-estudiants, mares, pares i fills de Portugal", comença el manifest.
"Estem aquí avui perquè no podem seguir acceptant aquesta situació precària a la qual ens hem vist arrossegats. Som aquí avui perquè ens esforcem cada dia per merèixer un futur digne, amb estabilitat i seguretat", prossegueix.
L'anomenada "generació desesperada" va sortir al carrer a protestar contra la precarietat i la falta d'ocupació . Molts dels elements són comuns als que van precedir a revolucions com la tunisiana o l'egípcia: atur elevat, falta de perspectives i expectatives vitals, desesperança, i la participació com a element catalitzador d'unes xarxes socials de presència molt més ubiqua al país veí, sobretot en les generacions més joves. Tota la convocatòria que va acabar amb la manifestació de més de dos-cents mil joves a Lisboa i de grups molt nombrosos a altres ciutats va partir d' una convocatòria realitzada a Facebook per quatre persones. Una convocatòria realitzada completament al marge dels partits, dels representants d'una suposada democràcia que ja no representa els ciutadans.
Tot va començar per una cançó. O millor dit: una cançó va servir de catalitzador per al que ja existia: el descontentament i la frustració de tota una generació de joves portuguesos (i no només portuguesos) condemnada a la inseguretat, a la

precarietat, l'atur, a l'explotació. Des que el grup Deolinda va cantar per primera vegada " Parva que sou "(un pseudo-fado retratant la situació d'un treballador jove) al Coliseu de Porto, i després en el de Lisboa, es va convertir en un himne de protesta, i va servir d'espoleta perquè quatre joves decidissin crear un moviment, el de la "Geraçao à rasca" (alguna cosa així com "Generació en dificultats" o, més coloquialment, "Generació putejada") i convocar manifestacions per al dia 12 de març.

Diguem prou! contra el racisme i la xenofòbia

SOS Racisme

Estem assistint, d'un temps ençà, a un increment descarat del racisme a tots el àmbits socials, polítics i legislatius, que pot arribar a tenir unes conseqüències gravíssimes pel que fa a la retallada de drets i llibertats, i, molt especialment, com a atac directe als drets humans i al mateix sistema democràtic.
En un context de crisi econòmica que crea incertesa en la societat, la utilització interessada del missatge de la por i de la inseguretat està fent la ciutadania cada cop més permissiva davant una retallada sense precedents dels nostres drets i de les nostres llibertats.
Les vulneracions de drets es donen a tots els nivells:
A nivell europeu, amb l'aprovació de la Directiva de la Vergonya i l'expulsió de ciutadans i ciutadanes romaneses únicament pel fet de ser gitanes.
A l'Estat Espanyol, on mantenim centres de retenció i expulsió de persones que no han comès cap delicte, que anomenen Centres d'Internament per a estrangers (CIES) i que no són altra cosa que una versió light dels camps de concentració –i a Barcelona en tenim un, amagat a la Zona Franca.
A Catalunya, on som pioners de les mesures encaminades a criminalitzar la immigració com les normatives que mesuren les penes segons la nacionalitat de l'infractor. I no seria d'estranyar que tinguéssim l'ingrat privilegi d'exportar, a la resta de l'Estat, l'experiència del primer partit feixista i xenòfob de la democràcia postfranquista.
I a molts municipis, on malauradament es pateix el discurs inflamat i irresponsable de determinats líders d'opinió i partits polítics que estan dividint el veïnatge. Quin tipus de societat i de democràcia estem construint, si l'exclusió és la base de les polítiques dels que ens governen?
Constatem amb consternació que en el nostre país està prenent forma i guanyant seguidors el monstre de la intolerància.
Si continuem abonant el discurs de la por i de la inseguretat, si continuem estigmatitzant una part de la població a causa del seu origen, forçosament acabarem repetint un dels capítols més nefastos del passat europeu i constatarem , una vegada més, que el racisme mata.
Ara és el moment de trencar aquest silenci còmplice davant la vulneració de drets. Ara és el moment de recordar aquella Europa que es va alçar per dir MAI MÉS! Ara, que encara hi som a temps, és el moment de rebutjar discursos excloents i de construir una societat basada en la igualtat de drets i d'oportunitats per a tothom que asseguri la convivència i el bon veïnatge entre totes les persones.
Ara no és moment de vacil·lacions ni de mitges tintes; ara no és moment de mirar, amb els braços plegats, com es van deteriorant la democràcia i la convivència. Tant culpable com el xenòfob, és la persona que mira cap a una altra banda davant l'acció del racista.
I és per això que SOS Racisme fem una crida a tota la ciutadania catalana per manifestar el nostre rebuig a la situació actual; per fer palès que apostem per una societat justa i inclusiva, per la igualtat de drets i d'oportunitats; perquè volem viure i conviure en plena harmonia. En definitiva, per una plena i real democràcia.

Acte a Barcelona el 19 de març

El 19 de març es va fer al Passeig Lluis Companys de Barcelona un acte que, amb el lema "DIGUEM PROU. Contra el racisme i la xenofòbia. En defensa de la democràcia", va ser un crit de rebuig a l'escalada racista dels últims temps –cada vegada més alarmant-, un crit per dir prou a les retallades, discriminacions i restriccions, però alhora un crit constructiu, un crit en defensa dels valors democràtics, d'una societat diversa i de barreja.
Es tracta d'un esdeveniment que neixia de SOS Racisme, però al qual es van adherir nombroses entitats (socials, veïnals, de drets humans, sindicals, juvenils, etc.) i persones de Catalunya, entre elles la CGT, i que va constar de diverses intervencions i actuacions musicals. Un acte de posicionament polític, de denúncia, per a dir prou, que no acceptem més que el discurs reaccionari, excloent i feixista, propi de l'extrema dreta, vagi guanyant espais i vagi penetrant a la política del nostre país. Considerem que ara no és moment per vacil·lacions i per això, aquelles persones que apostem per la convivència i la cohesió social hem de sumar esforços per la defensa de la igualtat de drets i de la democràcia.

Judici cas Jona, judici de la Vergonya

Grup de Suport al Jona
www.absoluciojona.org/

El judici del cas Jona, realitzat el dia 1 de març, posa en evidència que els Mossos no van veure al Jona i que el tenien "fitxat" per la seva adscripció política. Ens trobem davant un nou muntatge policial contra persones compromeses i contra els moviments socials de Barcelona.
El judici contra Jonathan Ivorra pels fets del Forat de la Vergonya destapa les primeres contradiccions i falsedats flagrants emeses per alguns agents dels Mossos d'Esquadra. Un dels lletrats present en la vista oral va qualificar el cas com un "muntatge" contra els encausats.
Mentrestant, el primer agent que declaratva davant la jutgessa admetia de forma literal tenir una versió "esbiaixada" de la realitat, ja que no era al lloc dels fets i basava el seu testimoni en les imatges televises emeses per TV3 i BTV.
La Fiscalia i l'Ajuntament de Barcelona intentaven demostrar que Jonathan Ivorra estava organitzat i va participar en els aldarulls a través de les imatges televisives, qualificades per la jutgessa de forma categòrica com a "taques" on resultava impossible fer un reconeixement de ningú.
Posteriorment, l'agent policial va assegurar que va reconèixer Jonathan Ivorra només en aquestes imatges qualificades com a irreconeixibles per la pròpia jutgessa. A més, i a preguntes de la defensa dels encausats, l'agent va dir que ja el tenia fitxat per la seva militància a l'Assemblea de Joves de l'Eixample Nord, i que va decidir proposar la seva detenció un dia que feia una ronda pel voltant de casa seva, molt temps després de la manifestació que ha donat lloc a aquests fets.
A més, el mosso va haver de reconèixer que la seva feina policial es basa en el seguiment a moviments socials i veïnals de caràcter reivindicatiu, una pràctica que portaveus del Grup de Suport al Jona han volgut remarcar que recorda als temps del franquisme i demostra tant l'existència de fitxers polítics com la intenció d'alguns agents dels Mossos de perseguir i condemnar el Jona per la seva ideologia i activitat política.

Després d'aquest agents del Mossos, van declarar 9 agents més que van començar a deixar al descobert un rosari de contradiccions. Per començar, van reconèixer basar el reconeixement dels encausats en el seu propi "sentit", i no en les proves pericials, fisonòmiques i científiques que es requereixen en aquests casos, ja que en aquests 4 anys de procés no han aplicat cap tècnica d'aquest tipus.
Cap agent dels Mossos d'Esquadra no va ser capaç d'explicar a la magistrada perquè no es va detenir les persones que havien provocat els aldarulls el mateix dia dels fets, tot i haver presenciat els fets i l'existència d'agents de paisà entre els manifestants. Cap dels policies no va poder explicar perquè ningú va ordenar detenir o seguir les persones que havien provocat els aldarulls en el moment dels fets. Tampoc no van explicar perquè no es van recollir del terra els coets que suposadament havien llançat els acusats, com tampoc el perquè ni el Museu d'"Art Contemporani de Barcelona, ni cap de les persones que estaven al carrer, no havien presentat cap denúncia per danys.
Davant les declaracions dels agents policials, encadenant una contradicció rere l'altre, un dels advocats defensors dels encausats va expressar que, al seu parer, tot aquest cas és en realitat un "muntatge" policial.

200 solidàres donen suport al Jona

Unes 200 persones es van concentrar el dia 1 de març davant la Ciutat de la Justícia de Barcelona per donar tot el seu suport al Jona, el jove veí del barri de la Sagrada Família acusat de delictes de manifestació il·lícita, desordres públics i atemptat a l'autoritat pels fets succeïts en la manifestació contra l'especulació urbanística al Forat de la Vergonya, l'octubre de 2006.
Les persones concentrades portaven pancartes contra l'especulació i a favor de la seva absolució i de la resta d'encausats. Jonathan Ivorra va admetre haver comès el "delicte" de manifestació il·lícita, però negant qualsevol relació amb els desordres públics que es podrien haver produït i amb el presumpte atemptat a l'autoritat del qual se l'acusa.

Dinamita de cervell

Joan Salvat-Papasseit, 1894-1924

Ferran Aisa

Joan Salvat-Papasseit va néixer el 16 de maig de 1894 al número 93 del carrer Urgell de Barcelona, els seus pares eren barcelonins i els seus avis provenien de la província de Tarragona. L'any 1901, el seu pare, que treballava de fogoner en el vapor "Montevideo" propietat de la Companyia Transatlàntica, morí de tràgic accident a l'alta mar en el trajecte Barcelona-Cadis. La mort del pare va deixar la família Salvat a la misèria i els dos fills del fogoner, Joan i Miquel, foren acollits a l'Asil Naval Espanyol, que estava instal·lat en una corbeta ancorada al port de Barcelona. Joan Salvat-Papasseit residirà a la Tornado fins als tretze anys, aleshores surt al carrer amb una minsa educació molt marcada pel catolicisme i el patriotisme espanyol. El jove Salvat ho haurà d'aprendre tot al carrer...

Per la seva condició familiar, malgrat la seva intenció de voler estudiar, es veu abocat a fer d'aprenent de diversos oficis. L'any 1911 viu amb la seva mare i el seu germà al carrer Gignàs: "...en una escala -segons Joan Alavedra- mal il·luminada, bruta, plena de crits i de criatures". Seguint el tarannà de l'època, Salvat mantindrà un esperit obert i un gran afany d'aprendre. Amb els seus amics Joan Alavedra, Emili Eroles, Enric Palau freqüenten les casetes de llibres antics de Santa Madrona, es fan socis de l'Ateneu Enciclopèdic Popular i funden el Grup Antiflamenquista Pro Cultura. Les hores de lectura són fonamentals per la seva formació, a l'AEP llegeix Gorki, Kropotkin, Nordau, Reclus, Costa, Ganivet, Unamuno, Baroja, Azorín, Maeztu, France, Zola,Hugo, Tolstoi, Sué... A través del seu amic Josep Maria de Sucre, president de l'Ateneu, s'introdueix a la lectura de Verdaguer i Maragall. A l'AEP no solament col·labora a les tasques de la biblioteca sinó que participa activament a la secció de Literatura. El seu afany de saber no té límits per tant no és estrany que, molt aviat, s'immergeixi en el pensament de Goethe, Schiller, Nietzsche, Emerson, Ruskin, Ibsen, Maeterlinck...

L'estada a l'AEP serà molt positiva per Salvat, ja que pot assistir a les conferències que pronuncien destacats escriptors i intel·lectuals com Jaume Brossa, Marcel·lí Domingo, Peius Gener, Felip Cortiella, Gabriel Alomar, Eugenio Noel, José Nakens, Cristòfol Domènech, Eugeni d'Ors, Dídac Ruiz i, entre altres, Francesc Layret. Les seves lectures, el contacte amb els companys i la misèria de les fàbriques fa que prengui consciència de la situació social molt ràpidament.

L'any 1914 entra a formar part de la redacció de "Los Miserables", una publicació radicalment revolucionària, on firma els seus articles amb el nom de Gorkiano en homenatge a Gorky. És el temps en què fa amistat amb revolucionaris com Àngel Samblancat, Fernando Pintado, Lluís Capdevila, Mateo Santos, Diego Ramón, Plató Peig... Salvat-Papasseit viu una etapa de bohèmia i passà llargues hores fent tertúlia al Bar del Centro, a la Rambla. Allà coneix la cupletista Adela Margot, els habituals del cabaret

Au fond de la mer s'enamoren de la seva bellesa i li escriuen versos, Salvat, més endavant, també ho fa: "Un perfum de colors ha envadit a Margot /s'ha vestit de pressa / perquè hom no sabés de sa sina l'olor / sa posada una flor / damunt la roba fresca".

L'any 1915 s'incorpora a les Joventuts Socialistes de Barcelona on coneix Andreu Nin, a qui li dedica l'article '¿Quijotería o flamenquismo?' Salvat també publica articles a "Energía", "El Talión", "El Ideal de Aragón" i "Sabadell Federal". El mes de març de 1916 és condemnat a dos mesos i un dia de presó per un article sobre Portugal publicat a "Los Miserables". Desenfeinat, sense ofici i amb situació precària es veu obligat a cercar treball de guarda nocturn al moll de la fusta, anys més tard ho recordarà amb el poema "Nocturn per acordió", el poeta blasma: "Vosaltres no sabeu què és guardar fusta al moll..."

En aquesta època el poeta amb la seva mare i el seu germà petit viuen al carrer de Sant Miquel, 17; i poc després es traslladen al carrer del Carme, 108, a la barriada del Raval.

Pensador

Salvat aspira a ésser un pensador, si Xènius escriu el seu "Glosari" a "La Veu de Catalunya", ell escriurà les "Glosas de un socialista" a "Sabadell Federal", de moment encara ho fa tan sols en castellà. Salvat, que aspira a ésser com Ruskin, vol iniciar les seves glosses com si fossin "Les Set làmpades"..., i també vol seguir el camí de Nietzsche quan parla dels "Set segells", d'"Així parlava Zaratustra"; ell, Gorkiano, vol crear una gran obra "Les set llànties"... i emulant Ors vol ésser el nou glossador, però, del pensament socialista. Els seus escrits de "Glosa de un socialista", és el primer llibre previst, de set, que Gorkiano vol publicar per convertir-se en el gran pensador socialista català. Salvat impregna els seus articles de pensament, i, com el bon llaurador, sap que no es pot treballar la terra sense filosofia. En l'article 'Sartor resartus', títol d'un llibre de Thomas Carlyle, analitza el filòsof que féu tot un tractat sobre la forma de vestir de cadascú.

Quan el governador civil prohibeix els seus articles socials, iniciarà la seva trajectòria literària en català. En una carta a Joan Puig Pujol, director de "Sabadell Federal", diu: "Us envio un article en català per què el publiqueu, si no hi ha inconvenient, en el número de la setmana vinent. Com que és el primer que faig en català s'hi trobeu quelcom ho deixo a la vostra mà. A aquest del nacionalisme, dec dir-vos que aspiro a la formació d'un partit socialista a Catalunya actuant a la manera més catalana possible, i més anticatalanista, perquè aquí la burgesia té unes característiques ben diferents a la resta d'Espanya. Un partit socialista català anticatalanista, per què és precís fer propaganda en català, per a que el poble ens entengui, lo que no és tan fàcil en llengua castellana, sobretot en la propaganda oral".

El primer article publicat en català és 'La Nacionalitat i el Socialisme', el qual surt publicat a "Sabadell Federal" el juliol de 1916, fins al setembre n'escriurà altres quatre: 'El cas de Catalunya', 'Els sense pàtria', 'Un sentiment que es mor' i 'Pobles-Robinsons'. Salvat, en el primer escrit, diu: "Si una Nació és formada per homes llibertaris no existeix força al món per a dominar-la; si una Nació és formada per homes que no ansien redempcions, què els vindrà de pitjor que no duguin a l'ànima?"

En l'escrit titulat Pobles-Robinsons, hi escriu: "Els dies que els obrers de tot el món pensin més en llurs penes que en complir el desig del Capital, ja no existiran pobles; hi haurà el poble, entenguí's bé, sense fronteres; perquè els amos no en tenen, i això que s'hi engreixen com a porcs en el país on viuen".

Salvat-Papasseit freqüenta les tertúlies catalanistes de la Barceloneta, allà fa amistat amb joves com el sastre Salvador Miquel, el dibuixant Emili Ferrer i el jove poeta Tomàs Garcés. També coneix Daniel Cardona, que l'introduirà en el ambients separatistes catalans. Amb els seus companys fa gires polítiques a pobles dels Baix Llobregat com Molins de Rei i Martorell. Amb els amics de la Barceloneta acudeix a les activitats culturals dels ateneus, sobretot a les representacions teatrals i surt d'excursió per llocs propers a Barcelona.

El poeta avantguardista i la divina acràcia

L'any 1917, gràcies a l'ajuda d'Eugeni Ors comença a treballar a les Galeries Laietanes. Aquell mateix any funda la revista "Un enemic del Poble", resseguint l'ètica i l'obra de teatre d'Ibsen. És el moment en què trenca amb el socialisme i es declara partidari de l'acràcia, i a "Un enemic del poble" escriu: "Jo no vull allistar-me sota de cap bandera. Són el ver distintiu de les gran opressions. Àdhuc el Socialisme n'és una nova forma d'opressió, perquè és un estat nou seguidor de l'Estat. Seré ara el glossador de la divina Acràcia, de l'Acràcia impossible en la vida dels homes, que no senten desig d'una Era millor".

El 1918 publica, amb el pseudònim de Gorkiano, "Humo de Fábrica", articles que havien aparegut a "Los Miserables", "Justícia Social" i "Sabadell Federal". L''Exordio' de Gorkiano, article primer de les "Glosa de un socialista" i darrer d'"Humo de Fábrica", és una declaració de principis morals socialistes i una mena de clam marxista llibertari: "Por la perseverancia de nosotros vendrà la

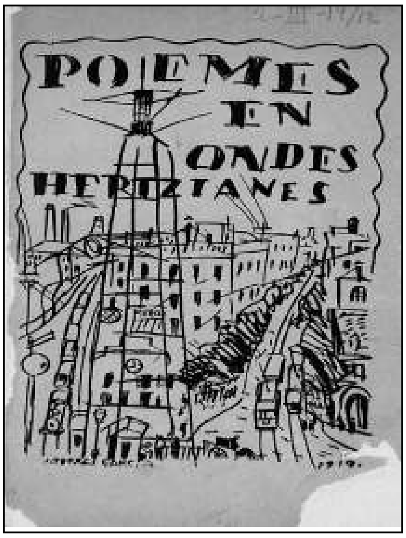
nueva Era. (...) Ciñe nuestra muñeca la honda de David; el Goliat es uno, el Estado burgués con toda su carroña repugnante: Militarismo, Iglesia, Capital. (...) La elevación moral la encarnamos nosotros. Ladrillo sobre ladrillo hemos hecho un castillo de estas glosas". Els escrits de Salvat són també una crítica contra el reformisme dels partits socialistes en una Europa en guerra: "El Primero de Mayo que la Internacional ha hecho en las naciones neutrales a la guerra no ha sido socialista. Nadie ha visto juntarse bajo la roja ensenya a hombres que sus Estados declaran enemigos. Las manifestaciones han sido imitación de aquellas procesiones que aún hacen los católicos en la mísera España. ¡Levantaos!, ¡levantémonos! Que no seamos nunca un valor de ficción..." Salvat manifesta que el socialisme, per les seves lectures de Kropotkin, no és una altra cosa que solidaritat i recolzament mutu; i, sobretot, considera que el ressorgiment socialista és cosa de la joventut: "¿Qué más cosa que amor significa ayudarse? Esto es el socialismo. He aquí en que hemos faltado: en no ser tan hermanos como nos prometimos". El glossador socialista torna a cercar el seu fuet, com el Crist de Styca, per fer fora del temple els filisteus: patrons, estadistes, polítics, catòlics, militars, reis i papas, i a Lo que conviene a España, diu: "Ningún pueblo del mundo será libre, en tanto no cambie la gran fórmula inglesa "el tiempo es oro", por esa otra sublime: "el tiempo es libertad". (...) ¿Dónde está un hombre justo, que no lleve un revólver sino un libro, que no sea un soldado pero si un misionero de la libertad?"

Amor i malaltia

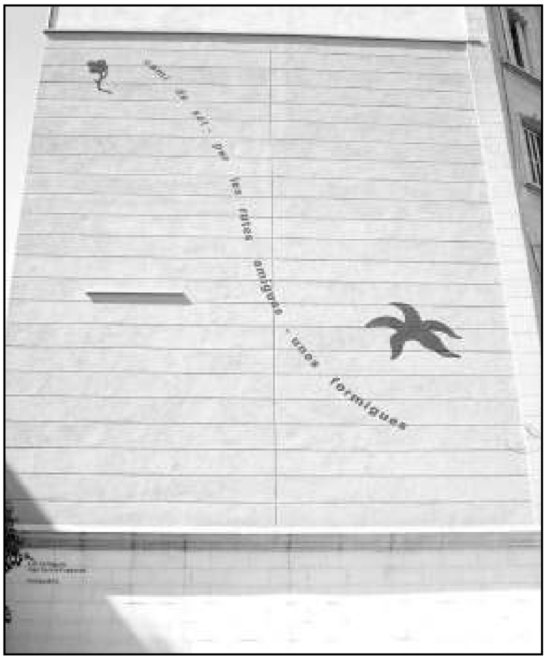
El dia 7 de juliol de 1918 es casa amb Carme Eleuterio, una modista del barri de la Barceloneta, amb la qual tindrà dos filles, Salomé i Núria. La família lloga un pis a la plaça d'Espanya, és l'època en què agafa la fatídica grip. Poc després es trasllada a treballar i viure a Sitges per regentar una botiga de Santiago Segura, l'amo del Faianç Català, precisament vivint a aquest poble del Garraf empitjora la seva malaltia.

Salvat ha de fer cura de repòs a Torrebonica (Terrassa) i després torna a Barcelona per anar a viure a la Barceloneta, al carrer Doctor Giné i Partagàs, la casa dels pares de la Carmeta.

A la Barceloneta continua la seva relació amb els seus amics lletraferits, el grup publica les revistes "Psiquis" i "Mar Vella". Els següents anys seran els de la dèria poètica i els de la seva malaltia. Des del seu lloc de treball a la secció de llibreria de les Galeries Laietanes entra en contacte amb els escriptors i els artistes catalans, uns perquè van a la botiga a comprar revistes d'avantguarda i els altres perquè formen acudeixen a la tertúlia de l'Associació Les Arts i els Artistes. Salvat es relaciona amb els artistes noucentistes: Xavier Nogués, Joaquim Sunyer, Francesc Pujols, Manolo Hugué, Manolo Humbert, Josep Obiols..., i els escriptors: Josep López Picó, Josep M. Junoy, J. V. Foix, Josep Pla, Josep M. de Sagarra... També fa amistat amb altres artistes que l'influiran en el seu camí cap a l'avantguardisme com Joaquim Torres-García, que acaba d'abandonar el noucentisme per girar rumb cap a l'evolucionisme; i Rafael Barradas, que li mostra el vibracionisme plàstic. Aquest dos artistes col·laboraran estretament en les seves publicacions com "Un enemic del Poble" i "Arc Voltaic", aquesta darrera presenta un dibuix a la coberta del jove pintor Joan Miró. Són els anys de l'avantguarda i el poeta Salvat-Papasseit se sent avantguardista i publica el seu primer llibre de versos, "Poemes en ondes hertzianes", sota el segell de la Mar Vella.

Salvat-Papasseit es posa en contacte amb els escriptors avantguardistes i ultraistes i manté correspondència amb Marinetti, Van Doesburg, Petronio, Gómez de la Serna, Guillermo de Torre... Aquest darrer és l'autor del "Manifiesto Vertical", Salvat, li escriu: "Aquí no se publica, si no es La Revista, no hay otro periódico que tenga un verdadero o relativo interés. En cuanto a La Revista mi influencia no existe: Yo estoy en la otra calle, o sea en la otra parte de la barricada. A pesar de todo para estrechar más fuerte nuestros lazos de amigos dedme usted a conocer su Manifiesto sea entre propiteurs camouflés y otras cosas que haga. Se lo agradeceré. Mi Ploma d'Aristarc i mi Arc Voltaic ja no veran la luz".

Els mandarins noucentistes no solament s'oblidaven de Salvat, sinó que menyspreaven la literatura d'avantguarda en general i la ultraista en particular. Salvat-Papasseit en canvi és lloat per la publicacions ultraistes espanyola i per les revistes d'avantguarda europea enmig del silenci dels "directors" de la literatura catalana. Dídac Ruiz, un dels seus mentors, escriu a "El Poeta Civil i del Cavaller: "Sense por d'incorre en equivocacions, pot afirmar-se que la vida dels homes sobre la terra és una tendència a la universalitat. Cada agrupaments d'homes, cada família, cada pàtria, -cada nació natural-, forma la síntesi de la humanitat íntegra. I quan la Humanitat, al fons etern, és descoberta sota la superfície de l'agrupament, s'encén l'entusiasme, -l'entusiasme que fa cantar-, neix el Poeta".

Salvat és poeta civil i cavaller heroic, però també home entusiasta, defensor de les causes justes, "poetaavantguardistacatalà"; i, a més, irradiador del port... Si el far del port irradia llum a la seva obra, també ho fa a la seva vida quotidiana i la seva lluita. El port i el paisatge barceloní ocupen un lloc destacat en la seva poesia... Quan acudeix al sanatori de Cercecilla, a peu del Guadarrama, l'enyorança de Catalunya li fa escriure poemes d'exaltació conspirativa per la llibertat de la seva terra i seguint el seu mestre Ruiz, escriu: "Podeu aplicar els raonaments universals al cas concret de Catalunya. I als pessimistes, als que no creuen possible la "liberació" per l'única raó que ja no la tenen, recordeu-los, si us plau que les coses són espiritualment abans que siguin realment; que l'ideal de llibertat precedeix el fet de la "liberació"; que, en una paraula, les plantes respiren abans que tinguin els òrgans específics de la respiració. Sentiu-la, la llibertat, per a fer-vos dignes de tenir-la un dia. Sentiu-la, pera exigir-la; feu-la carn vostra. En veritat vós dic que'l Poeta vindrà a vosaltres".

La proliferació d'articles d'opinió, crítiques d'art, pensaments, aforismes, contes, poesies i manifestos omplen el tarannà del jove poeta tuberculós. Salvat-Papasseit col·labora a les publicacions ultraistes espanyoles "Grècia", "Ultra", "Tableros", "Cosmópolis"..., i a moltes altres catalanes com "La Columna de Foc" (Reus), "Terramar" (Sitges), "El Dia" (Terrassa), "Paraules" (Sabadell); i les de Barcelona "Vell i Nou", "Som!", "L'Instant", "La Revista", "Almanac de Poesia", "La Publicitat", "La Sardana", "La Mainada", "Vida Americana", "L'Idea", "L'Estat Català"... I ell mateix en crea d'altres com

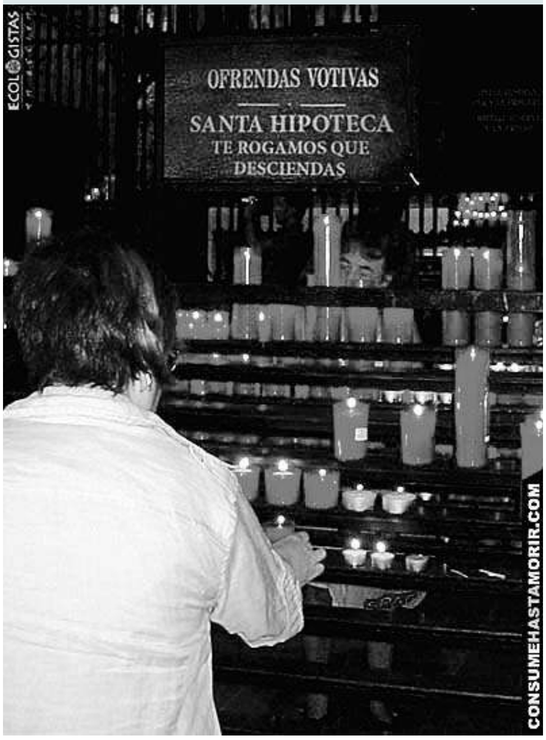

"Proa" (1921). A partir d'aquell mateix any el poeta viurà llargues estades a sanatoris per fer cura de repòs, però la seva febre també és poètica i en poc temps publica els llibres: "L'irradiador del port i les gavines" (1921), "Les conspiracions" (1922), "El Poema de la rosa als llavis" (1923) i "La Gesta dels estels" (1923).

Els seus manifestos són també una gran aportació a la literatura i al pensament català del segle XX: "Sóc jo que parlo als joves", "Concepte de poeta", "Contra els poetes en minúscula, primer manifest futurista català", "Missió de Catalunya"..., i els seus aforismes nietzschians publicats a "Un enemic del Poble", Mots-Propis. Des de les Galeries Laietanes i amb col·laboració del seu germà Miquel crea l'editorial Llibreria Nacional Catalana, on publiquen llibres d'autors como Tomàs Garcés, Xavier Nogués, Josep Maria de Sucre, Francesc Pujols...

La crítica de Salvat vers el món literari del seu temps marcat pel noucentisme apareix a la revista de Sabadell, "Paraules", en què publica el maig de 1923, 'Una generació sense esperit', un escrit que val la pena reproduir perquè ha estat massa temps silencia pel poder literari català: "Els petjaments que dicta Eugeni d'Ors són el fracàs de Xènius. Xènius no va triomfar; va aconseguir sotmetre. Els petjaments que es diuen contra Xènius són, però, el fracàs d'una generació. Tot just parleu amb ell us podeu adonar que no cerca creients, però cerca criats. Criats de bon to, és cert, però només criats. I es pot assegurar que pots homes com Xènius s'han sentit tant dir: amo. Així quan va partir molts van quedar-se

Contraanuncis

en vaga, mena de dactilos o màquines parlants que tan sols repetien el que el vespre portava el Glossari. D'entre els desocupats algú se n'ha adonat que feia un mal ofici, i algú ha volgut tornar-s'hi. Però el mal ja està fet. Pel fracàs de Xènius ens podem donar compte d'una generació sense esperit. L'escola de la Lliga i la Lliga mateixa, i, encara, La Revista. L'argument d'En Cambó són els 25 anys de santa persistència, al costat la fal·lera d'altres grups catalans que mai no han arribat, per idealistes que siguin al decenni. (...) Cal només procurar que la generació que ara comença sinó de la Lliga, i si pot ser, tampoc de "La Revista". La nostra escriu amb por, ha estat improvisada, com els criats de Xènius. No fa molt jo invitava d'envair "La Revista", d'assaltar-la de cop: no hi ha gent prou capaç. Ja fora una altra cosa si no hi cabéssim tots, la virtut de la Lliga, el pecat de la Lliga. Avui López-Picó pot dir com ha vist néixer i morir molts d'esforços. "El Camí", amb Josep Pla i Marià Manent; "Mar Vella", amb Garcés; "Terramar", "Monitor", amb Josep Carbonell i amb J. V. Foix; "Trossos" amb En Junoy. "L'Instant"... de mort violenta: Una generació sense esperit que debatia amb Xènius la seva llibertat. Avui fora "L'Instant" el tom més preciós de les publicacions de Catalunya. Ha poguts mantenir-se "La Revista" només, la vocació d'un home singularment heroic perquè així fos possible, l'autor d'"Amor Senyor", qui no ha pogut juntar l'èxit resplendent de voluntat la vibració constant que caldrà exigir a tota fulla nova guia de l'intel·lecte català. El pecat d'En Picó haurà estat la indulgència. No ha fet mai concessions. Mai no hem sabut ben bé quins eren redactors de "La Revista", quins col·laboradors. Quina promesa autèntica, quina realitat calia per entrar-hi. "Índice", de Madrid, és, amb el sacrifici, una valoració. Homes de tots els grups, la pura selecció de tots els grups, diuen que hi cap tothom, però no hi cap tothom. Amb aquesta actitud hom pot bastir un temple, per castellà que sigui: amb l'actitud d'aquí bastiríem un rengle de casetes barates. I ara deixeu que parli del pecat essencial: manca liberalisme, un porxo, català, però de cara al món. La derrota d'Espanya és que no té balcons. Homes com l'Alomar, con l'Ors potser, al principi, han hagut de marxar, perquè eren més oberts a tota comprensió. Dídac Ruiz, també, qui ja era ciutadà de Catalunya. En Josep Pijoan, Joaquim Torres-García. Hi ha llocs on cap tothom per la dita mateixa del poeta que tothom no és ningú. Els petjaments d'Ors són els fracassos de Xènius, qui va haver estat el primer de quedar-se. Tots quan marxin fracassen; però cal que els qui es quedin no sigui pel silenci, planer i improductiu. En Cambó ha pogut dir: la Lliga és Catalunya –fins s'ha demostrat que era sols un programa. Encara hi ha programes que no s'han declarat".

En retornar de la seva estada al sanatori del Vernet, cercant millors aires pels seus pulmons, se'n va a viure a una torreta amb jardí, al carrer Pujolet d'Horta, però el 1923 retorna al centre de Barcelona instal·lant-se en un modest pis, al número 64 del carrer Argenteria. El febrer de 1924 mor la seva filla Salomé, uns mesos més tard, el 7 d'agost a conseqüència d'una pneumònia crònica mor Joan Salvat-Papasseit., aleshores només tenia 30 anys. L'octubre de 1925 apareix el seu darrer llibre de poemes, "Óssa Menor" i un any més tard "Els nens de la meva escala".

Joan Salvat-Papasseit ha fet un llarg camí de trenta anys, pobre, orfe, autodidacta..., però, lector incansable, pensador, crític, avantguardista i, sobretot, poeta en majúscula, altiu, valent, heroics i sincer.

Títol:
Dos poemes de Joan Salvat-Papasseit
(Recuperats per Ferran Aisa i Mei Vidal i publicats al llibre "Joan Salvat-Papasseit,1894-1924", Base, Barcelona, 2010).

DIVISA: L'HEROI

Sota l'alzina fronda
ha caigut ferit
l'embolcalla la boira
i avença la nit.
-Adéu, oh dona amada,
que sota el portal rodó
de cara la mar blava
vas fer el darrer petó.
-Adéu, oh Pàtria meva,
adéu, oh llibertat!
la terra esclava encara
ja revindrà aviat.
La sang que es vessa
és el millor escrit
sens tu, els savis de la terra
no n'haurien reeixit.
La boira davalla
se n'entra la nit
allí baix passava
l'esquadró enemic...

DIVISA: L'ESCLAU

Vine, tirà, mira el gest de l'esclau
-el teu fuet no és prou dur ni el flagel·la.
Mira el seu gest. Trencarà els teus lligams
sota l'afront, i t'ajupirà a terra.

Quan l'abaties llençava un gran crit
i era el darrer, que un batec ofegava.
Sota el panteig veu la llum d'un matí:
cada foguera serà una venjança.

Cada foguera un coltell esmolat,
sota el seu crit el teu fuet una canya.

Un enemic del Poble
FULLA DE SUBVERSIÓ ESPIRITUAL
J. SALVAT PAPASSEIT

Un enemic del Poble

Déu

Mots - propis

Aleix Maximovich Pieschkof

De "La Musa condemnada"

Consells als artistes

J. SALVAT PAPASSEIT

"Sara, una mujer de temple": Documental sobre Sara Berenguer

SP Comitè Confederal CGT

"Sara, una mujer de temple" és un DVD editat per CGT. Produït per Zer Ikusi A, Iruñea, 2010. Durada: 46 minuts.

Dintre de les iniciatives que la CGT ha portat a terme aquest últim any amb motiu de la commemoració dels 100 anys d'Anarcosindicalisme, se'ns va brindar l'oportunitat de disposar i editar part d'un treball que el col·lectiu "Zer Ikusi A" d'Euskal Herria està muntant sobre Dones Lliures.

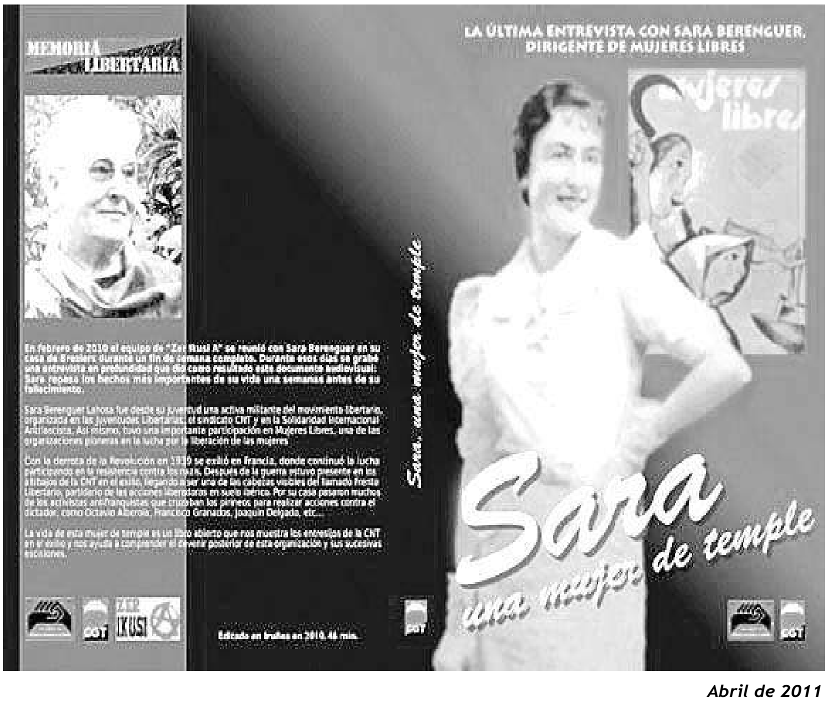
El material recopilat sobre Sara Berenguer, activa militant del moviment llibertari (Joventuts Llibertàries, CNT, Solidaritat Internacional Antifascista i Dones Lliures) ha estat suficient per si sol per a editar un monogràfic dedicat a ella i, per tant, a les circumstàncies històriques que la van envoltar.

L'última entrevista amb Sara Berenguer, dirigent de Dones Lliures: al febrer de 2010 l'equip de "Zer Ikusi A" es va reunir amb Sara Berenguer en la seva casa de Beziers durant un cap de setmana complet. Durant aquests dies es va gravar un entrevista en profunditat que va donar com resultat aquest document audiovisual, en el qual Sara repassa els fets més importants de la seva vida unes setmanes abans de la seva defunció. La vida d'aquesta dona és un llibre obert que ens mostra les interioritats de la CNT en l'exili i ens ajuda a comprendre l'esdevenir posterior d'aquesta organització i les seves successives escissions.

S'ha enviat a les Federacions Locals un exemplar del DVD editat, per a la seva difusió en els seus àmbits, i informem que, en un nombre molt limitat, està disponible per a sindicats i/o companys que puguin estar interessats, al preu de 6 euros per unitat (per a ens de la CGT).

En aquest enllaç podeu veure unes imatges del DVD: www.youtube.com/watch?v=AU40J2jfySI

Per a comandes, dirigiu-vos per favor al correu electrònic spcc.cgt@cgt.es o per fax al 91 445 31 32. Per a qualsevol aclariment sobre els enviaments contactar amb Paco Serrano.

Contra els poetes amb minúscula

Primer manifest català futurista

Joan Salvat Papasseit

1 Cerqueu arreu de la nostra península d'Ibèria -Catalunya, Castella, Galícia-Portugal, Andalusia, Euskadi- i enlloc no trobareu aquesta grossa empenta de nomenats Poetes com aquí entre nosaltres catalans. Separats com estem de la resta d'Espanya per la nostra cultura superior i cremant (cal recordar la influència més que funesta avui als espanyols del Valle-Inclán el "chivo" i del Rubén Darío, gats de vi inflats de vent que és tota la cultura hispanoamericana) ens havem deixat dur per la mateixa empenta, i perquè ells no valien, havem també nosaltres prescindit de valer. Després de Maragall, Poeta ple de fe i de romanticisme, que és el que més escau a tot Poeta, no es troba a Catalunya un Poeta veritat i representatiu. -Quan la cosa bé vol dir que encara que es publiquen trenta o quaranta llibres de versos tots els anys, la majoria inèdits, joves apareguts de suara mateix, no per això es mou res entre nosaltres en un aspecte nou, ni sincer, ni valent.

2. Coneixem el poeta qui publica cada any un o un parell de llibres -proesa matemàtica encara que no ragi; coneixem el poeta qui a dotze anys ja escrivia com Bernat Metge ho feia, i avui ja no en parlem; coneixem el poeta qui jutja els demés per si saben o no embrutat trenta fulls a tall com ho faria la màquina d'escriure, que vol dir que ell els omple o que ell es veu capaç d'omplir-ne més i tot; coneixem el poeta que vota per a que un llibre deixi de publicar-se si no n'admet l'Església el contingut, i en coneixem cent més que així s'hi afegirien; perquè la qüestió és viure, arreplegar el que es pugui i que es tracta d'això precisament. Però no coneixem, fora d'aquests que hem dit i als quals el blanc rebost els ha fet que perdessin tota altivesa digna de Poetes -cap Poeta veritat, ni modern del temps nostre, ni soldat cavaller, i a fe que ens fa una falta que s'acosta a l'angoixa.

3 Entre els pecats mortals que els teòlegs castiguen, hi falta aquest enorme que no mereix perdó i que és el convertir-se en homes pràctics: aquells bons cristians que es feren amb Jesús, no ho saberen mai ésser. -Aquests poetes nostres, s'han penyorat l'espasa pel bastó de passeig, llibreraran un dia Catalunya amb una reverència. La suor que acompanya a les comoditats els ha ablanit la lira. Es així que hom no hi troba ni la virior de Whitman, ni l'alè de D'Annunzio, ni el batec tremolós, imperceptible quasi, però etern, de les nines d'Homer.
No sabríem entendre la petja del Poeta sinó en la dignitat que hi deixa segellada. Perquè com l'entendríem si no en una actitud de dignitat? Si tinguéssim Poeta, aquest seria, amics, un home independent. Potser, potser i tot, fins ni escriuria versos... Cada gest d'aquest home, cada

mot d'aquest home seria com un vers. Signaria una ratlla, i aquesta sola ratlla podria no pertànyer a cap alexandrí, podria no sonar a les pobres orelles dels doblegats versaires a preu fet, però amb aquesta ratlla tindríem un Poema. -Si tinguéssim Poeta no hi hauria editor que llances gastaments.

4 Recomanem encara aquell nostre treball que vàrem titular Concepte del Poeta. El Poeta d'avui és el Poeta d'avui i no el d'ahir. Per molt que se'ns repliqui que hi ha quelcom que espera ésser cantat tots els temps, l'estàtic clar de lluna malaltís, nosaltres preferim, sense fugir d'això si ens és indispensable, cantar l'home ferreny qui es capbussa en les ones, a la platja o a alta mar, el que s'ha capbussat tota la vida i el que es capbussarà tota la vida. Homer, si va cantar els rems de la victòria, fou perquè en els seus temps per la força dels rems s'obtenien victòries; en Marinetti avui cantarà els cuirassats, els aeroplans frenètics i les boques de foc dels monstruosos canons. -Lliurarem Catalunya per la força dels rems?

5 Jo us invito, poetes, a que sigueu futurs, és a dir, immortals. A que canteu avui com el dia d'avui. Que no mideu els versos, ni els compteu amb els dits, ni els cobreu amb diners. Vivim sempre de nou. El demà és més bell sempre que el passat. I si voleu rimar, podeu rimar: però sigueu Poetes, Poetes amb majúscula: altius, valents, heroics i, sobretot, sincers.

"Contra els poetes amb minúscula", juliol 1920.

L'enemic del poble: Joan Salvat-Papasseit

Jordi Martí Font

Estem faltats de memòria o senzillament, no en fem prou ús. Ho ignorem gairebé tot, a nivell col·lectiu, del que vam estar, dels referents que teníem i de què va passar que ens pugui servir per encarar el que ens ve a sobre. O potser és desconeixement infinit, no ho sé. Però no, que a cada institut hi ha un mestre o una mestra que ens en parla i ens diu qui era i què feia aquest i l'altre i ell també. Sí que en sabem, pels llibres de text; sí que en sabem, de la seva importància, però tampoc hem de pretendre que qui mana ens doni tota la formació necessària per a l'alliberament, ens cal buscar-la i construir-la. I dins d'ella, ell n'és una peça clau, la clau de volta m'atreviria a dir. Tot i això, feia massa anys que el nostre poeta, català avançat, avantguardista, anarquista, socialista i independentista, humà davant de tot, l'home entusiasta, Salvat-Papasseit, restava desaparegut de les nostres llistes de coses recordables, rellegibles i reescoltables. I així ens va: l'Ovidi, Pedrolo, Capmany, Fuster, Salvat... Massa oblidats, massa semblances entre ells, massa factors que ens porten a malpensar de totes elles i de tos ells, dels altres.
Avui pels llibertaris que no saben què són ni d'on vénen, Salvat seria titllat de "segurata" perquè va guardar fusta al moll, mentre deia als burgesos que ells no sabien què era guardar-ne...
Entre els independentistes i punt que no miren més enllà de l'ara, seria un botifler perquè escrivia sovint en espanyol els articles socials, la colla dels d'"Humo de fábrica"...
Els socialistes del PSOE-GAL i no els de "La Justicia Social" de Reus,que era on escrivia, li dirien "traïdor", "boig", "traïdor"...
Els altermundistes li dirien que no és bo de dir que no és segura l'ombra de l'Islam, malgrat el vi faci sang i la carn, carn...
I els nens de la seva escala el mirarien cantar -sense entendre res de res- crits de guerra per als adolescents que no eren encara prou grans, tan pocs com en queden... i riurien, perquè no se'l creurien, tan nyicris com era.
Durant trenta anys, de 1894 a 1924, orfe als set anys i acollit al vaixell insalubre de l'Asilo Naval Español, un home entusiasta es va aixecar cada matí per escriure poemes en ondes hertzianes i conspirar per esdevenir germà de la divina acràcia, Gorkià en definitiva i mai amb punt i final. Va somiar en veu alta subvertint les formes, primer, i trencant els límits dels continguts, després. Tanta vida que vessava arreu no podia contenir-se ni prendre camins de seny, ni falta que li feia. Ni contenir-se. Ni tan sols esdevenir una vida mig moderada allunyada de la vida de poeta: "sigueu poetes amb majúscula!". Per tot això era imprescindible, als déus, encomanar-li la mort per tal que la rebés en forma de tuberculosi. I morís després amb el coixí curull d'ous plens de vida nova, que no de serps sinó d'osses majors, majors, majors... en què sexe i revolució eren un. Tal com haurien de ser sempre.
Ara sembla que torna a la primera línia amb una biografia del Ferran Aisa i la Mei Vidal publicada per l'Editorial Base continuació d'aquella dels mateixos autors publicada fa uns anys per Virus Editorial. Fa no res podíem llegir la seva Obra Completa finalment. I ara, també, llegir i mirar i tocar el catàleg de l'exposició, un llibre que visualment hagués agradat fins i tot al mateix autor, sense cap mena de dubte. Tanca l'espai de Salvat l'exposició que fins a principis d'abril es pot veure i gaudir al Centre d'Art Santa Mònica de Barcelona.
Oblidada per una transició del no-res, que era Franco, al poc més que res, que és aquest tros de democràcia burgesa, la vida de Salvat apareix i desapareix de la primera fila a ritme de moda, però tothom qui tingués un mínim de sensibilitat, social, nacional o humana, l'hauria de valorar en la seva justa mesura. Sempre, independentment de les modes.
I fins aquí arriba el que es donava? Doncs no, ja que ben aclarit no es donava res, si no és la consideració de primer dels nostres clàssics al poeta que es va enfrontar a la classe dominant amb les armes de les lletres i l'olor tinta. Que va esdevenir el primer, dels que mereixia els besos primers i sempre va tenir clar que res no és mesquí. Ni cap hora és isarda!!!

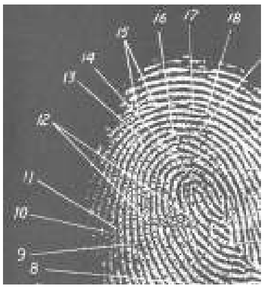

Fora de control

Jaume Fortuño

Teorics com Foucault o Deluze, han identificat les formes de control social que es succeeixen al llarg de la història d'acord amb diferents tipus de societats; les de sobiranía, les disciplinaries i, finalment, les de control. En el text "Postdata sobre les societats de control", Gilles Deleuze, analitza el pas de les societats disciplinaries, sorgides els segles XVIII i XIX i que culminen a principis del XX, a les societats de Control, etapa al principi de la cual ens trobem.

Per a Deleuze, les societats disciplinaries es caracteritzaven, entre d'altres coses, per el fet que les seves institucions de control social (escola, fàbrica, presó...) eren com episodis tancats i succesius, amb principi i final, i en els que d'un es passava a l'altre. A les societats de control ja no; a l'escola t'estás preparant per al mercat laboral, però a la feina has de seguir duent a terme formació continuada. Les ciencies de la salut o la criminologia ja no es limiten a aquells que presenten una patología o han comès un delicte, sinó que incorporen criteris de prevenció, grups de risc, etc. que medicalitzen i criminalitzen a sectors socials sencers així com un munt d'aspectes que abans restaven fora de la seva influencia.

El sistema ja no es un capitalisme de producció, centrat en la compra de matèries primes i l'elaboració de productes per a la venta, que enmarca la seva activitat a la fàbrica. El capitalisme de les societats de control es un capitalisme de mercat; compra productes acabats i ven serveis, la empresa substitueix a la fàbrica. I l'empresa és quelcom molt més dispers, voluble i plàstic que la fàbrica; en un moment on se'ns ensenya que "les empreses tenen ànima" i on les empreses son persones jurídiques amb tots els drets però que no poden ésser jutjades per cap tribunal. La empresa penetra a l'escola, l'hospital, la presó, la família… i el marketing esdevé la nova forma de control social; totes les institucions de socialització i resocialització deixen d'ésser espais diferenciats per a estar lligades i escolpides en una matriu estructural i ideològica.

En un mon on el mateix règim de domini va des de l'escola fins a la feina, des de l'hospital fins a la presó, des de la família fins als mitjans de comunicació, i les fronteres entre tots aquests espais s'esvaeixen alhora que el seu contingut s'homogenitza i s'apodera del pensament de l'individu i de l'espai públic, la cadena del control sembla encara més fèrrea que la de la disciplina. Deleuze diu "l'home tancat ha donat pas a l'home endeutat", alhora que els diners han deixat de sustentar-se en les reserves d'un material preciós per a ésser, literalment, xifres que algú tecleja en una pantalla.

A les societats disciplinaries, els obrers van sabotejar, confrontar i prendre els seus llocs de tancament, les fàbriques, fent variar la correlació de forces i aconseguint les conquestes que ara veiem desmantellar. Però es pot fer el mateix amb l'endeutament al que avui se'ns sotmet pel sol fet de viure o amb la precarietat que l'empresa ens obliga a acceptar per tal de poder treballar? Per a Deleuze això dependrá, en gran mesura, de que ens adonem de com ens utilitzen i en aquest punt es pregunta per si els sindicats serán capacos d'adaptarse a aquestes noves circunstàncies o si deixaràn pas a noves formes de resistència i de lluita.

L'escenari no sembla ser encoratjador; amb bona part dels que viuen del seu treball culpant de la crisi a immigrants i embargats, i recolzant que la policía, o inclús l'exèrcit, esclafin vagues, en un món on les antigues lluites s'han concertat per a desmantellar les concessions assolides i on el control sembla haver estat tant implacable com per a esborrar la noció de classe i la paraula conflicte de la ment del treballador.

Potser per a sobreviure, la lluita sindical necessiti mirar més amunt de les reivindicacions gremials per a articular-se a noves, o velles que hem oblidat, formes de lluita que puguin confrontar formes de control sempre canviants i renovades. L'autogestió dels propis treballadors a empreses que han fet fallida, a les coperatives fetes des d'abaix, el paper del treball temporal, dels precaris i dels aturats, o de moviments socials que han lluitat colze a colze amb els treballadors a les últimes vagues, son realitats a les que l'anarcosindicalisme no pot donar l'esquena.

De poder llegir les formes de control sobre els que vivim del nostre treball i de ser capaces d'escriure les formes de resistència que facin mal de debò al poder, en dependrà la vigència de les nostres lluites.

Vaig sortir per...

Fatna Afid, dona marroquina

Vaig sortir el 20 de febrer per una escola pública, gratuïta i de qualitat.

Vaig sortir pels nostres fills en atur, per la injustícia que estan sofrint els nostres companys ferroviaris.

Vaig sortir contra Abass El Fassi i la seva implicació en l'escàndol de la Najat, contra tots els escàndols d'aquest govern.

Vaig sortir contra el robatori perpetrat contra els camperols als quals se'ls ha expropiat les seves terres deixant-los en la misèria i en la fam.

Vaig sortir pels treballadors de Mornatex acomiadats pel tancament de l'empresa, davant la passivitat i la política d'oïdes sordes de les autoritats.

Vaig sortir perquè vull saber la sort dels nostres màrtirs, de Ben Barka, del Houcine, de Abdelatif Zeroual….i una llarga llista.

Vaig sortir pels marroquins que moren en la porta dels hospitals.

Vaig sortir perquè no segueixin robant les nostres riqueses, la nostra pesca, els nostres fosfats.

Vaig sortir contra la falta d'independència del poder judicial.

Vaig sortir perquè no manipulin les eleccions.

Vaig sortir contra la política que ens va dur a les pasteres de la mort.

Vaig sortir contra la "hougra" que sofreixo com dona en l'herència, el matrimoni, l'educació, el treball.

Vaig sortir contra els que roben els diners públics.

Vaig sortir contra els traficants de drogues i les xarxes de prostitució que comercien amb les nostres filles.

Vaig sortir en solidaritat amb les persones expulsades de les seves barraques i llençades a dormir a l'aire lliure.

Vaig sortir contra totes les multinacionals que no respecten el codi del treball.

Vaig sortir contra les privatitzacions que ens estan robant els serveis públics.

Vaig sortir per la separació de poders i per una constitució democràtica.

Vaig sortir per a dir prou, prou de burles, cadascun i cadascuna ha d'assumir la seva responsabilitat històrica.

Vaig sortir, seguiré sortint per a aconseguir dignitat, llibertat i democràcia. Surto en suport als meus dos fills que m'han explicat el que és la solidaritat i la unió. Per ells i pel futur dels nostres fills Per un Marroc constitucional, de llibertats i democràcia. Surto per a dir Prou a 50 anys de falta de serietat. Necessitaria més de 50000 folis per a expressar les meves reivindicacions d'aquests més de 50 anys d'humiliacions.

Receptes...

Panades de Mè amb Cabell d'àngel(*)

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

Per a la pasta
Una tassa d'oli d'oliva
Una tassa d'aigua
Mitja tassa de saïm
Un pessic de sal
La farina que demani

Per al farciment
800 g carn de mè (xai)
12 trossos de sobrassada
12 trossos de xulla
150 g cabell d'àngel
Unes fulles de moraduix
Unes gotes d'oli d'oliva
Sal i pebre bo

Elaboració:

Mesclau tots els ingredients de la pasta dins un bol, llevat la farina. A continuació afegiu-hi la farina fins aconseguir una pasta manejable i homogènia. Dividir la pasta en 16 pilotetes iguals, 12 per formar les cassoletes i 4 més, que dividirem en dotze, per fer les tapadores de les panades. Ja haurem trossejat la carn a trossets petits i trempada amb unes gotes d'oli, sal, pebre bo i el moraduix. També tindrem preparats els bocinets de sobrassada i xulla, tallats petitets. És el moment de començar a fer les panades. N'han de sortir dotze.

Agafau una de les pilotetes de pasta i fais una cassoleta. Col.locau els trossos de carn i un parell de trossos de xulla i sobrassada. Damunt de tot això posau-hi un poc de cabell d'àngel. Cobriu les cassoletes amb les tapadores, ajuntau i torçau les voreres donant-los la forma clàssica de la panada. El dibuix és diferent segons el farcit. Foradau lleugerament la tapadora amb les puntes d'una forqueta.

Quan totes estiguin fetes, enfornau-les amb el forn, prèviament encalentit, a una temperatura de 190º uns 45 minuts.

Bon profit!!

(*) Aquesta recepta torna de pasta dolça pel cabell d'àngel i la vaig aprendre del mestre Toni Pinya. Pels que no els agradi la dolçor de la pasta n'hi ha prou amb eliminar el cabell d'àngel. A Mallorca empram el vocable xot o mè. Xai és més corrent a Catalunya.

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Una jornada particular

Joan Canyelles Amengual

El maig de 1938, amb el motiu de la visita de Hitler a Itàlia, s'organitza a Roma una espectacular desfilada militar. A un edifici de pisos tothom va a presenciar-la, llevat de Gabriele (Marcello Mastroianni), un locutor de radio que ha sigut acomiadat de la feina per la seva condició d'homosexual, i Antonietta (Sophia Loren), una dona casada i mare de sis fills que s'ha quedat fent les feines de casa. Es coneixen casualment i passen junts tot el temps que dura la desfilada. Aquest encontre tindrà una gran importància a les seves vides.
Ettore Scolla comença la seva carrera en el món del cinema escrivint guions, gairebé sempre amb companyia de Ruggero Maccari. El seu pas a la direcció el fa amb la comèdia "Se permettete parliamo de donne" l'any 1964.
En els anys següents continua en aquest gènere tan italià, el de la comèdia costumista, amb desigual fortuna. Tal vegada les mes interesants son "Dramma della gelosia" (1969) i "Permette? Rocco Papaello" (Un italià a Chicago,1971). El seu primer èxit important es produirà amb "C'eravammo tanto amatti" (Una dona i tres homes, 1974).
Amb "Una giornata particolare" (Una jornada particular, 1977) obté la primera nominació a l'Òscar a la millor pel.lícula de parla no anglesa. (la segona es produirà deu anys després amb la semiautobiogràfica "La famiglia" (La família). Entre la seva producció posterior podriem destacar "La terrazza" (La terrassa, 1980), un conjunt de cinc històries sobre un grup de cineastes; "Il mondo novo" (La nit de Varesnes, 1982), una lograda i ben ambientada història sobre l'intent de fugida de Lluis XVI i Maria Antonieta amb la presència de Giacomo Casanova o "Splendor" (1989), sobre els records del propietari, el projeccionista i l'acomodador d'un petit cinema de províncies. De moment la seva darrera pel.lícula és "Gente di Roma" (Gent de Roma, 2003).
Des del meu punt de vista (tal vegada curt i estret), Ettore Scola, és un dels cineastes italians més importants del darrer quart del segle passat. De irregular trajectòria no sempre ha sabut demostrar el seu talent (que indubtablement té). Alguns crítics han dit d'ell, (pot ser que no els falti raó), que sovint és millor guionista que director. El que queda clar, es que la història que explica, li interessa, com a mínim tant com la manera d'explicar-la.
Director compromès, d'una notable coherència ideològica, ha donant amb freqüència una visió crítica de la societat que l'envolta i ha mostrat una adhesió i solidaritat amb els menys afavorits i afavorides no exempta de tendresa.
"Una jornada particular", es situa entre el millor de la seva obra. La pel.lícula comença, (després d'unes breus imatges documentals sobre la visita de Hitler a Itàlia), quan Antonietta (Sophia Loren), comença a despertar els seus fills i al seu home per a que puguin anar a la desfilada militar. L'escena, molt ben rodada, serveix per contextualitzar perfectament com es la seva vida i per definir amb gran economia narrativa la personalitat (o animalitat) del seu marit i la seva relació matrimonial.
Coneix a Gabrielle (Maracello Mastrioianni), per casualitat i ja pràcticament no es separaran fins que acabi la desfilada i la gent torni a les seves cases.
La manera amb la que Scola desenvolupa aquesta relació es brillant. Hi ha des del principi una simpatia mútua entre els dos personatges. S'ha de dir que Gabrielle, abans de que Antonietta truqui a la seva porta, és a punt de suïcidar-se, per tant es podria dir que d'alguna manera li ha salvat la vida.
Però ella es una admiradora de Mussolini que naturalment ignora l'orientació sexual de Gabrielle i la seva dissidència del règim feixista. Quan ho sap reacciona de manera violenta i li pega una bufetada. Però poc després va a demanar-li perdó i acaba seduint-lo.
Abans que això passi, ell li explica com ha hagut d'amagar la seva condició homosexual, fins i tot buscant-se una "núvia", operació que evidentment no ha tingut èxit, perquè el fan fora de la seva feina.
I ella li explica com és en realitat la seva vida: "El meu marit no em parla. M'ordena. De dia i de nit". "Es fidel a la pàtria, no a mi." Antonietta, verbalitza per primer cop el seu sentiment de frustració i de humiliació: "Jo he anat poc o res a l'escola. A una dona ignorant se li por fer qualsevol cosa perque no se la respecta".
Antonietta s'enamora de Gabriele, de la seva sensibilitat, de la seva maner d'ésser. Ell li ha donat en unes hores, més tendresa que el seu marit durant tots els seus anys de matrimoni. Tant se val si es homosexual. L'estima com és. I el seu record l'acompanyarà la resta de la seva vida. Però l'intensa lluminositat d'aquest record, segurament de la foscor que significa viure amb el seu home.
Per altre banda, Sophia Loren i Marcello Mastroianni, fan unes interpretacions magistrals, portentoses. En un moment de la pel.lícula quan ella està sopant amb el seu home i els seus fills, (ell li recrimina que el sopar no sigui calent), la càmera enfoca el seu rostre en un primer pla. La seva expressió, absolutament trista i desolada, s'il·lumina per un moment amb un llevísim somriure als llavis i als ulls. Es una demostració d'un immens talent interpretatiu.
La pel.lícula del director italià es una ferotge denúncia del masclisme i de la homofòbia. Hi ha una gran intel·ligència en la manera que Scola te de llançar el seu missatge.
Per una banda ens mostra un feixisme fortament arrelat a la societat. La finca on viuen els protagonistes està situada a un barri obrer. Els i les que acudeixen a saludar a Hitler son treballadors i treballadores. És una mena de feixisme quotidià que una societat no educada per estimar la llibertat, pot abraçar més fàcilment del que sembla.
Però el masclisme no el var crear el feixisme, ni tampoc va morir amb ell. (si es pot dir que el feixisme ha mort, que segurament no). Tan sols l'empara i el potencia.
La vida d'Antonietta, és semblant a la de moltes dones que vivien i viuen a les nostres ben assentades democràcies. On suposadament es respecten els drets humans i on les constitucions diuen que totes i tots som iguals. El personatge que interpreta Sophia Loren commou per la seva versemblança, pel seu realisme. La democràcia no evita que el terrorisme de gènere continuï cobrant-se víctimes als països més civilitzats. El masclisme és la conseqüència d'una relació de poder amagada sota una relació de parella. I el crim no és altra cosa que la seva manifestació més extrema.
Pel que fa a l'homofòbia, la Llei de Matrimonis homosexuals, no ha fet altre cosa que reconèixer un dret fonamental (que sempre haurem d'agrair a qui s'ha dignat a fer-ho) que evidentment existia abans de que es reconegues. I hem hagut de soportar les reaccions colèriques de la dreta i de l'església catòlica. Sí, aquesta església catòlica que resa silenciosament contra les guerres sense asenyalar els culpables, i convoca multitudinàries manifestacions contra l'amor entre dos homes o dues dones. La que beneeix els canons i prohibeix els preservetius. La que condemna l'avortament i amaga els pedòfils. La que ens vol ensenyar el camí de la santedat.
No crec que Scola vulgui explicar-nos el profundament masclista que era el règim de Mussolini. El que jo hi veig en aquesta excel·lent pel.lícula és el convenciment de que el masclisme i la homofòbia son actituds profundament feixistes.

Fitxa tècnica

Dr: Ettore Scola;
G: Ruggero Maccari, Maurizio Constanzo, Ettore Scola;
Ft: Pasqualino de Santis;
Int: Sophia Loren, Marcello Mastroianni, John Vernon, Françoise Berd.

> DES CARTES MAUDITES

Hemeroteca

Carlus Jové

Podria ésser que l'hemeroteca fos l'indret privilegiat al qual podem anar quan volem retornar al passat; l'indret on reviscolar allò que anomenem els fets, que tantes vegades considerem que s'han perdut en el sac fosc de la desmemòria.

Podria ésser, també, que l'hemeroteca fora no més que un immens abocador de relats i històries en el qual cercar-hi el rastre d'els fets sigui una activitat vana, car no és tot relat, ja de per si, una mera narració parcial, interessada, mancada d'objectivitat? Podriem dir, en aquest darrer cas, que l'hemeroteca és més bé una memoteca, un arxiu de memòries selectes –selectes, és clar, perquè a l'hemeroteca tan sols hi ha les memòries de periodistes, directors de premsa i crítics d'actualitat– que, cada una des d'una determinada posició, ofereixen una lectura possible d'els fets.

A no ser que donem per bona la primera opció i que considerem, per tant, que hi ha una via d'accès a els fets –ja sigui per la via de la depuració i reconstrucció d'allò comú a tots els relats, ja sigui per la confiança en la veracitat dels propis relats– sembla que d'alguna manera o altra aquests se'ns escapen, irremeiablement.

"Però bé –hom podria dir–, tot això no té massa importància, perquè ja sabem que la història i el periodisme no són activitats purament objectives en les quals es puguin aplicar implacablement els conceptes de mentida o veritat. És evident que hi ha relats més certs que d'altres, com és cert també que molts d'ells responen a motivacions polítiques i ideològiques (ho podeu comprovar a la premsa diària).

Pèro no és menys cert que contrastant les diverses fonts i opinions podem fer un relat prou veraç dels fets que sigui el més objectiu possible. Al cap i a la fi, les coses van succeïr d'una determinada manera, i bé ha de ser possible accedir-hi."

Doncs bé, el que jo no tinc tant clar darrerament és això de que "les coses van succeïr d'una determinada manera". Perquè… de quina manera van succeïr? Fins i tot si acceptem que sí, que les coses passen així o així encara que nosaltres només siguem capaços de relatar-les parcialment, no seguim sense poder dir-ne res, de els fets, com a tals? I si no en podem dir res, perquè els mantenim com a justificació de la història? Tot això ho penso a propòsit de certs debats recurrents que giren al voltant de qui relata la veritable història i qui la falseja. Doncs mireu: si partim de les mateixes fonts, ni una cosa ni l'altra.

Lectures per complementar el reportatge sobre Itàlia

Redacció

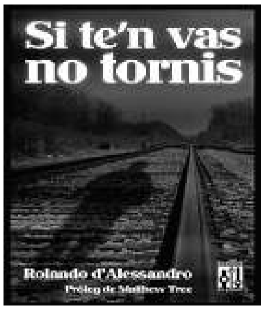
Ressenyem un parell de llibres que poden servir de complement al reportatge sobre Itàlia publicat en aquest Catalunya-Papers núm. 127 (pàgines 3, 4 i 5).

Si te'n vas no tornis
Rolando d'Alessandro
Pròleg: Matthew Tree
Edicions el Jonc, 2011

Que la vida és un camí tortuós ple de revolts, caigudes i represes, no n'hi ha cap dubte, i aquest llibre n'és l'exemple més fefaent. Escrit amb voluntat autobiogràfica, el llibre ens narra el trajecte vital i polític d'un jove militant d'esquerres italià que, acusat injustament d'haver comès un crim comú, es veu obligat a dur la vida d'un nòmada desarrelat i sense papers durant més de 30 anys, recorrent mig Europa a la recerca d'una nova identitat i un futur, tot evitant caure de nou a les mans de l'aparell judicial italià.

Al mateix temps, el llibre és un repàs a través de les experiències viscudes en primera persona d'alguns dels episodis més convulsos de la història recent europea narrats des de la participació de l'autor en alguns dels més actius moviments d'esquerra revolucionària que, d'ençà de la dècada dels 70, sacsejaren la vida política italiana, la francesa i també la catalana, a la recerca d'un món sense explotats ni explotadors.

Rolando d'Alessandro neix a la ufanosa i aristocràtica Toscana, on rep la canònica educació catolicocomunista. Fill d'una nissaga de ferroviaris i mestres, viu al pis de dalt d'una estació fins als 19 anys. Va al Liceo Classico, estudia música, fa atletisme i juga –malament– a futbol. Es matricula a ciències polítiques a Florència, però no avança gaire perquè un fiscal té la pensada d'encolomar-li un crim. Un delicte comú –tant que li hauria agradat a ell ser un pres polític–. Acaba a la presó i en surt, força temps després, serrant barrots i saltant murs. Amb una ordre de cerca i captura a les espatlles, es dedica a fugir i amagar-se: Roma, Trieste, Zuric, París, el Rosselló, Mallorca i, finalment, Barcelona on es planta i viu. Activista de diversos moviments, treballador en tota mena de feines, "sense papers crònic", aguanta fins a l'extinció de la pena que un jutjat té la bondat de concedir-li... 30 anys després.

Italia más allá del 68
Antes, durante y después del movimiento
Diego Giachetti
Virus editorial, 2007

El 68 va ser la resposta des del moviment estudiantil a l'estancament de les organitzacions tradicionals de l'esquerra, en un context de lluites i revoltes en tot el món; va ser l'intent d'establir aliances i estratègies comunes amb el moviment obrer, esforços que van tenir la seva continuïtat i van donar els seus fruits en el 69 i anys posteriors, passant per diferents etapes que eclosionen en el moviment del 77 i l'anomenada «àrea de l'autonomia» a Itàlia

Diego Giachetti (1954) ha investigat la història de l'esquerra extraparlamentaria a Itàliaentre els anys seixanta i setanta. Redactor de la revista "Per il Sessantotto", col·laborador de diversos periòdics, és autor entre altres dels llibres: "Il giorno più lungo. La rivolta di Corso Traiano, Torino 3 luglio 1969 "; "La Fiat in mano agli operati. L'autunno caldo del 1969"; "Anni Sessanta comincia la danza. Giovani, capelloni, studenti ed estremisti negli anni della contestazione"; "Un rosso relativo. Anime, coscienze, generazioni nel movimento dei movimenti y Nessuno ci può giudicare. Gli anni della rivolta al femminile".

Entrevista a Antonio Carretero, director del Rojo y Negro

(Vé de la contraportada)

per a això cal donar temps al funcionament a ple rendiment de la web, amb funcionalitats que arribaran espero que en breu, com són el sistema de comentaris o els blogs temàtics o d'autor.

- Quina relació té la versió digital amb el Rojo y Negro mensual en format paper?

- És una relació complexa, de vegades paranoica, i gairebé sempre fregant la paradoxa, però no més ni menys que el que succeeix en qualsevol altre mitjà que s'expressa o vol seguir expressantse igualment en paper i en la xarxa. Amb l'excepció que la capçalera Rojo y Negro té un tiratge mensual, no diària, pel que es construeix com síntesi d'un mes ja passat i s'enfila amb l'esdevenir del següent marcat per l'agenda de la CGT o dels esdeveniments rellevants.

La tendència és que el mensual sigui un eina multidimensional, que serveixi a un temps de conscienciació, de visibilitat i desemmascarament de l'explotació i de l'alienació, però també de debat, anàlisi i reflexió més assossegada. No podem oblidar que el Rojo y Negro en paper arriba cada mes a 38.000 llars, és a dir, de 20 a 28 pàgines segons l'edició i les separates que s'incloguin, són mirades, llegides i manipulades per milers de subjectes adscrits a una organització que es vol revolucionària, és a dir transtornadora de consciències i transformadora de la societat. En aquest sentit, el paper no ha de quedar-se com un simple aparador del que fa, diu i pensa la CGT en el dia a dia de la seva labor social i sindical -el dia a dia informatiu és el que alimenta la web-, per contra ha d'intentar aportar interpretacions d'aquesta realitat en format d'opinions, anàlisis, reportatges, entrevistes, informes, que enriqueixin la intel·ligència i les capacitats crítiques i argumentals de qui ho llegix en el seu exercici de confrontar-se amb les tasques militants però també amb la globalitat del que esdevé.

La meva hipòtesi és que el publicat en el paper sigui generador de sentit ideològic, produeixi una certa creació col·lectiva de significats que, partint de la crua realitat, ens permetin dialogar entre el nosaltres que és la CGT, i l'altre nosaltres inserits en una xarxa de relacions, organitzacions i subjectivitats dissidents amb l'ordre establert, rebels a la dominació de l'estat i del capital. És un viatge constant d'anada i tornada entre la web i el paper, i les referències a la una i a l'altre haurien de ser també constants i creixents.

L'esdevingut en la xarxa, és a dir el que la xarxa explica es perd gairebé a l'instant de quan sorgeix. El mostrat en la tinta del paper s'objectivitza, s'instituеix d'una manera una mica més permanent, menys fugissera...

- Els diferents ens de la CGT participen de forma suficient en l'enviament de continguts i en el subministrament d'informació?

- Les webs confederals, les territorials i les sectorials juntament amb la informació que les seccions i sindicats envien directament al correu de redacció, són les fonts d'informació principals del Rojo y Negro online. Però totes aquestes web, pel seu caràcter institucional i oficial, tenen un baix perfil interactiu. La pàgina del Rojo y Negro ha de tenir entre les seves comeses el contenir i abastar la informació rellevant generada a peu de carrer per totes aquestes webs territorials i sectorials i al temps possibilitar la participació interactiva de afiliats i militants, mitjançant el sistema de comentaris, el sistema de blogs i el formulari de contacte.

- Tenir uns mitjans de comunicació propis és una eina indispensable per a difondre una informació diferent, estendre els nostres missatges i ampliar el nostre ràdio d'acció, creus que amb els mitjans que tenim s'estan complint aquests objectius?

- No, per la senzilla raó que el fet de tenir molts mitjans l'única cosa que significa en primera instància és que la CGT genera molta informació, la qual cosa sens dubte és important tant en si mateix com en les probabilitats que aquesta informació es difongui. Però perquè hi hagi una efectiva difusió i una extensió major del nostre discurs i de la nostra acció, és indispensable que els mitjans estiguin d'alguna manera posicionats, igual dóna en la web com en quioscs, llibreries comercials o alternatives, en els bars, en l'ateneu o associació, o en el tauler d'anuncis de l'empresa o l'oficina en la qual la gent treballa. I em temo que aquesta batalla de distribució i posicionament no l'estem donant encara. Però hem de fer un esforç per a veure propostes i línies d'actuació en aquest sentit. Aquesta és potser una de les tasques pendents sobre la qual cal posar-se a treballar.

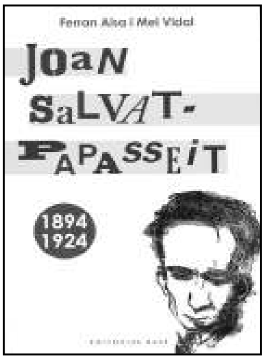
- Quina petició o missatge vols fer arribar al conjunt de sindicats, federacions, seccions sindicals, afiliats i afiliades de la CGT? I als moviments socials?

- Totes i tots, amb responsabilitats o sense elles en la Confederació, hem de comunicar-nos molt més, i hauríem de facilitar aquesta comunicació a tots els nivells. El sistema ens vol com singularitats inconnexes, fàcils de manipular o manejar, tant si parlem d'individus, com si parlem de qualsevol agrupació (seccions sindicals, sindicats, organitzacions o col·lectius socials, comarques, localitats) i vol que el nostre ràdio d'acció és limiti al màxim al context singular de cadascú.

La CGT com anarcosindical que és, federativa i llibertària, ha de lluitar sempre tant en el seu interior com fora d'ella per a trencar aquestes barreres que assumim com naturals. Són les nostres pròpies fronteres les que hem de trencar, i en la ruptura amb els límits de les nostres accions dissidents, travessar-les de solidaritat per a reconectarlas amb la permanent revolució del global. En aquesta tasca els mitjans de comunicació propis són imprescindibles i indispensables, doncs són el suport en el qual s'expressa i es difon la solidaritat. Les nostres lluites socials i sindicals, les d'ara mateix i les que hi ha per venir, no són ni poden deixar de ser més que la solidaritat en acció enfront de la insolidaritat instituïda.

Llibres

"Joan Salvat-Papasseit 1894-1924"

Ferran Aisa i Mei Vidal
Editorial Base

Jordi Martí Font

Després del seu celebrat "Joan Salvat-Papasseit, l'home entusiasta", publicat a Virus Editorial i durant molt de temps l'única biografia accessible del poeta avantguardista català, la Mei Vidal i el Ferran Aisa han reincidit en el seu tema d'estudi i han completat la seva investigació sobre la vida de l'"home entusiasta".

El llibre que tenim a les mans és la que vol ser la biografia completa de Salvat, amb dades que fins ara mai ningú no havia investigat amb aquesta profunditat, com les relacions internacionals del poeta amb altres escriptors i revistes d'arreu del món, i amb un recorregut vital per la vida i els patiments de l'autor de "Tot és mesquí" que fan que el volum (de cinccentes pàgines) malgrat la llargada no sigui un estudi feixuc ni complicat de llegir. Molt en la línia del biografiat.

L'bra es divideix en quatre part sota els títols de 'Lautodidacte', 'El rebel', 'Lavantguardista' i 'El poeta'. Segurament si no ens consideréssim persones integrals, diríem que la part que més ens interessa de ressenyar és la del rebel, on s'explica la seva pertinença al socialisme militant, quan publicava articles a Sabadell Federal" o "Los Miserables" de Reus i a molts altres llocs, però ja som prou grans per tenir interès per tot allò que serveix a un home com Salvat per mirar el món, enfrontar-s'hi, voler-lo transformar i esdevenir ell mateix transformat... per l'amor.

El volum és, doncs, una aproximació completíssima al més gran poeta català obrer, anarquista, socialista, avantguardista i independentista. Curiosa la barreja però alhora imprescindible si,, tal com ell, som prou entusiastes per no defugir cap de les opressions que patim com a éssers humans i ens volem mirar sense amargar-nos.

"Salvat Papasseit poeta avantguardista català"

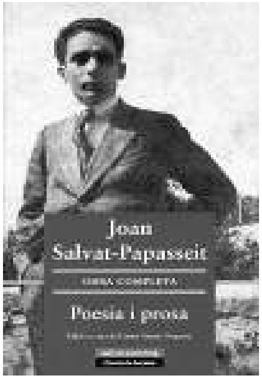
Diversos autors, a cura de Maia Creus i Pilar Bonet
Edicions 62 i _RTS S_NT_ MÒNIC_

Jordi Martí Font

Durant mesos, s'ha pogut veure al Centre d'Art Santa Mònica de Barcelona l'exposició que sota "Salvat Papasseit poetavantguardistacatalà" mostrava el poeta Salvat-Papasseit amb uns altres ulls, allunyats de l'arqueologia. L'exposició comptava amb abundant material gràfic i aquest catàleg el recull en bona part, pel que resulta una llibre.

Un llibre de lectura i de mirada agraït ja que a banda dels especialistes que hi escriuen (Ferran Aisa, Fernández Buey, Teresa Abelló, Sala-Sanahuja, etc.) les imatges que conté són magnífiques, tant les històriques, amb abundants fotografies, com els muntatges visuals que es podien veure a l'exposició i que en molts casos pertanyien a la mateixa obra del poeta, introductor dels cal·ligrames en la poesia catalana.

"Joan Salvat-Papasseit, Obra Completa"

Edició a cura de Carme Arenas
Galàxia Gutenberg/Cercle de Lectors

Jordi Martí Font

Abans d'aquesta obra completa només teníem disponibles la poesia completa del poeta de la Barceloneta. I amb aquesta edició de l'obra completa s'hi inclou també la prosa,alhora que molts més poemes que els que va publicar en diversos volums. I si els poemes eren importants per conèixer com escrivia com a poeta, com sentia com a persona, també resulta imprescindible, si volem entendre'l, llegirne els articles. En aquest cas, el volum inclou moltes altres coses però entre elles els articles d'"Humo de fábrica", els publicats a "Los Miserables", els de "Sabadell Federal" i les "Glosas de un socialista", uns textos que calia recuperar de fa anys ja que suposen la concreció del seu pensament social i polític. I tenir un poeta de primera línia que a més parla tan clar del món que l'envolta i del que vol és un luxe que no ens podem permetre, com a llibertaris o independentistes, de no conèixer.

El volum conté també textos teòrics sobre Salvat escrits per Tomàs Garcés, Joan Fuster i Ricard Salvat. També conté correspondència pròpia de Salvat i una amplíssima mostra completa de tot el que va escriure, tot i que Ferran Aisa i Mei Vidal han apuntat alguns textos que en el moment que va sortir no es coneixien.

Joan Salvat Papasseit. L'home entusiasta

Ferran Aisa. Remei Morros
Editorial Virus, 2002

Salvat-Papasseit (1894-1924) és l'exemple més pur de l'home que, sortint de baix, pren consciència i, des de la seva condició de proletari, es rebel.la. I ho fa a través de la "cultura", paraula màgica per Salvat, però allunyat dels academicismes i les floritures noucentistes de l'època. El seu autodidactisme es nodreix de lectures àcrates i compromeses que l'ajuden a formar-se un caràcter rebel i el fan evolucionar des d'un catolicisme profund cap al socialisme i l'anarquisme i cap a un nacionalisme de profundes arrels socials.

Compromès amb la realitat política del moment, funda diaris com "Un enemic del Poble" i "Arc Voltaic", i col.labora a d'altres com "Los Miserables", "La Columna de Foc", etc, abans de, condicionat per una tuberculosi que acabaria amb la seva vida als 30 anys, concentrar-se en una tasca poètica que faria de Salvat un dels referents imprescindibles de la poesia catalana del segle XX. El Salvat de mots inflamats, el Salvat avantguardista, el Salvat revoltat... esdevindrà Poeta, és a dir, l'home entusiasta.

Revistes

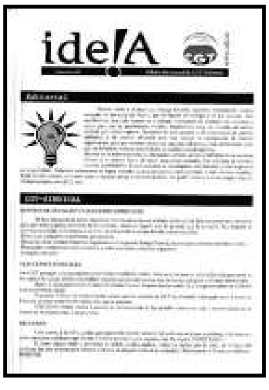
ROJO Y NEGRO
Periòdic mensual de la CGT a nivell confederal amb l'actualitat sindical, social i internacional, www.rojoynegro.info, redaccion@rojoynegro.info

DERECHOS, COMÚN, NUEVA POLÍTICA
"Crisis y crisis de la política, una publicació de la Universidad Nómada, www.universidadnomada.net/

HOJA INFORMATIVA
Butlletí informatiu de la Secció Sindical de CGT Correus Barcelona, correos@cgtbarcelona.org

IDEA!
Butlletí bimensual de la CGT de Navarra-Nafarroa, www.cgt-lkn.org/nafarroa/

"69/75 Prescrit", un altre desengany.

Joni D

Vaig assistir a l'estrena de la pel·lícula documental "69/75 Prescrit", convidat per la Maria Rueda, germana d'Agustin Rueda. A l'Agustin el van matar funcionaris de la presó de Carabanchel després d'una brutal sessió de tortura el 1978. Era un activista llibertari de Sallent membre dels grups autònoms. No entraré a valorar la qualitat artística del treball realitzat pels directors dels quatre documentals que conformen la pel·lícula, tant sols vull constatar el desacord en el tractament que s'ha donat a la mateixa del cas de l'Agustin. En Tirado, amic de la infància de l'Agustin, tot i haver col·laborat en la filmació, s'hi negà a presenciar l'estrena, la Maria Rueda i la seva filla van mostrar públicament el seu malestar a la roda de premsa prèvia, com va fer el Juan Pedro, membre de l'Associació d'Amics de l'Agustin que també col·laborà en l'enregistrament, a la xerrada posterior a l'estrena.

La Maria va accedir a ser filmada frívolament (maquillant-se, desmaquillantse, jugant amb el gat...) exclusivament com a recurs visual, i quan va veure que aquestes imatges són l'eix de la pel·lícula se li va caure l'ànima al terra. Ella no volia ser la protagonista d'una pel·lícula sobre l'Agustín per molt artística que fos, l'únic protagonista possible és l'Agustin.

Com a resposta a les paraules del Juan Pedro el director va comentar que aquest país te problemes de comunicació, jo el que diria és que en aquest país hi ha persones que tenen problemes de comunicació, doncs quan totes les persones que han col·laborat en un treball d'aquesta mena es senten enganyades i manipulades, el problema comunicatiu és unidireccional.

Si es volia fer una pel·lícula artística, crec que s'hauria d'haver contractat artistes, però és molt trist pretendre fer una pel·lícula artística sobre el patiment dels altres i a sobre que els protagonistes es pensin que s'està fent un documental històric.

Això per no parlar de la possibilitat de fer un documental (no oblidem que pagat per Memorial Democràtic) tan asèptic i políticament correcte d'aquelles lluites tant incorrectes.

Salut.

** Nota de la redacció: La pel·lícula aborda, a través de quatre peces de diferents realitzadors nascuts en democràcia (Maialen Sarasua, Rubén Margalló, Pilar Monsell i Lluís Galter), relats d'assassinats comesos per forces policials durant la dictadura, la transició i fins i tot ja en democràcia. Són alguns dels últims assassinats relacionats amb el franquisme, en els quals els culpables no han estat jutjats, i que posen de manifest que la lluita contra la dictadura es va dur a terme principalment des del carrer, i va durar molt més enllà de la mort de Franco.*

ANTONIO CARRETERO, DIRECTOR DEL "ROJO Y NEGRO"

"La CGT ha de lluitar sempre per a trencar barreres que assumim com naturals"

"El caràcter internacionalista de la CGT exigeix que cada vegada més les nostres webs i els nostres documents siguin accessibles a múltiples idiomes"

> LA FRASE...

"El Rojo y Negro és un viatge constant d'anada i tornada entre el web i el paper"

"Hem de comunicar-nos molt més i facilitar la comunicació a tots els nivells"

Joan, Coordinació del Catalunya

Antonio J. Carretero Ajo, 48 anys. Viu a Valladolid. Mestre i llicenciat en Filosofia, és afiliat des de 1986 arran del procés d'unificació confederal de 1984. Va treballar en la primera cooperativa d'educació ambiental de l'estat espanyol, sent membre fundador de la revista Educación Ambiental, primera publicació periòdica que es va editar sobre pedagogia ecològica. Es va especialitzar professionalment en investigació social i en avaluació qualitativa de programes i projectes. La seva militància es va forjar amb el MOC, amb el col·lectiu Garbanzo Negro i la ràdio lliure Caribú de Valladolid. Ha tingut diferents responsabilitats en el Sindicat d'Administració i Serveis Públics (SAYSEP) de Valladolid, així com en la F.L. de Valladolid. Va ser Secretari de Formació del comitè confederal els anys 2004-2005, Secretari d'Acció Social els anys 2005-2009, i des del congrés de Màlaga ocupa la direcció del periòdic confederal Rojo y Negro, en paper i web.

- El Rojo y Negro digital presenta una imatge renovada, què destacaries en quant a disseny, prestacions, continguts, objectius,...?

- L'obsolescència de les webs en la seva forma de presentar continguts i informació sembla que se situa entre els tres i els cinc anys, i d'altra banda, s'han fet avanços importants en el disseny gràfic aplicat a internet, pel que ambdós aspectes obliguen a que totes les webs tendeixin més tard o d'hora tant a modificar el seu disseny com a afegir noves funcionalitats, sobretot interactives i multimedies. Aquests canvis al seu torn exigeixen plantejar-se el problema de què fer amb la informació pujada durant el període de vida d'un disseny web i/o gestor de continguts determinat. El més fàcil és deixar la informació en un adreça web fixa, perquè qui vulgui pugui seguir consultant-la, i començar amb el nou disseny partint de zero. Però això trenca la fluïdesa històrica de la informació i la trosseja en segments temporals discontinus, l'única relació dels quals són els enllaços directes que puguin fer-se entre ells.

Des del principi hem tingut com objectius prioritaris que la nova web del Rojo y Negro: 1r. es mantingués en l'esfera del programari lliure, amb un gestor de continguts open source, triant drupal per la seva escalabilitat, la seva important estabilitat i la nombrosa comunitat de desenvolupadors que l'alimenten; 2n. fora capaç de migrar amb eficàcia les gairebé 25.000 notícies pujades entre entre gener de 2004 i gener de 2011; 3r. presentés la informació d'una manera neta i estructurada; 4t. possibilités la inclusió directa de les notícies que es pugen a les webs de les confederacions territorials, a partir de les seves RSS.

La migració dels continguts acumulats en els 7 anys d'existència del Rojo y Negro digital ha suposat, per la seva banda, dos reptes importants: posar a punt un mòdul de drupal que migrés adequadament tota la informació gestionada anteriorment mitjançant spip (gestor de contingut de l'anterior web) i implementar un cercador avançat i exhaustiu en els seus filtres per a poder arribar a la informació que es vulgui buscar. Convido que la gent jugui amb les opcions avançades del cercador per a veure les seves possibilitats. Es pot dir que l'actual Rojo y Negro ha estat un banc de proves per als desenvolupadors del mòdul de migració.

Un altre aspecte a destacar quant a l'estructura i al disseny, i que incideix en la navegació és que cada secció, subsecció i cada notícia, presenta al mateix temps que la seva informació específica, a la seva dreta en els blocs de galeries, videos i àudio, tota la informació relacionada amb ella o amb la secció o subsecció a la qual pertany.

- Una de les coses que destacaríem és la possibilitat de traduir automàticament els seus continguts a la resta de llengües que es parlen a l'estat espanyol i a nombroses llengües internacionals, què us va motivar a fer-ho i com valores aquest tipus d'eines?

- Per desgràcia estem encara lluny de comptar amb eines online que ofereixin traduccions automàtiques correctes de l'idioma original, però sens dubte les que existeixen ajuden a poder comprendre textos informatius literàriament no complexos i això, al costat de l'accés a les xarxes socials mitjançant un desplegable en cada notícia (sota el títol share), possibilita tant la lectura comprensiva de les notícies com la seva inclusió en les xarxes socials.

El caràcter internacionalista de la CGT exigeix que cada vegada més les nostres webs i els nostres documents siguin accessibles a múltiples idiomes, i òbviament, als d'aquells pobles i nacionalitats que conformen l'estat espanyol. En aquest sentit, sempre hi ha una complexa dialèctica entre facilitar la major part dels continguts en el castellà majoritari i el respectar escrupolosament la idiosincràsia idiomàtica dels pobles - i per tant de les organitzacions territorials que constitueixen la CGT- que compten amb una llengua pròpia. Fins i tot l'esperantisme té ja el seu petit espai en el Rojo y Negro, i espero que pugui comptar en breu amb un espai propi tipus blog.

- Com valoreu el volum de visites de la pàgina web? És una eina per a ús intern de la CGT o penses que a nivell general té una bona acollida i seguiment?

- Cal desmitificar una miqueta la creença que internet ho visita molta gent o que cada vegada siguin més les persones, sobretot joves, que estan tot el dia enganxades a una pantalla navegant i interaccionant en les xarxes socials. Cada mitjà té els seus moments d'ús i la seva audiència-tipus. Dit això, no hi ha grans diferències almenys de moment, entre el nombre de visites que tenia l'anterior pàgina i el que està tenint aquesta, que ronda una mica més de les 50.000 visites mensuals, que equivalen a poc més de 30.000 visitants distints al mes.

Aquestes són xifres molt similars, d'altra banda, a les que genera la web oficial de cgt (www.cgt.org.es). Però és convenient relativizar-les, doncs el 67% d'aquestes visites tot just superen els 30 segons (és el tràfic de fons d'internet, degut principalment als motors de recerca, a les RSS, a robots d'indexació), sent només un 18% les que estan durant 5 minuts o més.

El que sí succeeix amb la nova web és que hi ha majors possibilitats d'aconseguir pics extraordinaris de visites simultànies en un dia o a unes hores determinades, degut al fet que certa notícia (va passar amb el conflicte d'Aena el primer cap de setmana de la posada en funcionament de la web al gener passat) es mogui en les xarxes socials, generant tals pics. La tendència està doncs que aquests pics de visites s'intensifiquin i proliferin, però

(continua a la pàgina 30)

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Vinyoli, dir 'pluges' i que plogui

Jordi Martí Font

Joan Vinyoli (1914-1984) somiava matinades de filferros plens rebentats de rom amb llet batejada de nit. S'estremia navegant dis del seu cap i trobant-hi companyies d'ancestral subsòl. I, fugint de Parmènides i de tots els seus deixebles, es preguntava si no és "un gran consol dir la paraula "pluges" / i fer que plogui tot un llarg / matí d'abril".

I posats a dir, diguem l'essència sense condiments prescindibles:
"No la cançó perfecta sinó el crit
que invoca Déu és necessari,
car no com l'àguila en té prou
el nostre cor amb moure bé les ales."

Orson Welles, la guerra dels mons

El 30 d'agost de 1938, Orson Welles (1915-1985) va llegir per ràdio la dramatització de La guerra dels mons de H. G. Wells. Les paraules de l'actor, director, productor i locutor -per centrar una mica les mil feines que va fer- van provocar el pànic general i moltíssima gent va arribar a creure que allò que sentia era real, que la invasió de la Terra havia començat.

La ràdio donava un espai molt més gran al desplegament retòric i Welles dmostrava que les paraules i la retòrica, ben combinades amb la tecnologia, eren capaces de crear una realitat paral·lela, completament falsa però alhora versemblant. El discurs havia de ser coherent ben muntat i alhora no dubtar.

Un relat fals esdevingut realitat per a milers i milers de persones es va donar al Principat de Catalunya amb el programa "El camaleó", del 1991. En aquest programa, obra de Manel Delgado i Miguel Ángel Martín, s'imitaven formats utilitzats en les televisions de tot el món. Un informatiu d'última hora va donar la notícia de l'assassinat de Gorbatxov i malgrat que s'havia anunciat abans la gent s'ho va creure i el programa fou suspès.

